

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

表妹^①萬福

ข้าพเจ้า...
วาสนาดี
เกินไป

เพ็ญใจคือ 蓬萊客 เขียน
คู่เพ็ญใจ แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตมีใจไว้คู่กัน

ตอนที่เงินจยาผู้ถูกเผยยั่วอันรวบตัวเข้าไปในอ้อมกอด นางรู้สึกตื่นตกใจมากจริงๆ ร่างกาย
แข็งค้างไปชั่วขณะ เมื่อสัมผัสถึงลมหายใจร้อนผ่าวแผ่กลิ่นสุราของเขาที่พัดมาปะทะใบหน้านาง
ถึงตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้ตื่นขึ้นมา ในที่สุดร่างกายก็สั่นขึ้นมาเล็กน้อยอย่างห้ามไม่ได้ หัวใจดวงน้อย
เต้นระรัว ผิวกายทั่วร่างรู้สึกร้อนลวก

เอาเช่นนี้แหละ หน้าด้านก็หน้าด้านสิ กอดเขาไม่ยอมปล่อยเสียเลย รอให้เขาสร้างมา ข้าก็
จะสมปรารถนาแล้ว

เงินจยาผู้ตัดสินใจเด็ดขาด ขยับชิดไปทางเขามากขึ้น จวบจนซุกเข้าไปในอ้อมกอดเขา
แล้ว นางถึงได้หลับตาลงโดยที่ขนตาข้างล่างระริก

มากกว่ารัก ข้าพเจ้า... วาสนาดีเกินใคร 1

เฉยใจหลอเค้อ เขียน ลู่ผิงฮวา แป

《表妹万福》Vol.01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright @ Author:蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright @ 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2667-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เมื่อปี 2019 บริษัทฯ จานน ผลงานของท่านเผิงไหลเค่อกลายเป็นเรื่องในดวงใจของท่านนักอ่านหลายคน ในปีนี้มากกว่ารักไม่รอช้า นำผลงานเรื่อง 'ข้าผู้นี้... วาสนาดีเกินใคร' ของท่านเผิงไหลเค่อมาทันทันทีค่ะ

นานๆ ครั้งมากกว่ารักจะมีนางเอกสายรุ้งมาสักเรื่องนะค่ะ สำหรับเรื่องนี้ แม้ 'เงินจยาฝู' จะอยู่ในหมวดสายรุ้งเช่นกัน แต่ก็ไม่ใช่รูปแบบไร้เหตุผล เพราะนางเคยผ่านเหตุการณ์มาแล้วชาติหนึ่ง รู้ว่าใครเป็นคนดีไม่ดี และใครที่จะช่วยเหลือให้ชีวิตนางดีได้จริงๆ ซึ่ง 'เผยโย่วอัน' หรือ 'พีใหญ่เผย' ก็คือคนที่พร้อมช่วยเหลือนางไม่ว่านางอยู่ในฐานะใด เขายังมีความสามารถ มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีด้วย

อุตุส่าห์พบคนที่ดีถึงเพียงนี้แล้ว เงินจยาฝูจะปล่อยพีใหญ่เผยหลุดมือได้อย่างไรคะ หนีนางจึงวางแผนทุกอย่างอย่างรัดกุม ใช้ทั้งความอดทน ความเจ้าหน้าตา กระทั่งมารยาทงามมารับมือกับเผยโย่วอันผู้ไม่คิดจะเปิดใจให้ใคร เอาแต่ทำตัวเป็นญาติผู้พี่ที่แสนดีเท่านั้น

มารวมลั่นกันคะว่าครั้งนี้เงินจยาฝูจะเอาชนะใจเผยโย่วอันได้หรือไม่ แล้วบรรดาคนและเรื่องราวในอดีตที่นางพยายามหนีจะเข้ามาวุ่นวาย ทำให้ชีวิตนางต้องปั่นป่วนอีกหรือเปล่า หากอยากรู้เรื่องราวแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

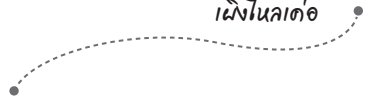
แนะนำตัวละคร

- * เงินจยาผู้ บุตรสาวสกุลเงิน ตระกูลพ่อค้าใหญ่แห่งเฉียนโจว มีนิสัยอ่อนโยน ข่างอดอ่อน กล้าคิดกล้าพูด เป็นญาติพี่น้องของเผยไยวอัน
- * เผยไยวอัน บุตรชายคนโตสกุลเผย ร่างกายอ่อนแอแต่เด็ก ได้รับการเรียกขานว่า 'มหาเสนาบดีอายุน้อย' เป็นคนฉลาด มีเหตุผล
- * เซียวอินถั่ง อวินจง้องชื่อจื่อ นิสัยเอาแต่ใจ อยากได้อะไรก็ต้องได้ ขอบเงินจยาผู้ตั้งแต่แรกเห็น
- * เผยชีวจื่อ บุตรชายคนรองสกุลเผย สืบทอดบรรดาศักดิ์ไวย่กั๊ว กัง ชื่อจื่อ เป็นคู่หมั้นของเงินจยาผู้
- * เงินเย่าถึง พี่ชายของเงินจยาผู้ ชอบเที่ยวเล่น รักความสนุกสนาน รักน้องสาวมาก
- * เมิงชื่อ มารดาของเงินจยาผู้และเงินเย่าถึง เป็นคนเข้มแข็ง พร้อมปกป้องลูกๆ
- * อวิจู้ บ่าวรับใช้ข้างกายสุหยินผู้เฒ่าสกุลเผย เป็นคน คล่องแคล่ว จัดการงานต่างๆ ได้ดี

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

ตอนที่เงินจยาผู้ถูกฝังเป็นช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วงพอดี นางจดจำภาพดอกพุดตานที่เบ่งบานงดงามเต็มอุทยานหลวงในวันนั้นได้อย่างชัดเจน ยามทอดสายตามองจากที่ไกลๆ รวากับมีอาทิตยอัสดงใจกลางอุทยาน

ภาพเหตุการณ์ในตอนบ่ายวันนั้น เงินจยาผู้ก็จดจำได้ชัดเจนยิ่งเช่นกัน

นางไม่ได้พบฮ่องเต้มาหลายวันแล้ว คนในวังล้วนพูดกันว่าสองเฮาอยู่ข้างกายฝ่าบาท คอยเฝ้าดูแลพระอาการอยู่ตลอดเวลาจนไม่ได้พักผ่อน

ยามเงินจยาผู้เข้าไปยังฝ่ายใน ได้พบจางสองเฮาผู้มีเปลี่ยนสีหน้าบวมสีหน้าหม่นหมอง ก่อนจากมาพระนางตรัสกับนางว่าฮ่องเต้เรียกหาให้นางคอยปรนนิบัติพระองค์ดีๆ

สองเฮาตรัสด้วยสีหน้าเปี่ยมพระเมตตาเหมือนดังที่ผ่านมาเสมอ

ท่ามกลางฝันมานี่สี่เหลี่ยมสว่างที่ทิ้งตัวลงมาชั้นแล้วชั้นเล่า กลิ่นเครื่องหอมและยาสมุนไพรผสมผสานกันลอยตลบอบอวลไปทั่ว หน้าต่างตำนานทุกบานล้วนปิดสนิท ด้านในส่วนตัวของตำนานก็มีเพียง แสงสลัวและบรรยากาศอันหนักอึ้ง เสมือนมีกลุ่มเงาสีดำกลืนกินนาง เข้าไปทั้งร่าง

เงินจยาผู้คุกเข่าเบื้องหน้าพระแท่นบรรทมนิ่งไม่ไหวติง เวลาผ่านไป นางก็อยู่เช่นนั้นมานานครึ่งกัณฐ* แล้ว

ภายในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ถึงสิบปี ฮองเต้ตัวเว่ยได้ผลัดเปลี่ยน ยุคสมัยไปถึงสี่ครั้ง จากรัชศกเทียนสี เจิงหนิง หย่งซี มาจนถึงเจาผิงของ ซื่อจงฮองเต้ซึ่งเป็นฮองเต้พระองค์ก่อน พุดได้ว่าการเปลี่ยนแปลงขึ้น บ่อยครั้ง อีกทั้งระหว่างนั้นยังเคยเกิดศึกสงครามขึ้นมา

นับตั้งแต่ฮองเต้พระองค์ก่อน ตัวเว่ยก็ได้สิ้นสุดการต่อสู้ภายใน อาณาจักรแข็งแกร่งขึ้นทุกวัน ราษฎรใช้ชีวิตสุขสงบ ทว่านับแต่เสียอินถัง สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากซื่อจงฮองเต้ผู้เป็นพระบิดา บริเวณชายแดน ทางเหนือก็เกิดคลื่นลมขึ้นมาอีกครั้ง ฮองเต้พระองค์ใหม่จิตใจอีกเหิม ปิ่ถัดมาหลังขึ้นครองราชย์ได้นำทัพออกไปสู้ศึกด้วยพระองค์เองโดยไม่สนใจเสียงคัดค้านและการห้ามปรามอย่างสุดกำลังของบรรดาขุนนาง ไม่ง่ายเลยกว่าจะชนะสงครามได้ ทว่าระหว่างการทำศึกนั้นพระองค์ กลับได้รับบาดเจ็บ หลังกลับมาแล้วพระอาการก็มีแต่ยิ่งเลวร้ายลง เหล่าหมอหลวงต่างทำอะไรไม่ได้

หลายวันมานี้เริ่มมีข่าวลือไม่สู้ดีแพร่กระจายออกมาแล้ว

* 'หนึ่งกัณฐ' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง 'ครึ่งกัณฐ' จึงหมายถึงเวลาประมาณ 15-30 นาที

เดิมทีบุรุษบนพระแท่นบรรทมไม่ได้สติมาโดยตลอด แต่จู่ๆ มือของพระองค์ก็ยกขึ้นมาปิดป้ายไปมากกลางอากาศ คล้ายกำลังต่อสู้ขัดขืนกับบางสิ่งอย่างเต็มที่

ดวงตาของพระองค์ยังคงปิดสนิทเช่นเดิม ทว่าหัวใจกลับขมวดเข้าหากันแน่น สีหน้าเจ็บปวดและหวาดผวา บริเวณหน้าผากหลังเหงื่อเย็นออกมาไม่หยุด มองดูแล้วเหมือนกำลังทุกข์ทรมานต่อฝันร้ายอันน่าหวาดกลัวอย่างไรวางนั้น

เงินจยาผู้รีบเขยิบตัวเข้าไปใกล้ โน้มตัวเข้าหา กุมมือที่เย็นเฉียบของพระองค์

"ฝ่าบาท ทรงตื่น..."

ชั่วเวลาต่อมาเงินจยาผู้ถูกเชียวอั้นถึงผลัดออกไปอย่างแรงจนล้มอยู่บนพื้น นางรีบพยักกายขึ้นมาโดยไม่สนต่อความเจ็บปวด กลับไปที่เดิม โนมร่างเข้าใกล้พระองค์อีกครั้ง ก่อนจะไถ่ยिनพระองค์ละเมอขึ้นมา ใจความดูคลุมเครือ น้ำเสียงประดุจกำลังร้องครวญคราง

"โยวอัน! โยวอัน! นี่คือการตอบแทนที่เจ้ามอบให้ข้าอย่างนั้นรึ! ขออ้อละ ปล่อยข้าไปเถอะ! อย่าได้โทษข้า! หากจะโทษก็โทษเสด็จพ่อ! ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งที่เขาก่อขึ้นมา..."

มีเสียงกลูกกลิ้งดังออกมาจากลำคอของเชียวอั้นถึง คล้ายมีมือที่มองไม่เห็นคู่หนึ่งกำลังบีบคอพระองค์อยู่ ทำให้หายใจลำบาก

หัวใจเงินจยาผู้เต้นกระหน่ำรัว

เชียวอั้นถึงที่อยู่ในห้วงฝันยังคงละเมอต่อไป ทันใดนั้นน้ำเสียงก็เปลี่ยนไปในฉบับพลัน

"เราเป็นฮ่องเต้! เราเป็นฮ่องเต้ของต้าเว่ย! เผยไยวอัน เราไม่กลัวเจ้า! เจ้าไม่ควรจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ตั้งแต่แรก! ต่อให้เจ้ากลายเป็นวิญญาณ แต่จะทำอะไรเราได้เล่า!"

เชียวอินถึงกัณฑ์นครอด ใบหน้าบิดเบี้ยว มือที่บิดปายไปมาคว้าจับข้อมือข้างหนึ่งของเงินจยาผู้ได้พอดี จึงกระชับนิ้วทั้งห้าแน่น ระหว่างพื้นมีเสียงกึกกักดังลุดออกมา ในช่วงเวลานั้นคล้ายพละกำลังเหือกสุดท้ายทั้งหมดได้มารวมอยู่ที่นิ้วทั้งห้า รวากับมือที่จับได้คือมือในฝันข้างนั้นอยากจะบีบกระดูกให้แหลกละเอียด

เงินจยาผู้ขมกลืนความเจ็บปวด พร้อมส่งเสียงเรียกพระองค์ออกไปอีกครั้ง "ฝ่าบาทเพคะ!"

ในที่สุดเชียวอินถึงก็ได้สติ ลืมตาโพล่ง เหงื่อเย็นไหลท่วม สายตาจ้องอย่างนิ่งงันไปยังเงินจยาผู้ที่อยู่ข้างกาย

ใบหน้าเงินจยาผู้ขีดข่วนเล็กน้อย มองสบตาเชียวอินถึงอีกสักพัก ก่อนส่งยิ้มให้พระองค์ "ฝ่าบาท เป็นหม่อมฉันเองเพคะ"

เชียวอินถึงปล่อยข้อมือนางออกช้าๆ มือตกกลับลงไปอย่างไรกำลังเงินจยาผู้เช็ดเหงื่อเย็นบนหน้าผากให้พระองค์

ใบหน้าพระองค์ขีดข่วน หลังหลับตาอยู่สักพักก็เปล่งเสียงตรัสถามอย่างอ่อนแรง "อาสุ เมื่อครู่เจ้าได้ยินหรือไม่ว่าเราจะเมอสั่งใดออกมา"

มือที่กำผ้าเช็ดหน้าของเงินจยาผู้ชะงักไปเล็กน้อย

เผยไยวอัน...คนผู้นั้นที่ย่องเต้ละเมอออกมาคือบุตรชายคนโตของตระกูลเว่ยกัวกง* ร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่เด็ก เจ็บป่วยบ่อยครั้ง แต่

* กัวกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากชั้นฮ่อง ได้แก่ กง ไหว ป่อ จื่อ และหนาน ซึ่งแต่ละลำดับแยกย่อยต่างกัน กัวกง ถือเป็นขั้นหนึ่งคือขั้นสูงสุดในลำดับกง

มีความสามารถโดดเด่น มากพรสวรรค์ อ่านตำราผ่านตาไม่มีวันลืม อายุแค่สิบสี่ก็สอบผ่านเป็นจิ้นซือ* ได้แล้ว เทียนสี่ฮ่งเต๋ไ้ในตอนนั้น โปรดปรานเขามาก ถึงขั้นแหกกฎให้เขาเข้าไปรอรับคำสั่งอยู่ในตำหนักบุรพา ทั้งมีฉายาตั้งามว่า 'บุรุษชุดขาวกลิ่นอายสูงศักดิ์ มหาเสนาบดีอายุน้อย' ภายหลังชื่อจ้งฮ่งเต๋ขึ้นครองราชย์ เขาก็ได้รับพระเมตตาอย่างมาก ทว่าสวรรคตริษยาผู้มีพรสวรรค์ เขาโชคร้ายตายไปตั้งแต่เมื่อสามปีก่อนในตำแหน่งแม่ทัพเจ็ดผู้สื่อ** เมืองหลังซี ตลอดชีวิตไม่ได้แต่งงาน อายุไม่ถึงสามสิบปี

ได้ยินมาว่าในคืนก่อนที่เขาจะตายที่เมืองซูเยียนนอกด่าน อาการป่วยของเขากำเริบ กระอักเลือดออกมาไม่หยุด เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่มาเยี่ยมอาการต่างหลั่งน้ำตา ทว่าเขากลับไม่เปลี่ยนสีหน้า ยังคงมีรอยยิ้มน้อยๆ ตามเดิม บอกว่าตนเองมีสหายเป็นยาสมุนไพรรตั้งแต่เด็ก เคยมีคนบอกว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินสิบปี การที่ล่วงเลยมาจนถึงปัจจุบันเป็นการขอยืมเวลาสวรรค์มายี่สิบกว่าปีแล้ว สามารถตายโดยไร้ความเสียดาย

ยามที่ข่าวร้ายเรื่องเผยโยวอันอาการป่วยกำเริบตายอยู่ที่ชายแดนอย่างโดดเดี่ยวมาถึงเมืองหลวง ได้ยินว่าชื่อจ้งฮ่งเต๋เสียพระทัยมากจนหมดสติไปทันที

หลังเผยโยวอันตายก็ไม่ได้ร่วมฝังในสุสานบรรพบุรุษสกุลเผย แต่ไปฝังอยู่ที่นอกเมืองซูเยียนตามคำสั่งเสียของตัวเขา เสียงร้องไห้ของทหารและราษฎรดั่งสะเทือนผืนฟ้า ไม่ยอมแยกย้ายไปที่ใดกว่าครึ่งเดือน ชื่อจ้งฮ่งเต๋ถึงขั้นแหกกฎแต่งตั้งเขาเป็นอันซือฮ่ง ภายหลังที่เขาเสียชีวิตไป

* จิ้นซือ คือผู้ผ่านการสอบเข้ารับราชการในรอบสุดท้าย

** เจ็ดผู้สื่อ ในที่นี้เป็นคำเรียกตำแหน่งข้าหลวงตรวจการฝ่ายทหารในเขตพื้นที่เมืองระดับโจว หรือเขตพื้นที่พิเศษทางฝั่งชายแดน

ได้รับการสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง

พูดในด้านความสัมพันธ์ ที่จริงแล้วเผยไยวอันกับเงินจยาผู้เอง กับเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แต่ระหว่างทั้งสองคน นอกจากเหตุบังเอิญที่ได้พบกันเมื่อหลายปีก่อนแล้วก็ไม่เคยไปมาหาสู่กันอีก

"หม่อมฉันไม่ได้ยินพะคะ"

นางตอบกลับเสียงเบา พร้อมเช็ดเหงื่อให้เชียวอื่นดังต่อไป

เชียวอื่นถึงผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ ก่อนหลับตาลง ผ่านไปครู่หนึ่ง สีหน้าก็ค่อยๆ กลับมาสงบนิ่ง พระองค์กุมมือเงินจยาผู้ไว้หลวมๆ แล้วตรัสว่า "อาผู้ เราชักเจ้าตั้งชีวิต ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบหน้าก็มีเจ้าอยู่ในหัวใจเสมอมา หลายปีมานี้ถึงศักดิ์ฐานะจะไม่อาจมอบให้เจ้าได้ แต่เราก็มีความรักใคร่ปรารถนาให้มากที่สุด เรากำลังจะจากไปแล้ว เรื่องราวหนหลังทุกอย่างล้วนจัดการเสร็จสิ้น บ้านทางมารดาของเจ้าเราเองก็ได้จัดการให้แล้ว อย่างเดียวที่เราตัดใจไม่ได้ก็คือเจ้า..."

พระองค์ลืมตาขึ้นช้าๆ

"เมื่อเราจากไปแล้ว เจ้าจะเต็มใจติดตามเราไปด้วยหรือไม่"

สีหน้าของเชียวอื่นถึงปราศจากสีเลือด บริเวณหว่างคิ้วมุ่นเข้าหากัน ทำให้รูปโฉมที่เดิมทีสง่างามองอาจปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายความตายบางอย่างขึ้นหนึ่ง

เงินจยาผู้กึ่งนั่งกึ่งคุกเข่า มองสบดวงตาของฮ่องเต้

เชียวอื่นถึงมองมาที่นางพร้อมเอ่ยถาม "เพราะเหตุใดกัน เจ้าไม่อยากจะอยู่เคียงข้างเราแล้วหรือ"

"ทูลฝ่าบาท หม่อมฉันเต็มใจพะคะ"

นางตั้งมือตนเองกลับมา แล้วโขกศีรษะไปทางพระแท่นบรรทม
หน้าฉากจรดพื้น คุณเข้าโดยไม่ลุกขึ้นมาอยู่เนิ่นนาน

"เขยิบเข้ามาใกล้เราหน่อย"

เขยวอินถึงยื่นมือไปทางเงินจยาผู้อีกครั้ง ก่อนจะใช้เรียวแรงสุดท้าย
โอบกอดนางแน่นพลางถอนหายใจยาว ในเสียงถอนหายใจนั้นคือความ
เสียดายและไม่เต็มใจอันไร้ที่สิ้นสุด

"เรากลัวว่าโลกเบื้องล่างจะเจียบเหงา หลังไปทีนั้นแล้วจะไม่มีใคร
เข้าใจเรา ทำให้เราหลงลืมความทุกข์ได้เช่นเจ้าอีก เรายังกลัวว่าเมื่อเรา
จากไป ทั้งเจ้าเอาไวคนเดียวบนโลกใบนี้ นับจากนี้เจ้าจะโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง
มีผู้ใจเองก็ติดตามเราไปด้วยกันเกิด เช่นนี้เราถึงจะวางใจได้"

ริมฝีปากของพระองค์แนบอยู่ข้างใบหูของนาง พึมพำเสียงเบา
ในน้ำเสียงอ่อนโยนเหลือประมาณ

"อาผูอย่าได้โทษเราเลย หากมีชาติหน้า เราจะมอบตำแหน่งสองเฮา
ให้เจ้าอย่างแน่นอน..."

ฤดูใบไม้ร่วงของรัชศกเสินกวงปีที่สอง ฮ่องเต้แห่งต้าเว่ยสวรรคต
ตั้งแต่วัยหนุ่ม ได้รับการถวายพระนามว่า 'ตุนจง'

'ตุน' ที่หมายถึงการเจริญสัมพันธไมตรีกับดินแดนเพื่อนบ้านด้วย
ความซื่อสัตย์สุจริต

'ตุน' ที่หมายถึงเสริมสร้างคุณธรรมความดี

เป็นพระนามที่บ่งบอกถึงคุณงามความดีของฮ่องเต้ เนื่องจาก
ก่อนหน้าที่เขยวอินถึงจะจากไปได้ทั้งพระราชโองการสั่งเสียที่ผู้คน

ต่างสรรเสริญเอาไว้

พระองค์กล่าวว่า 'การนำคนมาร่วมฝังด้วย เราทนไม่ได้' ดังนั้น
หลังจากไปแล้ว ให้ยกเว้นการฝังพระสนมทุกคนให้พวกนางได้ใช้ชีวิต
ยืนยาวต่อไป'

นับตั้งแต่ฮ่องเต้พระองค์ก่อนหน้าก็มีกฎวังหลวงที่ว่าเมื่อฮ่องเต้
สวรรคต สตรีตำแหน่งในทุกคนที่ไว้บุตรจะต้องถูกฝังร่วมไปด้วย
อย่างน้อยอาจมีแค่ไม่กี่คน อย่างมากก็อาจมีถึงหลายสิบคน ฮ่องเต้
พระองค์นี้ก็ให้สืบทอดรูปแบบเดิม เชี่ยวอิ่นถึงพระชนมายุเพียง
สามสิบพรรษา จู่ๆ สวรรคตไป สำหรับสตรีตำแหน่งในเหล่านั้นแล้ว
ประหนึ่งฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เดิมทีร้องไห้หน้าตานองอยู่ทุกวัน ได้แต่
รอลงเวลาถูกฝังลงดินและไปยังยมโลกด้วย กลับคิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้จะ
ละเว้นความตายของพวกนาง แม้จะพูดว่าชะตาชีวิตที่รออยู่ยังคงเป็น
การใช้ชีวิตอยู่ในตำแหน่งเย็นจวบจนวันตาย แต่เมื่อเทียบกับการถูกบีบคั้น
ให้ติดตามพระองค์ไปตายตั้งแต่ตอนนี้ การมีชีวิตรอดอยู่ได้ยังคงเป็น
เรื่องที่ดีเรื่องหนึ่ง

ทุกคนต่างรู้สึกขอบคุณในเมตตาอันยิ่งใหญ่นี้ การร้องไห้หน้า
ดวงวิญญาณเองจึงดูจริงใจเป็นพิเศษ

แต่ทั้งหมดนี้ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเงินจยาผู่

ตัวนางได้ยอมรับชะตาชีวิตเช่นนี้อย่างไร้ความรู้สึกไปแล้ว

ชาตินี้นางก็เปรียบเสมือนจอกแห่น้ำที่ไร้ราก หลังมอบทุกอย่างให้
เชียวอิ่นถึง ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้ชื่อไร้ฐานะไม่อาจเปิดเผยตัวตน การที่มี
จุดจบเฉกเช่นปัจจุบันจึงไม่เหนือไปจากความคาดหมายแต่อย่างใด

ทว่าสิ่งที่รอนางอยู่กลับไม่ใช่แพรวสามช้อ* ดังที่นางคิดเอาไว้
จางไทเฮาที่เพิ่งเลื่อนฐานะสั่งให้นางทั้งเป็นใส่ลงไปในโลงไม้
หนานมู่** ลงรักปิดทองล้ำค่าที่เตรียมไว้ให้นางเป็นพิเศษ ใช้วิธีการเช่นนี้
ฝังนางให้ร่วมเดินทางไปสู่ยมโลกกับฮ่องเต้พระองค์ก่อน

"ฮ่องเต้พระองค์ก่อนทรงสั่งให้ข้าคอยดูแลครอบครัวสกุลเงินของเจ้า
ให้ดี ๆ เจ้าติดตามฝ่าบาทไปอย่างสบายใจเถอะ ข้าไม่มีทางละเลยต่อ
คำฝากฝังของฝ่าบาทอย่างแน่นอน"

จางไทเฮาไม่ได้ใจกว้างเหมือนที่ผ่านมามากต่อไป สายตาจ้องเหม็ง
มาที่เงินจยาฝู ใช้น้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเคียดแค้นอย่างไม่ปิดบัง
กล่าวเน้นย้ำกับนางที่ละคำๆ

ฝ่าโลงอันหนักอึ้งปิดทับลงมา แสงสว่างล่าสุดท้ายตรงหน้าพลันถูก
ตัดขาดไป

โลกของเงินจยาฝูกลายเป็นสีดำสนิท นางถูกกักขังอยู่ในพื้นที่แคบๆ
ของโลกแห่งนี้ตลอดกาล...ไม่มีวันออกไปได้อีก

ปราศจากการดิ้นรน...ปราศจากเสียงกรีดร้อง...

เป็นเพราะรู้ดี...ไม่ว่านางจะดิ้นรนหรือกรีดร้องเพียงใดล้วนแต่เป็น
การเสียแรงเปล่า

นี่ก็คือจุดจบของนางที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว

ยามมีชีวิตนางเลือกไม่ได้ ยามแต่งงานนางเลือกไม่ได้ แม้แต่

* ช้อ (เชี้ยว) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบความยาวได้ประมาณ 10 นิ้ว หรือเศษหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต' โดยแพรวสามช้อเป็นสิ่งที่กษัตริย์พระราชทานให้ขุนนางหรือฝ่ายใน
ที่กระทำความผิด ใช้ผูกคอปลิดชีพตนเอง

** ไม่นานมู่ (Phoebe zhenan S. Lee) เป็นต้นไม้สูง 30 เมตร ลำต้นมาก ในอดีตมีแค่เชื้อพระวงศ์เท่านั้น
ที่ใช้ได้

ยามตายนางก็ยังเลือกไม่ได้อีก

อากาศเบาบางลงทุกขณะ หน้าอกรู้สึกปวดร้าวเพราะอาการหายใจไม่ออก ท่ามกลางความทรมานอันยาวนานก่อนตาย เล็บมือของนางเริ่มกรีดข่วนโลงไม้ที่พอจะเอื้อมถึงอย่างควบคุมไม่ได้ ทั้งรอยเล็บไว้บนเนื้อไม้ที่แข็งประดุจทองคำรอยแล้วรอยเล่า

ที่แท่นางก็หวาดกลัวความตาย กลัวแรงกดดันอันไร้ขอบเขตที่มาจากความมืดมิดภายใต้ผืนดิน ที่นี้มีแต่กลิ่นอายของความตาย เป็นความรู้สึกที่ยามมีชีวิตอยู่ไม่อาจจินตนาการถึงได้โดยสิ้นเชิง

มาถึงตอนนี้นางเพิ่งตระหนักได้ว่าที่แท้ตนเองก็อยากจะมีชีวิตรอดต่อไปให้ต้องยากลำบากกว่านี้ก็ยังอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

หากก่อนหน้านี้ไม่ได้แต่งให้กับผีรองผေး หากภายหลังไม่ได้พานพบเสียอื่นถึง ชีวิตของนางควรจะเป็นเช่นไรกัน

แต่ว่าไม่ทันแล้ว ชีวิตนี้นางได้เดินมาถึงจุดสิ้นสุด ชีวิตของนางต้องจบลงทั้งอย่างนี้แล้ว

เงินจยาผู้เริ่มร้องไห้ หยาดน้ำตาไหลรินออกมา แต่การร้องไห้มีแต่จะยิ่งสิ้นเปลืองอากาศมากขึ้น ทำให้นางเจ็บปวดทรวงอกยิ่งกว่าเดิม

เบื้องหน้านางเริ่มปรากฏภาพหลอนสีล้นพิลึกพิลั่นต่างๆ ขึ้นมาตรงปลายสุดของแสงสว่าง ในความเลือนรางนางคล้ายได้เห็นบุรุษผู้หนึ่งเดินยืมน้อยๆ ทะลุผ่านความมืดอันไร้จุดสิ้นสุดของยมโลกตรงมาที่นาง มองสบประสานกับดวงตาที่คลอด้วยหยาดน้ำตาของนาง แววดาเต็มไปด้วยความเมตตาอันไร้ที่สิ้นสุด

นางจดจำได้แล้ว... เขาก็คือบิดาของนาง

เมื่อหลายปีก่อนตอนที่นางยังอายุแค่สิบสามปี บิดาออกทะเล นางมาส่งเขาถึงท่าเรือ ก่อนที่เขาจะขึ้นเรือไป บิดาให้คำสัญญากับนางว่า การออกทะเลครั้งนี้ เขาจะต้องเอาสร้อยคอมุกเงือกม่วงกลับมาให้นาง อย่างแน่นอน

มุกเงือกม่วงทำขึ้นในแคว้นที่อยู่ห่างไกลอีกโพ้นทะเล ไม่ใช่แค่ส่องสว่างในความมืดได้ แต่ยังเล่าลือกันว่ามันสามารถมอบความสุข ความเจริญมาให้ผู้คน หากคนเดินทะเลสามารถพบเจอก็เรียกว่าโชคดี

'หากสวมมันเอาไว้ อาณูของพ่อก็จะมีชีวิตราบรื่น ไร้ทุกข์ไร้โรคไปตลอดชีวิต'

ภาพบิดาที่เฝ้าด้วยรอยยิ้มกว้างในตอนนั้น ทุกวันนี้นางยังคงจดจำได้ขึ้นใจ

ทว่าหลังการออกทะเลครั้งนั้น เขาก็ไม่เคยกลับมาอีก

'อาณู พ่อกลับมาแล้ว นำสร้อยคอมุกมาให้ลูกด้วย ลูกชอบหรือไม่'

"ท่านพ่อ..."

เงินจยาผู้ยิ้มทั้งน้ำตา ยื่นมือออกไปหาพลาจร้องเรียกนุรุษที่รัก ถนอมนางที่สุขบนโลกใบนี้

ลมหายใจเฮือกสุดท้ายอันล้ำค่าลอยออกมาจากปอดของนาง สองมือที่เล็บฉีกขาดและหลังโลหิตร่วงหล่นจากกลางอากาศช้าๆ อย่างไร้กำลัง วางทาบลงบนหน้าอกอันอ่อนนุ่ม ข้างริมฝีปากประดับ รอยยิ้มน้อยๆ

7

หมอกสีขาวหนาที่บในอากาศค่อยๆ สลายหายไป และเปลี่ยนเป็น
ความหนาวเย็น

ถานเชียงชำเลื่องมองเงินจยาผู้หลายครั้งแล้ว

เงินจยาผู้ห่อร่างเข้าหากัน แซ่ตัวอยู่ในถึงน้ำเจียผู้ลัวเชียง* ถึงนั้น
เรือนผมเปียกขึ้นที่เพิงสระเสร็จม้วนเอาไว้เพียงหลวมๆ ด้วยปิ่นอันหนึ่ง
ผมบางส่วนระอยู่ข้างลำคอ ชีกหน้าด้านหนึ่งแนบอยู่กับตัวถึง ดวงตา
ปิดสนิท แพขนตาหลบลงคล้ายจะนอนหลับไปแล้ว

นางกลัวว่าเงินจยาผู้จะได้รับความเย็น จึงอดเอ่ยเร่งเบาๆ ไม่ได้
"คุณหนู ตื่นเถิดเจ้าคะ"

เงินจยาผู้ลืมตาขึ้นช้าๆ จับขอบถึงอันเปียกขึ้นแล้วลุกขึ้นก้าว
ออกมา

* เจียผู้ลัวเชียง หมายถึงการบูร

ผิวขาววอลเนียนเกลี้ยงเกลาราวหยกเสลา ประกายหยดน้ำเล็กๆ มีอาจเอวขณะความลื่นของผิวได้จิ้งกิ้งหล่นลงมาอย่างรวดเร็ว

เรือนกายแรกแย้มของหญิงสาวคูดงามราวกับดอกตูมที่แย้มบาน ถานเชียงใช้ผ้าอ่อนนุ่มผืนใหญ่ห่อตัวเงินจยาผู้ตั้งแต่หัวไหล่ลงมา ตึงเชียงยื่นชุดที่เตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้วมาให้ เงินจยาผู้เซ็ดร่างกาย ให้แห้ง สวมชุดแล้วเดินออกไป บ่าวหญิงอาวุโสจำนวนหนึ่งจึงเดินเข้ามา เก็บกวาด หนึ่งในนั้นมีบ่าวหญิงอาวุโสสกุลหวัง เพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน เมื่อได้ดมกลิ่นหอมที่กระจายออกมาจากถังน้ำก็อดถามขึ้นมาไม่ได้ "คุณหนูใช้กลิ่นหอมใต้อยู่ทุกวัน หอมประหลาดนัก บุตรสาวข้ากำลัง จะแต่งงานเดือนหน้า ประเดี๋ยวข้าจะไปซื้อมาเพิ่มเป็นสินเจ้าสาวให้นาง"

ถานเชียงมีนิสัยเป็นมิตร จึงยิ้มตอบกลับ "ท่านป้า สิ่งนี้เรียกว่า เจียผู้ลัวเชียง หรืออีกชื่อคือตั้งหลงเห่นำ นำเข้ามาจากทางใต้ของเทียนจู้* ข้าไต่ยินคุณหนูบอกว่าเดิมตอนอยู่ที่นั่นก็มีค่าแค่ไม่เท่าไร แต่เมื่อ ข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงพวกเราที่นี่ นี่หนึ่งเฉียน** ก็ประมาณหนึ่งตำลึงเงิน แล้ว"

ป้าหวังสะดุ้งตกใจก่อนไวยววาย "ให้ตายเถอะ! แพงไปหรือไม่ ข้าจะซื้อไหวได้อย่างไรเล่า ในถังน้ำของคุณหนูใส่สิ่งนี้ลงไปทุกวัน ผ่านมาหนึ่งเดือนจะต้องใช้เงินไปมากเท่าใดบ้างก็ไมรู้ น้ำที่แช่อยู่นี้ ไม่ใช่แค่เครื่องหอมหรอก แต่เป็นอาบเงินแทนแล้ว!"

บ่าวหญิงอาวุโสอีกคนหลุดหัวเราะออกมา "คำพูดพวกนี้ก็ได้แต่ พูดกันเอง หากออกไปข้างนอกอย่าได้นำไปพูดส่งเดชเด็ดขาด จะได้ไม่เป็น

* เทียนจู้ หมายถึงประเทศอินเดีย

* น้ำหนัก 1 เฉียน เท่ากับ 3.72 กรัม

ที่ขบขันของผู้อื่น ครอบครัวยายท่านเป็นครอบครัวเยี่ยงไร เครื่องหอมที่แพงกว่านี้เมื่อมาอยู่ในที่แห่งนี้ก็เป็นแค่ก้อนดินเท่านั้น ไม่ต้องพูดถึงหนึ่งเฉียนหนึ่งตำลึงแล้ว ต่อให้ราคาสิบตำลึง หากคุณหนูต้องการจะใช้ก็แค่สั่งการมาเท่านั้น"

เมืองเฉวียนโจวมีการค้าทางทะเลที่คึกคัก ท่าเรือน้อยใหญ่นอกประตูหนานชวิน ประตูเหมิน มีเรือจำนวนนับไม่ถ้วนเข้าๆ ออกๆ อยู่ทุกวัน ทั้งจากอาณาจักรใกล้เคียง อย่างจ้านเจิง เซียนหลัว ซูหลิว ไปจนถึงอาณาจักรที่อยู่ห่างออกไปอย่างต้าซือ* มหาลิน** ปี่ซือ*** สินค้าที่มาจากต่างอาณาจักรมีมากจนละลานตา ซึ่งเครื่องหอมถือเป็นหนึ่งในสินค้าหลักที่นำเข้ามา

สกุลเงินเป็นสกุลมั่งคั่งแห่งเมืองเฉวียนโจว หมู่เรือที่ครอบครองอยู่ไม่เป็นสองรองใคร ต่อให้เป็นเครื่องหอมที่ล้ำค่ากว่านี้ ครั้นมาอยู่ที่สกุลเงินก็ไม่ใช่ว่าหาได้ยาก คำพูดของบ่าวหญิงอาวโสถึงแม้จะมีความคุ้ยแฉ้อวดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่นับว่าผิด

ป้าหวังผงกศัระระวากับไกจิกข้าวสาร ยิ้มจี๊ดเจื่อนบอก "ใช่แล้วๆ เป็นข้าเองที่ไม่รู้ความ พุดผิดไป" เอ่ยจบก็ชะเง้อคอดมกลิ่นหอมนี้เข้าไปอีกเอือกใหญ่ ถึงได้ยกน้ำออกไปเหมือนผู้อื่น

ถานเสียงเดินออกมา เห็นเงินจยาฝูเปิดกล่องเครื่องหอม ใช้ช้อนหยกตักขึ้นมาหนึ่งช้อน ก็รู้ว่านางต้องการจะใส่ลงไปในกระถางธูปหอมทรงเคียร์หงส์กระถางนั้น จึงรีบเดินเข้าไปเปิดฝาทิ้งให้นาง

* อาณาจักรจ้านเจิง เซียนหลัว ซูหลิว และต้าซือ หมายถึงอาณาจักรจามปา สยาม สุลต่านซูลู และจักรวรรดิอาหรับ ตามลำดับ

** อาณาจักรมหาลิน เป็นชื่ออาณาจักรโบราณ มีการสันนิษฐานว่าอาจเป็นเมืองมาลินตีของเคนยา เมืองคิวกาของแทนซาเนีย หรือไม่กี่สหพันธสาธารณรัฐโซมาเลีย

*** อาณาจักรปี่ซือ หมายถึงท่าเรือโมซัมบิกในปัจจุบัน

"เรื่องนี้ให้บ่าวทำก็พอเจ้าคะ คุณหนูระวัง ประเดี๋ยวจะลวกโดนมือ
นะเจ้าคะ"

เงินจยาผู้ใส่เครื่องหอมเข้าไปในกระถาง เมื่อเครื่องหอมโดนไฟ
ก็ส่งเสียงเปรี้ยะแผ่วเบา น่าฟังออกมา มีควันสีเขียวลอยอ้อยอิงขึ้นมาช้าๆ
นางก้มตัวน้อยๆ ยกมือขึ้นพัดควันหอมมาทางตนเองสองสามครั้งแล้วจึง
หลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ

ถ่านเซียงมองดูอยู่ด้านข้าง รู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง

ที่ผ่านมาคุณหนูไม่เคยชอบบอบควันภายในห้อง จะเสียบแค่ดอกไม้
สดใหม่เท่านั้น ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด นับตั้งแต่กลับมาจากวัดชีซานวันนั้น
จู่ๆ ก็เปลี่ยนความชอบไป ภายในห้องไม่เพียงต้องอบกลิ่นดังหลงเหานี้
แม้แต่ภายในถ้ำน้ำยังต้องเพิ่มผงดั่งหลงเหาน้ำบดละเอียดลงไปด้วย

เช่นนี้ก็แล้วไปเถอะ แต่ถ่านเซียงติดตามคุณหนูอยู่ในคฤหาสน์
สกุลเงินมาหลายปี ย่อมได้รับความสามารถในการคัดแยกประเภทของ
เครื่องหอมเหล่านี้มาด้วยไม่น้อย ดั่งหลงเหานี้ถือเป็นของชั้นดี กลิ่นเอง
ก็อ่อนคลาญ ดูสูงส่ง และหอมหวาน ราคามีสามัญ แต่ในหมู่เครื่องหอม
ประเภทเดียวกันกลับไม่ได้นับเป็นของชั้นเลิศที่สุด ของชั้นเลิศที่สุดคือ
หลงเสียน* ด้วยเหตุที่ลักษณะภายนอกและสีสันของเครื่องหอมทั้งสอง
คล้ายคลึงกัน กลิ่นเองก็คล้าย หากไม่ใช่คนที่คลุกคลีกับเครื่องหอม
ย่อมไม่อาจแยกแยะ จึงมักมีพ่อค้าหัวใสนำดั่งหลงเหานี้มาหลอกขายเป็น
หลงเสียนอยู่เสมอ

* หลงเสียน หมายถึงอำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก เช่น อำพันขี้ปลา อำพันทอง หรือข้าวฟ
คือไขจากไฉ่วฬหัวทุยที่ถูกสารออกหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว
น้ำตาล เทา หรือดำ และเมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดดจะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและเกิดกลิ่นหอม
สามารถใช้เป็นหัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ

แม้หลงเสียงจะหาได้ยาก แต่สกุลเงินไม่ใช่ว่าไม่มีเก็บเอาไว้ในเมื่อคุณหนูเปลี่ยนมาใช้เครื่องหอมแล้ว เหตุใดจึงไม่เลิกหลงเสียง แต่กลับเลือกของชั้นรองลงมาอย่างตั้งลงหน้าแทน

ถานเชียงเอ่ยถามออกไปอย่างอดไม่ไหว

เงินจยาผู้มองดูวันสี่เขียวที่ลอยออกมาเป็นสายจากปากของหงส์พลางเอ่ยตอบ "ในคลังเก็บของมีหลงเสียงอยู่ไม่มาก ทั้งยังต้องใช้เป็นเครื่องบรรณาการ ข้าใช้ตั้งลงหน้าจะดีกว่า"

ถานเชียงร้องอ้อออกมา

"พรุ่งนี้ออกเดินทางอย่าลืมนำติดไปด้วย เสื้อผ้าของข้าเองก็ต้องอบด้วยกลิ่นตั้งลงหน้าทั้งหมด อย่างอื่นไม่ต้องการทั้งนั้น อย่าได้ทำผิดเล่า"

"คุณหนูวางใจได้เจ้าค่ะ บ่าวเตรียมพร้อมหมดแล้ว ไม่มีทางทำผิดแน่"

"สูหยินมาแล้ว!" ตอนนั้นเองก็มีเสียงดังมาจากตรงประตู

เงินจยาผู้หันหน้าไปมอง เห็นเมิ่งซือ* ผู้เป็นมารดา กับบ่าวหิว บ่าวหญิงอาวโสข้างกายนางมาหา จึงเดินไปต้อนรับ

เมิ่งซือพาบุตรสาวมานั่งลงที่ขอบเตียง "ร่างกายเป็นอย่างไรบ้างแล้วยังมีนั่งอยู่หรือไม่"

วันที่เก้าซึ่งเป็นวันครบรอบวันตายปีที่สามของบิดาเงินจยาผู้ วันนั้นนางติดตามท่านย่า เมิ่งซือผู้เป็นมารดา กับเงินเย่าถึงผู้เป็นพี่ชายไปประกอบพิธีทางศาสนายังวัดชีซาน ค็นนั้นอยู่ค้ำงที่วัด นางกับมารดา

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซือ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี

นอนห้องเดียวกัน รุ่งเช้าวันถัดมาตอนที่เมิ่งซื่อตื่นขึ้นก็พบว่าบุตรสาวมีน้ำตานองหน้า ทำเอาตกอกตกใจยกใหญ่ เมื่อถามถึงสาเหตุ นางก็ส่ายหน้าไม่พูดจา เอาแต่กอดตนเองร้องไห้สลับกับหัวเราะ ผิดแผกไปจากปกติโดยสิ้นเชิง เมิ่งซื่อสงสัยว่านางอาจไปเจอของอัปมงคลอะไรเข้าจึงไปขอน้ำศักดิ์สิทธิ์มา วันนั้นหลังพานางกลับบ้าน สภาพจิตใจยังดูเลือนลอยอยู่บ้าง หลายวันมานี้ถึงค่อยๆ ดีขึ้น

เงินจยาผู้เฒ่ายตอบ "ลูกหายดีนานแล้ว ท่านแม่ไม่ต้องเป็นกังวลเจ้าค่ะ"

เมิ่งซื่อมองสำรวจบุตรสาว เห็นนางมีใบหน้ายิ้มแย้ม สีหน้าเองก็ดูดี จึงโอบนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างรักใคร่ "แค่พริบตาเดียวพ่อของคุณก็ไม่อยู่มาสัปดาห์แล้ว พี่ชายคุณนิสัยเกเรไม่เชื่อฟัง ตอนนี้แม่มีแค่ลูกที่ทำให้รู้สึกสบายใจ วันพรุ่งนี้ยัง..."

นางหยุดชะงักไป

วันพรุ่งนี้เงินจยาผู้เฒ่าจะต้องเดินทางขึ้นเหนือ มุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง ด้วยกันกับเมิ่งซื่อและพี่ชายเงินเยาถึงแล้ว

คนสกุลเงินเดินทางขึ้นเหนือหนนี้ นอกจากจะไปเพื่ออวยพรวันเกิดให้แก่สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยยังจวนเว่ยกั๋วกงแล้ว ยังไปเพื่อเตรียมเรื่องงานแต่งงานระหว่างเงินจยาผู้เฒ่ากับซื่อจื่อ* จวนเว่ยกั๋วกงเผยชีวจื่ออีกด้วย

เรื่องแต่งงานถูกกำหนดมาตั้งแต่หนึ่งปีก่อนแล้ว แครอให้ช่วงไว้ทุกข์ของเงินจยาผู้เฒ่าสิ้นสุดลงเท่านั้น อีกทั้งเป็นการแต่งงานใหม่อีกครั้งของพี่รองเผยชีวจื่อ หลังแต่งงานเข้าไปก็จะมีลูกเลี้ยงอายุห้าขวบรออยู่ด้วย

* ซื่อจื่อ หรือรัฐยาท เป็นตำแหน่งทายาทขององค์ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ไปปกครองเมืองอื่น

ซึ่งต่อให้สกุลเงินจะร่ำรวยยิ่งกว่านี้ บิดาที่ตายจากไปก็มีชื่อเป็นแค่ชื่อใจ*
ผู้หนึ่ง การที่นางสามารถแต่งเข้าจนเว่ยกั๊วกงไปเป็นชายาซื้อจื่อได้
ก็นับเป็นการปิ่นปายขึ้นที่สูงมากแล้ว

บุตรสาวมีที่พึ่งนับเป็นเรื่องดีอย่างมากสำหรับสกุลเงิน เมิ่งซือ
ย่อมรู้สึกดีใจ แต่เมื่อนึกถึงว่าหลังบุตรสาวแต่งงานไป ระยะทางระหว่าง
เมืองหลวงกับเจวียนโจว นั้นห่างไกลกันมาก กว่าแม่ลูกจะได้พบกัน
อีกครั้งเกรงว่าคงไม่ง่าย อย่างไรก็ตามเสียตระกูลกั๊วกงก็สูงส่ง ตระกูลตนเอง
ไม่อาจเทียบเคียงได้เลย เป็นกังวลว่าวันหน้าบุตรสาวจะยืนหยัดได้
อย่างยากลำบาก พอกังวลเรื่องนั้นเสร็จก็กังวลเรื่องนี่ต่อ มีเรื่องราวในใจ
มากมาย ปลายหางตาปรากฏประกายหยาดน้ำตาขึ้นมา

ป้าหลิวเห็นแล้วก็รีบเอ่ยเกลี้ยกล่อม "ตระกูลที่คุณหนูแต่งไปมิใช่
คนอื่นคนไกล แต่เป็นตระกูลกั๊วกงที่รู้จักกันดี ความรู้สึกที่คุณชายรอง
มีต่อคุณหนู สุหยินเองก็รับรู้ ยิ่งไปกว่านั้นสุหยินรองของทางนั้นกับ
สุหยินเองยังเป็นพี่น้องกันแท้ๆ ล้วนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน เมื่อ
คุณหนูแต่งงานไปก็จะเป็นชายาซื้อจื่อของจนเว่ยกั๊วกงแล้ว ไม่รู้ว่า
วันหน้าจะมีความสุขมากเพียงใด สุหยินมีอะไรให้กังวลกันเจ้าคะ"

เมิ่งซือถูกปลอบจนค่อยๆ สงบลงได้ ยกมือขึ้นเช็ดปลายหางตา
ก่อนดึงมือบุตรสาวมาแล้วเอ่ย "เป็นแม่ที่คิดมากไปเอง ไปกันเถอะ
อย่าให้ท่านย่าลูกต้องรอนานเลย"

ท่านย่าของเงินจยาผู้เป็นผู้นำของสกุลเงิน บ้านเดิมคือสกุลหู
ฉลาดเฉลิยเว่ดัดขาดไม้แป้นบุรุษ แต่ก่อนคาดหวังให้บุตรชายสอบขุนนาง

* ชื่อใจ คือผู้ที่สอบผ่านการสอบเข้ารับราชการในระดับอำเภอหรือจังหวัด (ตงชื่อ)

จนมีชื่อเสียงให้ได้ ดังนั้นหลังสามิลาโลกไป เพื่อไม่ให้เขาต้องแบ่งสมาธิ จึงรับผิดชอบกิจการในครอบครัวทุกอย่างด้วยตนเอง แต่บิดาของเงินยมาผู้ กลับมีนิสัยรักอิสระ ไม่สนใจในชื่อเสียง หลังสอบผ่านเป็นหัวเฒ่าแล้ว การสอบอีกหลายครั้งต่อจากนั้นก็ไม่เคยสอบผ่านอีก จบจนเขาอายุ สามสิบกว่าปี สูญเสียผู้เฒ่าแก่ชราลงเรื่อยๆ กำลังกายไม่มากพออีกต่อไป เขาจึงเลิกพยายามสร้างชื่อเสียงง่ายๆ เสียอย่างนั้น แล้วกลับมาสืบทอด กิจการของครอบครัวต่อแทน แต่คาดไม่ถึงว่าเมื่อสามปีก่อน ในปีที่ เงินยมาอายุได้สิบสามปีนั้น เขาที่ออกทะเลไปกับกองเรือจะโชคไม่ดี เผชิญพายุและเสียชีวิตจากไป สูญเสียผู้เฒ่าคนแก่ผมขาวส่งคนผมดำ สามารถจินตนาการได้ถึงความโศกเศร้าที่ต้องเผชิญ แต่หญิงชราผู้นี้ กลับอดทนผ่านไปได้ แล้วเปลี่ยนไปฝากความหวังไว้กับเงินยมาถึง พี่ชายของเงินยมาผู้แทน

เงินยมาถึงอายุมากกว่าเงินยมาผู้สองปี ตอนนี้อายุสิบแปด ความสัมพันธ์ระหว่างสองพี่น้องดีมาก แต่น่าเสียดายที่เงินยมาถึง ไม่ค่อยมีความก้าวหน้า เเล่เรียนไม่ได้ความไม่พุดถึง กิจการของ ครอบครัวเองก็ไม่ใส่ใจ วันๆ เอาแต่เที่ยวเตร่อยู่ข้างนอก ตอนนี้เป็น ช่วงจุดโคม* แล้ว กระทั่งตัวคนก็ยังไม่เห็นกลับมา

เงินยมาผู้ตามมารตามายังห้องของท่านย่า สูญเสียผู้เฒ่าคือดวง หน้าผากกว้าง สีหน้าเข้มงวด ค่อนข้างเห็นความสำคัญของบารมีมากกว่า สตรีอยู่บ้าง เงินยมาผู้หวาดกลัวผู้เป็นย่าตั้งแต่ตอนเด็กๆ แล้ว ยามอยู่ ต่อหน้านาง แม้แต่เมื่งชื่อก็ไม่ค่อยกล้าออกความเห็น หลังเข้ามากันแล้ว

* ช่วงจุดโคม เป็นช่วงเวลาพลบค่ำ ในฤดูหนาวนับประมาณห้าโมงเย็น ขณะที่ฤดูร้อนประมาณหนึ่งทุ่ม

เมิ่งซื่อก็พาบุตรสาวคารวะแม่สามี

สฺวหฺยินผู้เฒ่าถามถึงการเตรียมตัวเดินทางในวันพรุ่งนี้ เมิ่งซื่อตอบกลับทุกๆ คำถาม ก่อนเอ่ยปิดท้ายว่า "ท่านแม่วางใจได้ ลูกได้เตรียมของขวัญวันเกิดของสฺวหฺยินผู้เฒ่าจนเว่ยกั๋วกวง รวมถึงของขวัญที่จะมอบให้จวนสกุลซ่งด้วยตนเอง ทุกอย่างล้วนผ่านการตรวจสอบและนำขึ้นไปบนเรือทั้งหมดแล้ว บ้านทางเมืองหลวงก็จัดการเรียบร้อย สามารถเข้าพักได้ทันทีที่ไปถึงเจ้าค่ะ"

หลังเงินจยาผู้เดินทางเข้าเมืองหลวงหนนี้ก็จะไม่กลับมาเฉยใจอีก แต่จะรั้งอยู่ที่นั่นรอการแต่งงานเลย ดังนั้นเพื่อให้สะดวกในการจัดเตรียมเรื่องงานแต่งงาน สกุลเงินจึงตัดสินใจซื้อคฤหาสน์เอาไว้ที่เมืองหลวง

สฺวหฺยินผู้เฒ่าพึงพอใจกับการเตรียมการของสะไภ้จึงเอ่ย "เมื่อไปถึงเมืองหลวง ควรจะใช้เงินอย่างไรก็ใช้เสีย ไม่ต้องคอยเป็นกังวล สกุลเฉยฐานะสูงส่งก็จริง ทว่าเมื่อเป็นสกุลใหญ่ย่อมมีความลำบากของตนเองอยู่เช่นกัน นับประสาอะไรกับที่ช่วงสองปีนี้ภายในวังเกิดการเปลี่ยนแปลง สกุลเฉยเองก็ไม่ได้รู้เรื่องเท่าในอดีตแล้ว พวกเขายอมที่จะให้มีการแต่งงานครั้งนี้ ที่ต้องตาหาใช่ตัวของอาผู้เอง แต่เป็นเงินและเส้นทางในการหาเงินของพวกเราต่างหาก"

เมิ่งซื่อตอบรับ "ท่านแม่วางใจได้ ลูกเข้าใจดีเจ้าค่ะ"

บนใบหน้าเข้มงวดของสฺวหฺยินผู้เฒ่าปรากฏรอยยิ้มขึ้นมาในที่สุด สายตามองไปยังลูกสะไภ้ "เจ้าเองก็ลำบาก แต่งเข้ามาในสกุลเงินของพวกเรา แต่ต้องเป็นมายตั้งแต่อายุยังน้อยเหมือนกับข้า ดีที่เจ้ายังมีบุตรชายบุตรสาวให้ฝากความหวัง บัดนี้อาผู้ได้แต่งไปอยู่สกุลดี วันหน้า

เจ้าเองก็สามารถดื่มด่ำความสุขไปด้วยได้แล้ว"

เดิมทีเมิ่งซื้อมาจากตระกูลขุนนาง ในปีนั้นตอนที่ท่านผู้เฒ่าเมิ่งรับตำแหน่งอยู่ที่ฝูเจี้ยน ได้ก่อความผิดพลาดครั้งใหญ่ ต้องอาศัยเงินช่วยเหลือจากท่านปู่สกุลเงินจึงสามารถรอดพ้นมาได้ เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณจึงมอบบุตรสาวคนหนึ่งให้แต่งงานไปยังสกุลเงินเดิมที่ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองสกุลก็ไม่เลวอยู่แล้ว แต่หลังการจากไปของท่านผู้เฒ่าเมิ่งกับท่านปู่สกุลเงิน สกุลเมิ่งเองกลับค่อยๆ ตกต่ำ ทั้งยังตระหนักถึงฐานะตนเองดี ไม่ยอมเป็นฝ่ายเข้าหาสกุลเงินก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองสกุลจึงพลอยห่างเหินไปด้วยเช่นกัน ทว่าหลังเมิ่งซื้อแต่งงานมา ความสัมพันธ์กับสามีกลับดียิ่ง ยามนี้ถูกคำพูดประโยคหนึ่งของสวฮินผู้เฒ่าสะกิดความเสียใจอีกครั้ง ขอบทานางพลันแดงเรื่อ ทว่าไม่กล้าหลังน้ำตา เพียงยิ้มเอ่ย "ท่านแม่พูดถูกแล้ว ลูกเองก็คิดเช่นนี้เหมือนกันเจ้าค่ะ"

สวฮินผู้เฒ่าผงกศีรษะ ก่อนหันไปเรียกเงินจยาผู้ที่เฝ้าแต่นิ่งเงียบอยู่ด้านข้าง

เงินจยาผู้รู้ว่านางมีอะไรจะพูดกับตนเอง จึงคุกเข่าลงบนเบาะใบหนึ่งด้านหน้านาง "เชิญท่านย่าพูดมาได้เลยเจ้าค่ะ"

"ความกตัญญูคือพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน สกุลพวกเราอยู่ในสถานการณ์เช่นไร ในใจเจ้าย่อมกระจ่างดี แม้จะบอกว่าคนเราต้องยืนหยัดด้วยตนเอง แต่ไม่ว่าอย่างไรการมีสกุลเผยแพร่เข้ามาเป็นที่พึ่งย่อมดีเสมอ วันหน้าเจ้าอยู่ที่สกุลเผยแพร่เมื่อมีหน้ามีตาขึ้นมา ถึงอย่างไรก็ต้องให้เจ้าช่วยเหลือพี่ชายเจ้าบ้าง คำพูดของย่า เจ้าจดจำได้แล้ว"

หรือไม่"

เงินจยาผู้ตอบรับด้วยท่าทางเคารพนอบน้อมอย่างมาก "หลาน
จดจำได้แล้วเจ้าค่ะ"

สีหน้าของสุหิณผู้เฒ่ายามมองเงินจยาผู้แฝงไปด้วยความอ่อนโยน
อันหาได้ยาก ก่อนนางจะผงกศีรษะ "ลูกขึ้นเถอะ รีบกลับไปพักผ่อนให้
เพียงพอ พรุ่งนี้ยังต้องออกเดินทางแต่เช้าอีก"

เมื่อกลับมาจากทางสุหิณผู้เฒ่า เมิงซื่อก็ถามหาบุตรชายตนเอง
หัวหน้าพ่อบ้านจางต้าตอบไม่ได้ บอกได้แค่ว่าเมื่อตอนที่ยังเขายัง
นับสิ่งของที่จะขึ้นเรือพรุ่งนี้อยู่ที่ท่าเรือกับตนเอง ภายหลังตนมัวแต่
ยุ่งวุ่นวาย พอหันกลับมาอีกที่เขาก็หายตัวไปพร้อมกับบ่าวรับใช้แล้ว
ทว่าไปได้ก็สุดรู้

การเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้ พี่ชายของเงินจยาผู้เงินเยาถึงยอม
ต้องไปด้วยกัน พรุ่งนี้ก็จะออกเดินทางแต่เช้าแล้ว ยามนี้กลับไม่รู้ว่า
เขานี้ไปอยู่ที่ใด เมิงซื่อเฝ้าตัดพ้อออกมาอย่างอดไม่ได้ จางต้าเองก็
กล่าวตำหนิตนเอง "เป็นบ่าวสะเพร่าเอง ประเดี๋ยวจะเรียกคนออกไป
ตามหาทันทีขอรับ"

เมิงซื่อถอนหายใจ "ช่างเถอะ ข้าไม่โทษเจ้า สองข้างออกอยู่บนร่าง
ของเขา จะบอกให้เจ้าจับตามดูเขาไม่ให้คลาดสายตาอยู่ตลอดเวลา
ก็ใช่เรื่อง แค่อั่งให้คนไปดูในที่ที่ปกติเขาชอบไปก็พอ"

จางต้าขานรับแล้วรีบจากไปทันที

เมิงซื่อส่งบุตรสาวกลับไปห้องก่อน กำชับให้นางรีบพักผ่อนแล้ว

ตนเองถึงได้จากไป

ราตรีมีดลงเรื่อย ๆ ทิวทัศน์คฤหาสน์สกุลเงินล้วนเจียบสัจ

พรุ่งนี้ก็ต้องออกเดินทางขึ้นเหนือแต่เช้าตรู่แล้ว

เงินจยาผู้ยากจะชมตาหลับได้ลง

ราตรีนี้เมื่อชาติก่อน นางจำได้ว่าตนเองก็ผ่านไปโดยนอนไม่หลับ
เช่นกัน แต่สภาพจิตใจกลับแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง

ในครานั้นนอกจากความกระวนกระวาย ที่มีมากกว่านั้นยังคงเป็น
ความปีติยินดีกับความคาดหวังที่มีต่ออนาคต

ถ้าหากไม่ใช่เพราะเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง นางในตอนนี้อย่อม
ไม่อาจรู้ได้เลยว่าคนดีที่นางจะแต่งให้อย่างเฉยชิวจื่อแห่งจวนเว่ยกั้วกง
จะกลายเป็นผู้ที่ซี้ซลาดและเห็นแก่ตัวเพียงนั้น นอกจากเพื่อปกป้อง
ตนเองแล้ว เขายังเห็นแก่ความร่ำรวยมากกว่าตัวนาง ในอนาคตยามที่
วันนั้นมาถึง เขาจะมอบนางใ้มือบรุษอีกคนด้วยมือตนเอง

เรื่องราวมากมายในอดีตชาติ ท้นที่ที่หลับตาลงก็จะซัดสาตอยู่ใน
สมองของเงินจยาผู้ประจักษ์คลื่นทะเล...

จวนเว่ยกั้วกงมีสองบ้าน เมิ่งฮูหยินของบ้านรองเป็นพี่สาวของ
มารดาตนเอง มีบุตรหนึ่งคนคือญาติผู้พี่ลำดับสามเฉยชิวลั่ว ส่วน
เฉยชิวจื่อ นั้นเป็นลำดับสอง เป็นบุตรคนรองของซินฮูหยินของบ้านใหญ่
นับเป็นญาติผู้พี่ของเงินจยาผู้เช่นกัน

นอกจากเฉยชิวจื่อของบ้านใหญ่และเฉยชิวลั่วของบ้านรองแล้ว
เงินจยาผู้ยังมีญาติผู้พี่อีกคนหนึ่งที่ไม่ค่อยสนิทกันนักชื่อเฉยไยวอัน

ในตอนที่สุดลุ่มเรุงโรจนถึงที่สุดเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนหน้า ยามนั้น เหวินจิ่ง บุตรสาวคนโตของฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเผยถูกแต่งตั้งเป็นชายา รัชทายาท เมื่อองค์รัชทายาทได้สืบทอดบัลลังก์ขึ้นเป็นเทียนสีฮ่องเต้ นางเองก็กลายเป็นฮ่องเฮา แต่น่าเสียดายที่สวรรคตริษยาความงาม ปีถัดมาจึงติดโรคระบาด หลังพักรักษาตัวอยู่ในวัดชื่อเอนของราชวงศ์ ได้หนึ่งปีกว่าก็จากไปอย่างโชคร้าย

แม้ฮ่องเฮาจะจากไปแล้ว แต่ความโปรดปรานที่ฮ่องเต้มีต่อสกุลเผย กลับยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น และก็เป็นในตอนนั้นเองที่หลานชายคนโตของ สกุลเผย ชื่อจื่อเผยไยวอันที่อายุสิบสี่ปีมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วว่าเป็น มหาเสนาบดีอายุน้อย ช่วงขณะหนึ่งไม่มีผู้ใดเทียบความรุ่งโรจน์ของ สกุลเผยได้

ดังคำที่ว่าหลังจันทรเพ็ญก็จะเป็นจันทรเว้า เมื่อรุ่งโรจน์ถึงขีดสุด ย่อมถดถอย สำหรับสกุลเผยแล้ว ชะตากรรมเลวร้ายทั้งหมดคล้ายจะ เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการจากไปของเว่ยกั้วกง

ยามนั้นสถานการณ์ที่ชายแดนทางเหนือไม่สงบ เว่ยกั้วกงรับ พระราชโองการนำทหารไปปราบปรามความวุ่นวาย ทว่าโชคร้ายป่วย ตายไปในปีถัดมา ตอนนั้นเผยไยวอันติดตามบิดาไปอยู่ในกองทัพบด้วย เขากลับมาบ้านพร้อมโลงศพของบิดา ใครจะไปคาดว่ามันนานจากนั้น ภายในเมืองหลวงกลับเกิดข่าวลือว่าเว่ยกั้วกงชื่อจื่อเผยไยวอันยังไม่ทัน พ้นช่วงไว้ทุกข์ก็บีบคั้นฮูหยินหนึ่งของบิดา ฮูหยินนั้นฆ่าตัวตายด้วยความ อับอาย แม้ซินฮูหยินจะพยายามปิดเรื่องเอาไว้ไม่ให้ข่าวฉาวแพร่ออกไป แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายเรื่องราวยังคงแพร่ออกไป ถูกผู้ตรวจการ

ถวายฎีกาเล่มหนึ่งขึ้นไปยังเทียนสีฮ่องเต้

ระหว่างช่วงไ้ว่ทุกข์ของบิดา กระตูกยังไม่ทันจะเย็นดี ในฐานะบุตรชายกลับกล้ากระทำเรื่องเช่นนี้ออกมา หากเป็นผู้อื่นก็คงจัดการไปตามเรื่อง แต่เมื่อเป็นเฉยไยวอัน เทียนสีฮ่องเต้กลับไม่เชื่อ พระองค์เรียกตัวเขามาถาม เจตนาเดิมคิดอยากแก้ไขเรื่องราวให้เขา แต่จากข่าวลือที่ได้ยินมา ในตอนนั้นเขากลับไม่พูดอะไรสักคำซึ่งเทียบได้กับเป็นการยอมรับความผิด เทียนสีฮ่องเต้จนปัญญา จำต้องรับความดีความชอบปลดเขาจากตำแหน่งซือจื่อ ภายหลังเขาก็ออกจากเมืองหลวง ไปจากสกุลเฉย

เสมือนดาวตกดวงหนึ่งวาบผ่านขอบฟ้า เว่ยกั่วงซือจื่อเฉยไยวอัน ผู้เคยองอาจโดเด่นกลับแบกรับชื่อเสียงเลวร้าย หายตัวไปจากสายตาของทุกคนนับแต่นั้น

ในปีนั้นเขามีอายุสิบหกปี

ก่อนหน้านี้สกุลเฉยได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้มากเกินไป รุ่งโรจน์มาหลายปีเพียงนั้นยากจะไม่ให้ผู้คนริษยา เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ชั่วขณะหนึ่งจึงกลายเป็นหัวข้อที่ผู้คนพูดคุยกันลับหลัง แต่ยังไม่ใช่ชะตาเลวร้ายทั้งหมดที่สกุลเฉยต้องเผชิญ ความเปลี่ยนแปลงภายในวังที่เกิดตามมาจากนั้นไม่กี่ปีจึงจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อชะตาชีวิตของบรรดาตระกูลต่างๆ ในเมืองหลวงจริงๆ

สองปีให้หลังเทียนสีฮ่องเต้ประชวรหนัก จึงมอบตำแหน่งให้องครักษ์ทายาทเซียวอวี่ ด้วยเซียวอวี่ยังอายุน้อยนัก นอกจากแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแล้วยังตั้งเฝ้ากฝังองครักษ์ทายาทไว้กับพระอนุชา

ขุนอันอ่องที่พระองค์เชื่อใจอย่างยิ่ง ให้ขุนอันอ่องเป็นผู้สำเร็จราชการแทน
คอยดูแลจัดการราชกิจจนกว่าองค์รัชทายาทจะครบปีสิบพรรษา

ภายหลังมีข่าวลือว่าก่อนหน้าที่เทียนสีฮ่องเต้จะสวรรคต พระองค์
ได้กำชับให้ขุนอันอ่องคอยระวังอวินจงฮ่องเต้เป็นพิเศษ พระองค์
ระแวงในตัวพระอนุชาที่ค่อนข้างมีความสามารถ ทั้งยังมีความดีความชอบ
ทางการศึกผู้นี้มาโดยตลอด แต่ที่ผ่านมาเชี่ยวชาญปฏิบัติตนตามระเบียบ
แบบแผนอยู่เสมอ รวมเข้ากับอุปนิสัยของเทียนสีฮ่องเต้ที่ค่อนข้างอ่อนแอ
โลเลไม่อาจตัดสินใจได้เสียที ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องจึงกลายมาเป็น
เช่นนี้

ในระหว่างการโขกศึกระหว่างปากของขุนอันอ่องที่นำตานองหน้า
เทียนสีฮ่องเต้ก็สวรรคต เชี่ยววี่ที่พระชนมายุแปดพรรษากลายมาเป็น
ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ของต้าเว่ย ชื่อรัชศกเฉิงหนิง มีขุนอันอ่องเป็นผู้สำเร็จ
ราชการแทน

ทว่าหลังจากผ่านไปอีกสองปีกว่าฮ่องเต้年幼กลับสวรรคตด้วยอุบัติเหตุ
ตกจากหลังม้าในการล่าสัตว์ ขุนอันอ่องผู้มีชื่อเสียงดังามถูกเสนอนาม
ขึ้นมาเป็นฮ่องเต้พระองค์ใหม่อย่างสมเหตุสมผล อาณาจักรต้าเว่ยเริ่ม
เข้าสู่รัชศกหย่งชี่

การขึ้นครองบัลลังก์ของขุนอันอ่องก็เชื่อว่าระบารื่น หนึ่งในราชครู
ที่เทียนสีฮ่องเต้แต่งตั้งเป็นผู้สำเร็จราชการในตอนแรกมีนิสัยเปิดเผย
เอ่ยออกมาตรงๆ ว่าการสวรรคตของฮ่องเต้年幼น่าสงสัย กล่าวหาว่า
ขุนอันอ่องวางแผนลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้年幼 ข้ายังมีคนคิดไปว่า
ฮ่องเต้年幼ยังไม่ได้สวรรคต แต่ถูกขุนนางผู้จงรักภักดีข้างกายคุ้มกัน

หลบหนีไปได้แล้ว

แต่เพียงไม่นานเสียงคัดค้านและข้อสงสัยเหล่านี้ก็ถูกกดดันจนหายไป ชุณหังงขึ้นครองราชย์ภายใต้แรงสนับสนุนของผู้สำเร็จราชการอีกผู้หนึ่ง จากนั้นได้ออกคำสั่งให้นำกลุ่มขุนนางเก่าที่มีราชครูเป็นผู้นำมาสังหารเสีย บ้างก็ปลดจากตำแหน่ง ไม่นานก็ควบคุมราชสำนักได้อย่างรวดเร็ว

นับตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนที่เว่ยกั๋วกงตายไป สกุลเผยก็ขาดผู้นำที่มีตำแหน่งอยู่ในราชสำนัก ภายในกลุ่มบุตรหลานรุ่นหลังของสกุลเผย นับตั้งแต่เผยไวย้อันออกจากเมืองหลวงไป ที่เหลืออยู่ก็ไม่มีผู้ใดโดดเด่นอีก ยิ่งไปกว่านั้นฮ่องเต้หนึ่งยุคขุนนางหนึ่งรัชสมัย บุตรสาวของสกุลเผยเคยเป็น ฮองเฮาคนแรกของเทียนสีฮ่องเต้ สกุลเผยจึงนับว่ามีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง กับพระเชษฐาในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ต่อให้จวนเว่ยกั๋วกงจะไม่ส่งเสียงใดๆ ต่อการขึ้นครองราชย์ของชุณหังง ทั้งไม่เคยแสดงออกถึงการคัดค้าน แต่อย่างใด แต่หากคิดอยากอาศัยความสัมพันธ์เก่าก่อนนี้ฟื้นตัว จนกลับมาได้รับความโปรดปรานตามเดิมก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แล้ว

หย่งซีฮ่องเต้ปฏิบัติต่อสกุลเผยอย่างไรไม่รู้ร้อนรู้หนาว ในหมู่คนชั้นสูงของเมืองหลวง มีผู้ใดไม่รู้บ้างว่าจวนเว่ยกั๋วกงกลายเป็นลูกหนี้ที่สุดแดงบิน* เป็นบุปผาที่เตรียมเหี่ยวเฉาไปแล้ว ศักดิ์ฐานะเทียบเท่าในอดีตไม่ได้ อีกต่อไป ถึงขั้นทุกวันนี้ยังต้องคอยมองดูสีหน้าของบ้านสะไภ้สกุลช่ง

ปีที่เงินจยาฝู่เริ่มต้นชีวิตใหม่ก็คือปีหย่งซีที่สาม ชุณหังงขึ้นครองราชย์แล้ว

นางไม่รู้ว่ตนเองกลับมาในอดีตได้อย่างไร

* ลูกหนี้ที่สุดแดงบิน เป็นสำนวนที่อุปมาว่ากำลังอันเข้มแข็งเกรียงไกรนั้นมาถึงจุดที่เสื่อมโทรมแล้ว

ทั้งๆ ที่ชีวิตของนางมาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว ในชั่วเวลาสุดท้ายนางยังได้พบกับบิดาอีกครั้งในความฝัน แต่เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบว่าตนเองกลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้ง กลับมาในตอนอายุสิบหกปี ในวันครบรอบวันตายปีที่สามของบิดา

บางคนรุ่งโรจน์ขึ้น...บางคนตกอับลง

เงินจยาผู้รู้ว่่าอีกไม่นานเท่าไรชะตาชีวิตของผู้คนมากมายภายในราชสำนักแห่งด้าเว่ยจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

เจกเซ่นในชาติก่อน หลังนางแต่งให้กับเผยชีวจื่อ ยังไม่ทันครบหนึ่งปี ความขัดแย้งระหว่างเชื้อพระวงศ์ก็ปะทุขึ้น หย่งชีฮองเต๋ลงมือกับอวิ้นจงฮองเซียวเฉียอ อวิ้นจงฮองจึงซุกรงต่อสู้เพื่อฮองเต๋น้อย อาศัยโอกาสก่อกบฏ ทั้งสองฝ่ายเปิดศึกกัน ครึ่งแผ่นดินแห่งด้าเว่ยเข้าสู่ภาวะสงคราม

และก็เป็นเพราะสงครามแย่งชิงบัลลังก์ของคนสกุลเซียวนั่นเอง ถึงได้เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเงินจยาผู้ไปโดยสิ้นเชิง

ยามนั้น ในตอนที่สงครามเพิ่งจะปะทุขึ้น ทุกคนต่างมั่นใจว่า หย่งชีฮองเต๋จะต้องคว้าชัย เผยชีวจื่อที่สืบทอดบรรดาศักดิ์เว่ยกั้วกงมาอย่างราบรื่น เพื่อที่จะแสดงความภักดีต่อฮองเต๋และเพื่อสร้างความดีความชอบ เขาจึงนำทหารออกปราบปรามกบฏ คิดไม่ถึงว่าผู้มาจนถึงตอนท้าย อวิ้นจงฮองจะเป็นฝ่ายพลิกกลับมาชนะ กองทัพใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนกดดันมายังเมืองหลวง ผู้คนในราชสำนักจำนวนมากเริ่มแปรพักตร์ เผยชีวจื่ออยู่ป้องกันเมืองซึ่งใจซึ่งเป็นทางที่กองทัพกบฏจะต้องผ่านไปยังเมืองหลวงอย่างสุดกำลัง หลังต่อสู้ไม่ไหวและเมืองแตกในที่สุด จึงได้พาเงินจยาผู้หนีเอาตัวรอด ระหว่างทางถูกเซียวอื่นถึงที่ในยามนั้นยังเป็น

อวินจงต้องซื้อจื่อจับตัวเอาไว้ได้

นั่นคือการพบกันครั้งแรกระหว่างเงินจยาผู้กับเซียวอิ่นถึงเมื่อชาติที่แล้ว

รูปโฉมของนางเพียงพอจะลุ่มเมื่อง...เซียวอิ่นถึงจึงได้ต้องตาต้องใจ
เผยชีวิตจื่อถึงกับยอมรับพฤติกรรมแย่งชิงภรรยาของเซียวอิ่นถึง
อยู่เสียๆ

หากมีเพียงแค่นี้ บางทีเงินจยาผู้อาจจะยังพอเข้าใจได้
แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลังนั้นต่างหากที่ทำให้นาง
ผิดหวังต่อบุรุษผู้นี้ยิ่งที่สุด

หลังนางตกอยู่ในกำมือของเซียวอิ่นถึง เริ่มแรกนางเชื่อว่าเซียวอิ่นถึง
จะฆ่าตัวตาย เซียวอิ่นถึงจึงเพียงเก็บนางไว้ข้างกาย ไม่นานจากนั้นเงินจยาผู้ก็รู้เข้า
โดยบังเอิญว่าเผยไยวอันที่ออกจากเมืองหลวงไปเมื่อหลายปีก่อนบัดนี้
กลับอยู่ในกองทัพของอวินจงเอง

ในอดีตยามที่ไปเยือนจนสกุลเผยตอนเด็ก นางเคยพบเผยไยวอัน
เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ไม่เคยไปมาหาสู่กันมาก่อน ที่เรียกเขาว่า
'พี่ใหญ่เผย' ก็แค่เรียกตามความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบ้านรองเท่านั้น
ในความทรงจำของนาง พี่ใหญ่เผยผู้นี้ร่างกายอ่อนแอเจ็บป่วยกระเสาะ
กระแสะมาตั้งแต่เด็ก นิสัยเจ้าชู้และเย็นชา ไม่เคยจะสนใจนาง
สักเท่าไร นางจึงรู้สึกหวาดกลัวเขาอยู่บ้าง ทุกครั้งที่พบกันหากหลีกเลี่ยงได้
ก็มักจะเลี่ยงออกไปไกลๆ อยู่เสมอ

ถึงแม้จะไม่คาดหวัง แต่ในสถานการณ์ตอนนั้นเขากลับเป็นเพียง
ความหวังเดียวของนางแล้ว นางคิดหาวิธีการจนในที่สุดก็ได้พบเขา

และเปิดปากขอความช่วยเหลือจากเขา

เผยไย่ฉันทช่วยเหลือนางจริงๆ โดยออกหน้าขอตัวนางคืนจาก
เชียวฉันทัง ทั้งยังส่งนางกลับมาอยู่ข้างกายเผยฉันทจื่อ

แต่ที่ทำให้เงินจยาผู้สิ้นหวังอย่างที่สุดคือพฤติกรรมต่อจากนั้น
ของเผยฉันทจื่อผู้เป็นสามี

เชียวฉันทังปรารถนาจะครอบครองนางให้ได้ แม้ยามนั้นจะติดที่
เผยไย่ฉันทออกหน้าช่วยเหลือนางก็ต้องยอมปล่อยนางไป ทว่าลับหลังเขา
กลับส่งคนมาหาเผยฉันทจื่อเพื่อบอกความต้องการเป็นนัยๆ

เงินจยาผู้ไม่รู้ว่าเขาสัญญาหรือไปชมชู้อะไร อย่างไรเสียจุดจบ
ในตอนสุดท้ายก็คือนางถูกส่งมอบตัวให้เชียวฉันทังด้วยมือสามีตนเอง

ภาพเหตุการณ์ในครั้งนั้น ต่อให้เป็นในชั่วเวลานี้นางก็ยังรู้สึก
หนาวเหน็บไปทั้งร่างเมื่อนึกถึงขึ้นมา

วันนั้นเผยฉันทจื่อจัดโต๊ะอาหารเล็กๆ ดื่มกินกันกับเงินจยาผู้สองคน
เขาเหมือนจะเมาแล้ว ดื่มไปดื่มมา ยามที่มองเงินจยาผู้จู่ๆ น้ำตาเขา
ก็ไหลรินลงมา

เงินจยาผู้รู้ว่าเขาปรารถนาจะรื้อฟื้นชื่อเสียงสกุลเผยกลับมาอีกครั้ง
ด้วยเหตุนี้จึงรับปากบ้านอดิตพอดาสกุลซึ่งหลายๆ อย่าง ได้รับความ
ไม่เป็นธรรมมาไม่น้อย ทั้งยังได้รับคำสั่งให้มาปราบกบฏ เดิมทีเป็น
โอกาสอันดีในการสร้างความดีความชอบ ทว่ากลับพบจุดจบอันน่าเศร้า
เช่นนี้ อนาคตหมดหวังแล้ว ความทะเยอทะยานและความฝันทุกอย่าง
สลายหายไปเป็นเถ้าถ่าน

ด้วยรับรู้ไว้ในใจเขาเศร้าโศก เงินจยาผู้จึงพยายามปลอบโยน

เขากอดนางร้องไห้โฮรารวกับเด็กน้อย บอกว่าตนเองทำผิดต่อนาง ไม่สมควรเป็นบุรุษ

ยามนั้นเงินจยาผู้ไม่รู้เรื่องราวเลยสักนิด เห็นเขาเศร้าโศกเพียงนี้ ก็มีแต่เกลียดตนเองที่ไร้ประโยชน์ ไม่อาจช่วยแบ่งเบาความทุกข์ใจของสามีได้ จึงร่วมร้องไห้ไปด้วยกันกับเขา

เย็นวันนั้นนางดื่มจนเมา ก่อนจะถูกเหยยชีวจื่ออุ้มกลับไปยังห้องนอน ในตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าบุรุษที่อยู่ข้างกายได้เปลี่ยนไปแล้ว เชียวอ้นถึงโอบกอดนาง เขาหลับสนิทยังไม่ตื่น ส่วนนางตัวเปล่าเปลือยไปทั้งร่าง ศีรษะยังปวดอย่างหนัก

เงินจยาผู้สูญเสียอิสระไปนับแต่นั้น...

นางเปลี่ยนจากชายาเว่ยกั้วกงไปเป็นสมบัติลับของเชียวอ้นถึงสมบัติที่ไม่มีวันเปิดเผยตัวตนได้ตลอดกาล

เชียวอ้นถึงรักถนอมนางอย่างยิ่ง หลังเขาขึ้นเป็นฮ่องเต้ เพียงเพราะว่านามของนางมีคำว่า 'ผู้' เขาจึงสร้างสระบัวขึ้นมาในตำหนักที่นางอาศัยอยู่ ส่วนริมฝั่งก็ปลูกต้นพุทตานเต็มไปหมด ฤดูร้อนดอกบัวบาน ฤดูใบไม้ร่วงดอกพุทตานบาน งดงามราวกับตำหนักเขียนในแดนมนุษย์ นี่เพราะอีกชื่อของดอกไม้ทั้งสองมีคำว่าผู้เหมือนกับนามของนาง

ดังนั้นนางจะต้องตอบแทนเขา

การตอบแทนสุดท้ายที่ 'สมบัติลับ' เช่นนางทำให้ฮ่องเต้ได้นั้น ว่ากันถึงที่สุดแล้วก็คือการยอมฝังร่วมกับพระองค์ ติดตามพระองค์ไปยังดินแดนหลังความตาย

เงินจยาผู้ขอบตาแดงเรื่อ ปลายจมูกตึบตัน ถึงขั้นหายใจไม่ออกไป

ชั่วขณะหนึ่ง

แสงจันทร์พร่าเลือนส่องลอดผ่านบานหน้าต่างฝั่งตะวันตกเข้ามาสะท้อนลงบนข้าวของภายในห้องอย่างสลัว ช่างหิวแหว่งเสียงคนเคาะไม้เจ้าหน้าที่ตรวจตราตีฆ้องบอกเวลา ความเงิบสงัดยามราตรียิ่งทำให้เสียงฆ้องดังชัดเจขึ้น

นางลุกจากหมอนขึ้นมานั่ง เรือนผมยาวคลอเคลียหัวไหล่เลยไปถึงแผ่นหลัง โอบล้อมร่างกายนางอย่างอ่อนโยน

นางนั่งอยู่นาน ก่อนพลิกตัวลงจากเตียง สวมใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วเดินออกมายังห้องข้างนอก

ถานเสียงนอนหลับอยู่ที่นี้ มู่เซียง สาวใช้ที่เปลี่ยนเวรกับนางในคืนนี้นอนหลับสนิท ทว่าถานเซียงกลับนอนไม่ค่อยหลับ เงินจยาผู้แค่เรียกเบาๆ นางก็ตื่นขึ้นมาแล้ว

"ตามเข้าไปที่แห่งหนึ่ง" เงินจยาผู้เอ่ยสั่ง

เมืองเฉวียนโจวภายใต้ฝันราตรีปราศจากความวุ่นวายและความคึกคัก ท่าเรือที่เต็มไปด้วยผู้คนขวักไขว่เมื่อกลางวัน ยามนี้มืดไปทั้งหมด ริมฝั่งจอดเรือลำเล็กลำน้อยเอาไว้ คลื่นเล็กๆ บนผิวน้ำที่ขัดสาดมาตามสายลมกระเพื่อมขึ้นลงน้อยๆ อย่างไร้สัมผัส เสียงห่างออกไปบริเวณหัวเรือบางลำยังคงสว่างด้วยตะเกียงเรือสีส้มเหลืองดวงเล็ก แสงไฟกะพริบวูบไหวอยู่ในความมืด ขานรับกันกับประกายดาวเก่าแก่ที่คอยส่องนำทางให้แก่ผู้เดินทางในความมืดจากระยะไกล ซึ่งที่นั่นสร้างมาตั้งแต่เมื่อร้อยกว่าปีก่อนแล้ว

แต่ก็มีผู้ออกทะเลบางคน นับตั้งแต่ออกเดินทางไปจากที่นี่ก็ไม่เคย
ได้กลับมาอีก เหลือทิ้งไว้เพียงประกาศที่ตั้งตระหง่านที่ยังคงเฝ้ารอ
ผู้ออกทะเลอย่างโดดเดี่ยวทุกคำคืน

เงินจयाผู้คุกเข่าหันหน้าออกทะเล หลังจตุรูปขอพรเจียบๆ แล้วก็
ยืนอยู่ข้างทำนบอยู่นานไม่ยอมจากไป สายตาทอดมองไปยังทิศทาง
ที่บิดากางใบเรือออกเดินทางในปีนั้น จิตใจวูบไหวสั่นคลอน

เมื่อชาติก่อนหลังนางแต่งให้กับผะขิวจื่อ ความจริงก็ไม่ได้ใช้ชีวิต
ผ่านไปอย่างสบายใจนัก ฐานะที่ไม่เท่าเทียมกันแต่แรกทำให้นางรู้สึกว่
ตนเองด้อยต่ำกว่าผู้อื่นอยู่ชั้นหนึ่งเสมอ หลังแต่งเข้าไปนางจึงขยั
หมั้นเพียรปรนนิบัติผู้อาวุโส ทุ่มเทแรงใจทำดีต่อลูกเลี้ยง ยามได้รับ
ความไม่เป็นธรรมมาก็ไม่กล้าบอกสามี ทุกอย่างก็เพียงเพื่อรักษา
ความใจกว้างและคุณงามความดีที่นางควรมีอยู่

ในตอนนั้นการเป็นชายาชื่อจื่อที่สามารถทำให้สามีและครอบครัว
สามียอมรับได้ ถือเป็นเป้าหมายที่นางพยายามทำให้ได้มากที่สุด

ภายหลังนางกลายเป็นคนของเขี้ยวอื่นถึง หลังตระหนักได้ว่า
ตนเองไม่มีวันหนีพ้นจากเขา นางจึงได้แต่เรียนรู้ที่จะยอมรับ นางบอก
ตนเองว่าจริงๆ แล้วชีวิตเช่นนั้นก็ดียิ่ง เขาทำเพื่อนางอย่างสุดกำลัง
ความสามารถที่ทำได้แล้วจริงๆ ถ้าหากนางยังกล้าที่จะไม่พอใจอีก
นั่นก็เป็นการไม่รู้จักแยกแยะกระมัง

มีแค่เคยตายไปแล้วกลับมาใช้ชีวิตใหม่เท่านั้น ถึงได้รู้ว่าแต่ก่อนนาง
น่าสงสารและน่าสังเวชใจเพียงใด

นับตั้งแต่วันนั้นที่ล้มตาศึ้นมาพบว่าตนเองกลับจากโลกหลัง

ความตายมายังแดนมนุษย์ นางก็เชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่านี่จะต้องเป็น การคุ้มครองจากดวงวิญญาณของบิดา ถึงได้ให้นางกลับมาท่อนหน้า ที่จะแต่งงานออกไป

ชาตินี้นางไม่ต้องการแต่งให้กับเผยชีวิตอีกแล้ว ยิ่งไม่คิดอยากมี ความสัมพันธ์ใดๆ กับเชียวอื่นถึงอีก

บุรุษสองคนนั้นเพียรบอกคำว่ารักกับนางเสมอ...

เผยชีวิตบอกกับคนในสกุลเงินว่านางโชคร้ายตายอยู่ในสนามรบ จากนั้นก็ยกนางให้กับบุรุษอื่น ซึ่งเขามีความทุกข์ใจบีบคั้นจนไม่อาจ ไม่ทำเช่นนั้น

เชียวอื่นถึงอาศัยชื่อว่ารักถนอม ทำให้นางกลายเป็นคนตายที่ยัง มีชีวิตอยู่แต่ไม่อาจเปิดเผยตัวตน ก็เพราะว่าเขามีความทุกข์ใจของเขา ถูกบีบคั้นให้ไม่อาจไม่ทำเช่นนั้นเช่นเดียวกัน

นางไม่เกลียดพวกเขาหรอก

เพราะมนุษย์เราเกิดมาบนโลกนี้มีเรื่องราวมากมายที่ไม่อาจทำ ตามใจตนเองได้จริงๆ นางเองก็เหมือนกัน

กระนั้นพวกเขายังคงทำให้นางรู้สึกหนาวเหน็บ ความหนาวเหน็บ เช่นนี้ได้ออกมาจากส่วนลึกของกระดูก

ความรักที่พวกเขาหมายถึง...ก็มีค่าเพียงเท่านี้

เงินยาผู้เฒ่าหน้ารับลมราตรีที่แผ่กลิ่นเค็มน้อยๆ ก่อนสุดลมหายใจ เข้าลึกๆ

นางเกิดที่นี่ เติบโตที่นี่ ความทรงจำที่แสนงดงามและอบอุ่นทั้งหมด ล้วนเกี่ยวโยงกับบ้านเกิดซึ่งมีอีกชื่อว่าเมืองหลี่เฉิงแห่งนี้ ท่าเรือที่ท่า

เหยียบอยู่ในตอนนี้ สำหรับนางแล้วยังมีความหมายเป็นพิเศษ

ราตรีนี้ เป็นเพราะอารมณ์แปรปรวนที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ทำให้นาง
อดที่จะมาระลឹถึงบิดาที่นี้อีกครั้งไม่ได้

เรื่องการแต่งงานระหว่างสองสกุลถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ตรงกลาง
ยังแทรกเอาไว้ด้วยสกุลซึ่งที่ในยามนี้ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้
ไม่น้อย เพื่อเป็นการสั่งสอนว่าที่มารดาเลี้ยงซึ่งมีศักดิ์ฐานะต่ำอย่างนาง
เมื่อไม่กี่เดือนก่อนสกุลซึ่งยังจงใจส่งบ่าวหญิงอาวุโสสองคนมาเจียนใจ
ซึ่งพวกรุ่นนี้เข้าจะร่วมออกเดินทางไปด้วยกัน

เรื่องมาถึงจุดนี้แล้ว นางไม่อาจอาศัยแค่ปณิธานของตนเองก็
เรียกร้องขอยกเลิกงานแต่งงานออกมาโดยไม่ไตร่ตรองให้ดีกว่านี้ได้

มิหนำซ้ำต่อให้นางยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดจริงๆ ท่านย่าก็ไม่มีทางรับปาก
นางได้แต่คิดหาหนทางอื่น

พวกรุ่นนี้เข้านางก็ต้องออกเดินทางขึ้นเหนือแล้ว นับจากนี้ก้าวไป
บนทางเดินใหม่ที่ไม่รู้ชะตากรรม

ท่านพ่อ หวังว่าดวงวิญญาณของท่านบนสวรรค์จะคอยช่วย
ปกป้องคุ้มครองอาภู่พระเจ้าคะ

จางต้ากับบ่าวรับใช้ที่ออกมาพร้อมกันคอยยืนห่างออกไปทาง
ข้างหลัง มองดูเงาแผ่นหลังของคุณหนูที่ยืนอยู่ตรงหน้าของท่าเรือ
แห่งนั้นพร้อมคาดเดาบางอย่างได้วางๆ

พ่อลูกรักใคร่กันลึกซึ้ง พวกรุ่นนี้คุณหนูออกเดินทางขึ้นเหนือเตรียมตัว
แต่งงาน คือนี่ย่อมมีเรื่องให้ครุ่นคิดจึงได้มารำลึถึงนายท่านที่จากไปแล้ว

ยังที่แห่งนี้ ในใจเองก็รู้สึกสะทอนใจ ไม่กล้ารบกวนนาง หลังรอเสียบๆ อยู่ครู่ใหญ่ก็หันไปส่งสายตาให้ถานเซียง

ถานเซียงเข้าใจ เดินมาหยุดอยู่ข้างหลังเงินจยาผู้พลางเอ่ยเสียงเบา "คุณหนูเจ้าคะ ดึกแล้วอากาศหนาว มีผู้กลับกันดีหรือไม่เจ้าคะ"

เงินจยาผู้หันกลับมาเสียบๆ นำของไหว้และรูปที่ผ่านพิธีรำลึกถึงแล้ว โยนทิ้งทะเลไปตามธรรมเนียม แล้วจึงเดินกลับมา

จางตำรับเล็กม่านเกี่ยวขึ้น เงินจยาผู้ก้าวขึ้นเกี่ยว ทว่ายามที่จางตำยกโคมไฟขึ้นเตรียมจะออกเดินทางกลับ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเงาคนสองคนอยู่อีกฝั่งกำลังยกสิ่งของบางอย่างเดินตรงมาทางนี้ ทันใดนั้นสองคนนั้นก็สังเกตเห็นว่าที่ท่าเรือมีคนอยู่ ท่าทางคล้ายดูลอนลานขึ้นมา รีบร่อนกลับตัวเตรียมหนีไปทันที

อาศัยแสงจากดวงจันทร์ จางตำจัดจำได้แต่แรกแล้วว่าสองคนนั้นเป็นลูกจ้างของสกุลเงินที่มีการแข่งขันทางการค้ากับสกุลเงิน

ทุกวันในเมืองเฉวียนโจวมีเรือเล็กใหญ่นับพันมาจอดที่ท่า แต่จำนวนท่าเรือมีจำกัด จึงมักจะเกิดความขัดแย้งกันเพื่อแย่งชิงตำแหน่งที่ดีที่สุด พ่อค้าบางส่วนที่มีกำลังเงินหนา เพื่อจะทำให้เรือของตนเองเดินทางเข้าออกได้สะดวกก็จะจ่ายเงินจำนวนไม่น้อยให้กับด่านเก็บจังกอบเรือ* เพื่อเช่าท่าเรือ อนุญาตให้แค่เรือของสกุลตนเองใช้งานเท่านั้น กำลังเงินของสกุลเงินที่เฉวียนโจวไม่เป็นสองรองใคร ความสัมพันธ์ระหว่างขุนนางท้องถิ่นเองก็ดี ย่อมมีท่าเรือส่วนตัวในตำแหน่งที่ดียิ่ง

* จังกอบเรือ เป็นภาษีประกอบการค้าในการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าโดยทางเรือในสมัยราชวงศ์ซ่ง หยวน มาจนถึงต้นราชวงศ์หมิง

ดึกดื่นเช่นนี้ลูกจ้างสกุลเงินกลับทำตัวลับๆ ล่อๆ แบกอะไรไม่รู้ มาทางท่าเรือของสกุลเงิน ในใจจางดำนึกสงสัยครammer ครัน หลังเอ่ยบอก เงินจยาผู้ที่อยู่ในเกี่ยวแล้วก็รีบไล่ตามไปทันที เห็นเพียงเสื้อฟางผืนเก่า ที่ม้วนเอาไว้ผืนหนึ่ง ภายในนั้นไม่รู้ว่ามีอะไรซ่อนเอาไว้ เขาจึงทวาด "หยุดนะ! ที่แบกมาคือสิ่งใดกัน!"

ลูกจ้างสองคนนั้นยอมคาดไม่ถึงว่าดึกดื่นเพียงนี้ที่ท่าเรือของ สกุลเงินจะยังมีคนอยู่อีก จึงหันหน้ากลับ สับขาแบกของหนีทันควัน แต่ด้วยความร้อนตัวเลยไม่ทันจับเสื้อที่ม้วนเอาไว้ให้ดี เงามีดำกองหนึ่ง จึงเผลอจากปลายด้านหนึ่งของเสื้อม้วนตกมาบนพื้น ลักษณะคล้ายคน

เมื่อจางดำยกคิมนขึ้นส่องก็พบว่า เป็นเด็กอายุราวสิบสามสิบสี่ปี ผู้หนึ่ง เสื้อผ้าเก่าขาด รูปร่างผ่ายผอมยิ่ง ดวงตาปิดสนิท ดูเหมือน จะตายไปแล้ว

จางดำทำงานอยู่ที่ท่าเรือมานาน มีเรื่องใดบ้างที่ไม่เคยพบเห็น ยามนั้นก็เข้าใจเรื่องราวในทันที จึงมิโหดอดดลขึ้นมาทันใด พุ่งเข้าไป จับตัวสองคนนั้นที่ตั้งใจจะหลบหนีเอาไว้ ทวาดอย่างโมโห "ดียิ่ง! ดึกดื่น เอาศพมาโยนทิ้งก็ยังเข้าใจได้ แต่ถึงกับกล้ามาทิ้งอยู่ที่ท่าเรือของเจ้านายข้า ตามเข้าไปหาเจ้าหน้าที่เดี๋ยวนี้เลย!"

เดิมทีการค้าทางทะเลของเฉวียนโจวคึกคัก คนกว่าครึ่งเมืองต่าง อาศัยทะเลหาเลี้ยงชีพ การใช้ชีวิตอยู่บนทะเลกับบนบกย่อมแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง ความเสี่ยงมีมากกว่า เมื่อวันเวลาผ่านไปก็ค่อยๆ เกิดเป็น ความเชื่อและข้อห้ามจำนวนมากที่ไม่ว่าผู้ใดล่วงแต่หาเหตุผลมาอธิบาย ไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่นการทิ้งศพไว้ที่ท่าเรือก็คือนั่น ในสายตา

ของคนท้องถิ่นแล้ว นี่ถือเป็นเรื่องอัปมงคล วิญญาณน้ำพยาบาท
ไม่ยอมจากไปที่ใด จะคอยสิงสู่หลอกหลอนอยู่ในเรือลำที่จอดอยู่ใกล้ๆ
ไม่เป็นมงคลต่อเจ้าของเรือแม้แต่่น้อย

ลูกจ้างเห็นว่าไม่มีทางปิดบังได้แล้ว จางตัวยังโมโหบอกว่าจะไป
แจ้งเจ้าหน้าที่ ในใจหวาดกลัว พลันคุกเข่าลงพื้นเสียงดังตึง ร้องขอ
ความเมตตาไม่หยุด บอกว่าเด็กหนุ่มผู้นี้ทำงานอยู่ที่คู่อเรือสกุลตน
ทั้งไม่มีครอบครัว เมื่อไม่กี่เดือนก่อนติดโรค บัดนี้เห็นว่าใกล้ตายแล้ว
หัวหน้าพอบ้านนำเรื่องไปรายงานต่อนายท่านจิน นายท่านจินไม่อยาก
แจ้งทางการให้เป็นเรื่องเป็นราว ที่ผ่านมายังอิฉาสกุลเงินที่ได้ครอบครอง
ท่าเรือตำแหน่งที่ดีที่สุดมาโดยตลอด จึงนึกวิธีการหนึ่งขึ้นมาได้ สั่งให้
คนอาศัยช่วงกลางดึกที่ฟ้ามืดนำตัวคนไปโยนทิ้งในทะเลบริเวณท่าเรือ
สกุลเงิน เมื่อศพถูกพัดไปตามคลื่น ไม่เพียงแต่จัดการคนได้สะอาด
หมดจด ต่อให้ดวงวิญญาณจะไม่จากไปที่ใดก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับ
สกุลตนเองแล้ว

ท่าเรือเมืองเฉวียนโจวรวบรวมผู้คนนับไม่ถ้วนที่มาหากินอยู่ที่นี่
ถึงแม้ทางการจะออกคำสั่งเด็ดขาดห้ามไม่ให้ใช้งานบุคคลที่ไร้ทะเบียน
แต่นั่นก็เป็นแค่คำสั่งเปล่าๆ เท่านั้น ด้วยเพราะค่าแรงต่ำ พวกคู่อเรือ
จึงชอบจ้างคนจรจัดที่มาจากข้างนอกมากกว่า เด็กหนุ่มผู้นี้ดูท่าแล้ว
ก็คงเป็นหนึ่งในนั้น เพียงแต่โชคร้าย บัดนี้ป่วยตายไปเสียแล้ว

จางตัวยิ้มเย็น "ช่างไม่รู้จักรักกลัวเวรกรรมบ้างเลย! ไป! ไปหาคนของ
ทางการ ดูว่านายท่านของพวกเจ้าจะพูดอะไรได้อีก!"

ลูกจ้างหวาดกลัวถึงที่สุด คุกเข่าอยู่บนพื้นร้องขอความเมตตา

ไม่หยุด บอกว่าพวกตนถูกบังคับให้ทำ ไม่เกี่ยวข้องกับแม่แต่น้อย

เงินจยาผู้ได้ยินเสียงดังโวยวายจึงลงจากเตียงไปดูเหตุการณ์
จากตำเห็นแล้วกรีบร้อนวิ่งมาหา "คุณหนูอย่าเดินเข้ามาขอรับ ที่นี้
ไม่สะอาด!"

ลูกจ้างเห็นว่าคุณหนูสกุลเงินก็อยู่ด้วย รู้ว่าหากพวกเขาถูกส่งไป
พบคนของทางการ นายท่านเงินจะเป็นเช่นไรบ้างนั้นไม่อาจรู้ แต่ที่รู้คือ
พวกเขาสองคนจะต้องเดือดร้อนแน่แล้ว จึงเปลี่ยนไปขอรับนางแทน
น้ำหน้าตานองหน้า

เงินจยาผู้ชมวดคิ้ว เหลือบสายตามองไปยังคนบนพื้น

"เขายังไม่ตายเจ้าคะ! เมื่อครู่บ่าวเหมือนเห็นเขาขยับตัวเล็กน้อย!"

ถานเซียงพลันร้องออกมา

จางตำรีบยกโคมไฟขึ้นส่อง เห็นเปลือกตาของเด็กหนุ่มที่นอนอยู่
บนพื้นกระตุกน้อยๆ ก่อนที่เขาจะลืมตาขึ้นมาช้าๆ

เงินจยาผู้มองไป

ท่ามกลางแสงสลัวจากโคมไฟ สะท้อนใบหน้าดูดีของเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง
แต่อาจเพราะป่วยหนักเกินไป ดวงตาของเขาจึงคล้ายมีฝ้ามัวขึ้นหนึ่ง
ปกคลุมเอาไว้ มีดหม่นไร้ประกาย

ดูเหมือนเด็กหนุ่มผู้นั้นจะได้สติกลับมาเล็กน้อย สายตาค่อยๆ
กลับมารวมกัน จีบจ้องไปยังเงินจยาผู้ที่คลุมเสื้อกันลมยืนอยู่ข้างกาย
นิ่งๆ โดยที่ร่างกายไม่ไหวติง

เมื่อลูกจ้างสกุลเงินเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ต่างพากันผ่อน
ลมหายใจออกมา รีบร้อนลุกพรวดขึ้นมาจากพื้น ทางหนึ่งห่อตัวเด็กหนุ่ม

กลับเข้าไปในเสื้อฟางเก่าส่งๆ อีกทางเอ่ย "พวกเราจะส่งเขากลับไป
เดี๋ยวนี้ ทันทีทันใดเลยขอรับ!"

ใบหน้าเด็กหนุ่มถูกเสื้อฟางบดบังไปแล้ว ลูกจ้างยกเสื้อม้วนขึ้น
รับร่อนดินจากไป

จางตำราว่าทั้งสองคนยกเด็กหนุ่มกลับไปเช่นนั้นก็แคว้อให้เขาตาย
จากนั้นค่อยหาสถานที่จัดการอีกทีเท่านั้น แต่เรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้น
เป็นปกติธรรมดา ได้แต่โทษที่ชีวิตเด็กหนุ่มไม่ดีเอง เมื่อนึกถึงเรื่องที่
พຽ່ງนี้เจ้านายต้องออกเดินทางแต่เช้า ในเมื่อเรื่องราวถูกพบเห็นเข้าแล้ว
คาดว่าสองคนนั้นย่อมไม่กล้ากลับมาทั้งศพยังท่าเรือสกุลตนอีกแน่
ดังนั้นจึงปล่อยไป หันกลับมาเชิญเงินจयाผู้กลับขึ้นเกี้ยวแทน

เงินจयाผู้หันหลังกลับ ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เบื้องหน้าพลัน
ปรากฏภาพแววตาที่เด็กหนุ่มผู้นั้นมองมาที่ตนเองเมื่อครู่นี้อีกครั้ง ฝึเท้า
อดไม่ได้ที่จะหยุดชะงักลงเล็กน้อย

นั่นเป็นสายตาของคนใกล้ตายที่ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
ความสิ้นหวังและความหวังที่มีอยู่ในนั้น นางรู้ซึ้งและกระจ่างชัดยิ่งกว่าผู้ใด

นางหันหน้ากลับไป มองไปยังแผ่นหลังของคนเหล่านั้นอีกครั้ง
ลังเลอยู่เล็กน้อย สุดท้ายยังคงเอ่ย "ลุงจาง เก็บเด็กคนนี้อาไว้ที่ท่าเรือ
สกุลเราเถอะ เชิญท่านหมอมาดูอาการให้เขาด้วย หากสามารถรักษาได้
จะดีที่สุด แต่หากไม่รอดก็นำเขาไปฝังเสีย"

จางตำราจึง ก่อนจะเข้าไปในทันที คุณหนูเกิดความเห็นใจขึ้นมา
ไม่อาจทนมองเด็กหนุ่มผู้นั้นต้องกลับไปรอความตายได้

คนที่ถูกจ้างมาทำงานในอุ้งเรือสกุลเงินมีอย่างน้อยนับร้อย แล้วก็

ไม่เคียดร้อนหากจะมีเพิ่มมาอีกสักคน ในเมื่อคุณหนูเปิดปากแล้ว เขาย่อมต้องทำตาม ผงกศรีระเอ๋ย "คุณหนูจิตใจดีมีเมตตา บ่าวจะไปจัดการทันทีขอรับ" เอ่ยจบก็เดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว ตะโกนไปทางลูกจ้างทั้งสอง สั่งให้พวกเขารีบยกคนไปยังท่าเรือสกุลเงิน

ลูกจ้างทั้งสองแค่ได้รับคำสั่งจากหัวหน้าพ่อบ้านให้ออกมาทั้งศพ นี่ไม่ถึงว่าระหว่างทางจะเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น กำลังลอบกันด่าความอัปโชคของพวกเขาได้เห็นจางต้าเต็มใจรับช่วงต่อกะทันหัน ต่างพากันผ่อนลมหายใจแล้วรีบยกตัวคนกลับมาทันที เอ่ยประจบเอาใจไม่หยุดไปพลาสับขาวิ่งกลับไปยังตู้เรือสกุลเงินไปพลาส จางต้าสั่งให้ผู้ติดตามมาดูแลต่อ ส่วนตนเองคุ่มกันคุณหนูกลับค้นหาสนสกุลเงิน

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยง* แล้ว เงินจยาฝูเอ่ยถามบ่าวเฝ้าประตู จึงได้รู้ว่าพี่ชายเงินเย่าถึงยังคงไม่กลับมา

แต่ก่อนก็ไม่ใช่ว่าพี่ชายไม่เคยไม่กลับบ้านทั้งคืนมาก่อน แต่พู่นี่ต้องออกเดินทางแต่เช้า ทว่าในคืนนี้เมื่อชาติก่อนเงินจยาฝูจำได้ว่าไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น แล้วก็รู้ว่าเขาไปอยู่ที่ใดกันแน่ ในใจนึกกังวลรวมเข้ากับที่มีเรื่องราวมากมายในใจ ยามดึกที่เหลือไม่ว่าอย่างไกรักนอนไม่หลับ...

รุ่งเช้าวันต่อมาเงินจยาฝูลุกขึ้นจากเตียงแต่เช้า เพิ่งจะเกล้ามมเปลี่ยนเป็นชุดออกเดินทางเสร็จก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากในลาน ประตูถูกคนผลักเปิดออกเสียงดังเอี๊ยด เมื่อหันหน้าไปมองก็เห็นพี่ชาย

* เที่ยงคือ ช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ก้าวเท้าเข้ามา บนร่างเขายังคงเป็นชุดเดียวกับเมื่อวาน รู้ว่าเขาไม่ได้กลับมาเลยตลอดทั้งคืน ตอนที่นางเดินเข้าไปต้อนรับและคิดถามว่าเขาไปที่ใดมา กลับเห็นเขาหยิบกล่องใบหนึ่งมาจากด้านหลัง สองมือประคองมาตรงหน้านางดูฉวยของล้ำค่าพร้อมเอ่ยอย่างกระตือรือร้น "น้องสาว รีบเดาเร็ว ภายในกล่องนี่คืออะไร"

ตัวกล่องทำมาจากไม้กฤษณา ด้านบนประดับพวกเปลือกหอยและอัญมณีต่างๆ เอาไว้ หูหราอย่างยิ่ง เพียงแค่กล่องใบนี้ก็ราคาไม่ธรรมดาแล้ว

เงินยลาผู้มองดูคราหนึ่ง ก่อนขมวดคิ้ว "พี่ชาย เมื่อวานพี่ไปที่ใดมา เหตุใดถึงไม่บอกกันก่อน ท่านแม่เป็นกังวลมากน่ะ"

เงินเยาถึงโบกไม้โบกมือ "ข้าไม่ได้กลับมาแล้วหรอกหรือ ประเดี๋ยวค่อยเล่าให้เจ้าฟัง เจ้ารีบเดาก่อนเร็วเข้า!"

เงินยลาผู้ไม่ยอมเดา หันหลังกลับไม่สนใจเงินเยาถึงอีก

เขาร้อนใจในทันที เปิดกล่องออกเองพร้อมตะโกน "มุกเงือกม่วง! นี่เป็นถึงสร้อยมุกเงือกม่วงเชียวนะ ของล้ำค่านี้ข้าต้องไล่ตามมาตลอดทั้งคืนจึงซื้อมาได้ ตั้งใจเอามามอบให้เจ้า"

เงินยลาผู้หันหน้ากลับมา มองไปยังสร้อยคอในกล่องเส้นนั้นอย่างประหลาดใจ "พี่ซื้อมาจากที่ใดกัน"

เงินเยาถึงได้ใจยิ่ง เอ่ยเล่าความเป็นมารอบหนึ่ง

ที่แท้เมื่อวานตอนที่เขาติดตามทำธุระอยู่กับจางต้า พลันได้ยินคนสนทนากันว่ามีพ่อค้าต่างแคว้นผู้หนึ่งมาจากป่อซือ* ในมือมีสร้อยคอ

* ป่อซือ หมายถึงเปอร์เซีย

ที่เล่าลือกันว่าร้อยด้วยมุกเงือกมวง ได้ยินมาว่าเจียนโจวเป็นสถานที่ที่ผู้คนร่ำรวย เดิมที่ตั้งใจมาขายด้วยราคาสูงลิ่ว ทว่าหาลูกค้าที่ซื้อไหมไม่พบเสียที วันนี้ก็ต้องออกเดินทางกลับแล้ว

พรุ่งนี้น้องสาวต้องเดินทางขึ้นเหนือเพื่อไปแต่งงานแล้ว ช่วงไม่กี่วันที่กลับมาจากวัดชีซานกลับถูกของไม่ดีเข้าให้ ดูไม่เป็นมงคลอยู่บ้าง แม้เงินเย่าถึงจะชอบทำตัวเหลวไหล แต่ก็รักถนอมน้องสาวผู้นี้มาก ทั้งนึกถึงคำพูดที่เมื่อวานตนเองถูกมารดาสั่งสอน บอกว่าน้องสาวแต่งเข้าสู่สกุลเผยแม้จะดูมีหน้ามีตา แต่วันหน้าจะต้องได้รับความลำบากต่าง ๆ นานาไม่น้อยแน่ อยากให้เขาตั้งใจเล่าเรียน จะได้เป็นที่พึ่งให้น้องสาวได้ ยามนั้นเขาผมงกศีรษะรับปากอย่างเชื่อง แต่ความจริงแค่นั้นตัวกลับก็ลืมแล้ว ยามได้ยินคำว่ามุกเงือกมวง คนเหล่านั้นยังคงยวิพากษ์วิจารณ์ถึงความหายากของสมบัติชิ้นนี้ไม่หยุด ในใจก็เกิดความคิดที่จะซื้อมามอบให้นางทันที หลังถามถึงที่อยู่ของชาวปอชื่อผู้นั้นแล้วรู้ว่าเขาพักอยู่ที่ย่านชาวต่างแคว้น สถานที่ที่ผู้คนจากต่างแคว้นจะไปรวมตัวกัน ยามนั้นก็รีบไล่ตามไปทันที เมื่อมาถึงกลับไม่พบตัว หลังสืบข่าวถึงได้รู้ว่าชาวปอชื่อผู้นั้นเห็นว่าไม่มีคนซื้อ ด้วยความผิดหวังจึงออกเดินทางจากไปตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว

เงินเย่าถึงมีใจอยากซื้อสร้อยคอให้ได้ จึงถามถึงทิศทางที่ชาวปอชื่อเดินทางแล้วไล่ตามไป เมื่อวานเย็นเขาถึงได้ไล่ตามจนพบที่จุดพักเปลี่ยนม้า ตอนแรกชาวปอชื่อผู้นั้นไม่ยอมขาย แต่ยิงเขาไม่ยอมขาย เงินเย่าถึงก็ยังไม่ยอมจะซื้อ เสนอราคาสูง ถกเถียงกันอยู่นาน จวบจนตอนท้ายในที่สุดก็บีบคั้นให้ชาวปอชื่อผู้นั้นยอมปล่อยมือจากของได้

เขานำของล้ำค่านี้เร่งรีบเดินทางกลับมาทั้งคืน วันนี้ตอนเช้าเพิ่งกลับมาถึงบ้าน เขาก็ไม่มีเวลาไปสนใจความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง รีบวิ่งมามอบของล้ำค่านี้ให้น้องสาวก่อน

เงินจยาผู้ตกใจไม่น้อย นึกไม่ถึงว่าเมื่อคืนพี่ชายจะไม่กลับมาทั้งคืนด้วยเหตุนี้ หลังมองดูสร้อยคอคราหนึ่ง เห็นเป็นสร้อยที่ร้อยมาจากไข่มุกสีม่วง ไข่มุกแต่ละเม็ดมีขนาดเท่าปลายเล็บนิ้วก้อย ทั้งยังกลมกลิ้งอย่างหาได้ยาก เกลี้ยงเกลารั้ดำหนิ ย่อมเป็นของดี แต่กลับไม่ใช่มุกเงือกม่วง

ในอดีตตอนอยู่วังหลวง นางเคยเห็นมุกเงือกม่วงที่ราชทูตต่างแคว้นนำมาถวายให้จางฮองเฮา

แม้ชื่อมุกเงือกม่วงจะมีคำว่าสีม่วง ทว่าความจริงแล้วกลับไม่มีสีม่วง แต่เป็นสีชมพูอมแดง เพียงแค่เวลานำไปส่องกับแสงอาทิตย์จะเปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้ม ด้วยเหตุนี้จึงได้รับชื่อนี้มา ด้วยความหายากต่อให้มีเงินก็ยากจะได้มา หลังฮองเฮาได้มาแล้ว ตอนนั้นยังตั้งใจเรียกเงินจยาผู้ไปขึ้นชมยังตำหนักของพระนาง บอกว่าหากนางชอบก็จะประทานต่อให้

เงินจยาผู้จะกล้ารับมาได้อย่างไร ยามนั้นจึงโขกศีรษะปฏิสเทธอย่างสุภาพ หลังกลับมายังคิดถึงบิดาตนเองจนเศร้าใจไปหลายวัน ด้วยเหตุนี้จึงจดจำได้อย่างแม่นยำ

"ข้าจะสวมให้เจ้านะ น้องสาว เมื่อเจ้ามีมุกเงือกม่วงแล้ว วันหน้าจะต้องชีวิตราบรื่น มั่งคั่งสงบสุขอย่างแน่นอน!"

เงินเยาถึงหีบมุกเงือกม่วงออกมาพาลางเอยด้วยความดีใจ

เงินจยาผู้รู้แก่ใจว่าพี่ชายตกหลุมพรางของชาวปอซื้อผู้นั้นเข้าแล้ว เมื่อเห็นสีหน้าอ่อนล้าของเขา ทว่าดวงตากลับสว่างสดใส นางก็รู้สึกซาบซึ้งใจ เดิมทีตั้งใจทำลายความสุขของเขาไม่ลง แต่เมื่อนึกถึงว่าเขาเป็นผู้สืบทอดกิจการสกุลเงิน ถ้าเกิดเอาแต่หลงเชื่อผู้อื่นง่าย ๆ ทำตัวเลอะเลือนเช่นนี้ วันหน้าเกรงว่าจะต้องเสียเปรียบอีก หลังล้งเลอยู่เล็กน้อย จึงเอ่ยว่า "พี่ชาย พี่ถูกหลอกแล้ว นี่ไม่ใช่มุกเงือกมวง ข้าเคยได้ยินคนบอกว่าที่ได้ชื่อมุกเงือกมวงนี้มาเป็นเพราะมันจะเปลี่ยนเป็นสีม่วงภายใต้แสงอาทิตย์ แต่ตัวมันไม่ได้มีสีม่วงจริงๆ"

เงินเย่าถึงนังอึ้ง จ้องไปยังสร้อยคอจนดวงตาแทบถลน สีหน้าเปลี่ยนไปครั้งใหญ่ พร้อมตวาดอย่างโมโห "ดียิ่ง เจ้าลูกเต่านักกล่า หลอกหลวงข้า! ข้าจะสั่งให้คนไล่ตามไปทันที หากจับตัวได้ละก็ จะต้องหักกระดูกมันให้ได้!" เขารีบร้อนออกไปสั่งการผู้ใต้บังคับบัญชา หลังกลับมา ก็จ้องเขม็งไปที่สร้อยคอ ยิ่งมองยิ่งโมโห พลันคิดว่ามันเขวี้ยงลงพื้นแล้ว ยกเท้าขึ้นเตรียมขยี้ซ้ำ

เงินจยาผู้ริบห้ามเอาไว้ นางเก็บสร้อยคอขึ้นมาแล้วเอ่ย "พี่ชาย ดูท่าคนผู้นั้นคงจะรู้จักชื่อเสียงของท่าน ไช้มุกนี้มีราคาแพง เขาขายไม่ออก ดังนั้นถึงได้จ้องใจล่อลวงพี่ไปซื้อ คนผู้นี้คงตามหาตัวไม่เจอแล้วเป็นแน่ แต่ในสายตาข้า นี่นับเป็นน้ำใจจากพี่ แม้มิใช่มุกเงือกมวง แต่ก็ถือว่า มีค่าเช่นกัน ข้าจะเก็บรักษาไว้อย่างดี เพียงแต่พี่ชาย วันหน้าก่อนที่จะทำอะไร จำไว้ว่าต้องใจใคร่ควรชั่งใจให้มาก หรือไม่ก็ปรึกษาบรรดาพ่อบ้านเสียก่อน อย่าได้เชื่อถือนักอื่นโดยง่ายเช่นนี้อีก ปองกันไม่ให้ถูกหลอกหลวงอีกครั้ง"

เดิมทีเงินเยาถึงรู้สึกโมโหอยู่เต็มท้อง แสบอยากเหยียบของสิ่งนี้ให้แตกละเอียดจึงจะคลายโทสะได้ เมื่อได้ยินเงินจยาผู้ว่าเช่นนี้ เฟลิ่งโทสะก็ค่อยๆ สลายหายไป เขาเกาหัวพลางหัวเราะแหะๆ ตอบรับ "ข้ารู้แล้ว คำสั่งสอนของท่านยากกับท่านแม่ข้าล้วนจดจำขึ้นใจ หนนี้แคว้นร้อนไปหน่อย เกรงว่าจะไม่ทันเจ้าออกเดินทางไปแต่งงานถึงได้ประมาทถูกคนหลอกเข้าให้ วันหน้าข้าจะคอยระวังตัวให้มากแน่นอน"

เงินจยาผู้สวมสร้อยคอ เดินมาส่งดูหน้าคันช่อง ก่อนหันหน้ากลับไปยิ้มเอ่ย "ขอบคุณพี่ชายแล้ว ข้าขอบมากเจ้าค่ะ"

เมื่อเมิ่งซือได้รู้ว่าสาเหตุที่เมื่อคืนบุตรชายไม่กลับมาทั้งคืนก็เพื่อซื้อสร้อยคอให้น้องสาว หลังต่อว่าไม่กี่ประโยคนางก็ปล่อยคนไป เนื่องจากสัมภาระทั้งหมดถูกขนขึ้นเรือไปตั้งแต่เมื่อวาน วันนี้ตอนเช้าหลังนำบุตรชายบุตรสาวทั้งสองคนไปบอกลาท่านย่า คนทั้งกลุ่มก็ออกเดินทางไปยังท่าเรือเพื่อขึ้นเรือทันที

ก่อนหน้าที่ถานเชียงจะออกเดินทาง ได้มอบกล่องบรรจุตั้งหลงเหน่ากล่องหนึ่งให้ป้าหวังคนเมื่อวานผู้นั้น ภายในนั้นมีอยู่สี่สิบตลับเล็กๆ ซึ่งสื่อถึงความสมบูรณ์เพียบพร้อม บอกว่าคุณหนูสั่งการเอาไว้ให้นางนำไปเป็นสินเจ้าสาวของบุตรสาว ป้าหวังยินดีระคนประหลาดใจอย่างมาก ทั้งยังซาบซึ้งใจถึงที่สุด "คุณหนูออกเดินทางไปเมืองหลวงครั้งนี้จะต้องราบรื่น ประสบความสำเร็จสมตั้งใจหวัง ได้แต่งกับสามีที่ดีพร้อม สวรรค์ประทานพรให้อย่างแน่นอน!"

การออกเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้ แม้ก่อนออกเดินทางจะคำนวณวันเดินทางมาอย่างดีแล้ว แต่เพื่อเป็นการรับรองว่าจะสามารถไปถึงทันงานวันเกิดอายุครบหกสิบปีของฐินินผู้เฒ่าสกุลเผยในเดือนหน้า แผนการเดินทางจึงยังเตรียมการอย่างค่อนข้างรัดกุม ออกเดินทางจากท่าเรือเฉวียนโจวมุ่งสู่เส้นทางเดินทะเล ผ่านเมืองฝูโจว รอเข้าไปยังเจียงหนานก็จะเปลี่ยนไปใช้คลองภายในแคว้นแล้วเดินทางต่อไปถึงเมืองหลวง

ตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนหน้านี้ ฐินินของสกุลซ่งก็ส่งข่าวหญิงสาวโสคนสนิทสองคนมายังคุหาสน์สกุลเงินที่เฉวียนโจวแล้ว ยามนี้ได้ออกเดินทางกลับมาด้วยกัน

แม้สกุลซ่งจะเป็นญาติกับสกุลเผยผ่านการเกี่ยวดองก็จริง แต่สกุลเงินจะแต่งงานบุตรสาว ให้สกุลอื่นส่งคนมาร่วมเดินทางด้วยได้อย่างไร เรื่องนี้หากให้เล่าจริงๆ ก็เรียกได้ว่ามีความเป็นมาอยู่

แต่ก่อนบุตรสาวสกุลซ่งแต่งงานกับชายฉ้อบุตรคนรองของบ้านใหญ่สกุลเผย เมื่อไม่กี่ปีก่อนป่วยตายไป เหลือทิ้งบุตรชายเอาไว้คนหนึ่ง มีชื่อเล่นว่าเฉวียนเกอเออร์ ซึ่งฐินินมีแค่บุตรสาวคนโตคนเดียว หลังบุตรสาวจากไปก็โศกเศร้าอย่างมาก ยิ่งรักถนอมเฉวียนเกอเออร์ดุจชีวิต

สายน้ำหมุนเวียนเปลี่ยนผัน หลังฮ่องเต้น้อยสวรรคต ชุ่นอันฮ่องขึ้นครองราชย์ ด้วยสกุลซ่งมีความดีความชอบเนื่องจากให้การสนับสนุน จึงได้รับความสำคัญจากฮ่องเต้ สองปีมานี้หน้าที่การงานก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว มีอำนาจกดดันผู้คน และที่กลายเป็นสิ่งเปรียบเทียบกับเห็น

อย่างชัดเจนก็คือการตกอับของจวนเว่ยกั้วกงนั่นเอง

สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยของจวนเว่ยกั้วกง หลายปีมานี้เอาแต่เก็บตัว อยู่ในบ้าน ไม่ถามถึงเรื่องราวภายนอกแล้ว ยามนี้บุตรชายคนโตของ เว่ยกั้วกงเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน บุตรชายคนรองก็มีตำแหน่งขุนนาง ไม่สำคัญ สกุลซึ่งยากจะไม่แสดงท่าทีวางอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเริ่มที่จะละเลยต่อธรรมเนียมประเพณี ซึ่งสุหยินมักมาเยี่ยมเนรียนเกอเอ๋อร์ที่ จวนเว่ยกั้วกงอยู่บ่อยๆ ทุกครั้งที่มาล้วนแต่วางท่าสูงส่ง ขาดแคลไม่สั่งการ บ่าวรับใช้เท่านั้น ในใจชินสุหยินไม่พอใจ แต่บุตรชายยังต้องหวังพึ่งสกุล ของสะไภ้คนแรกสนับสนุน จึงได้แต่ข่มกลั่นโทสะ รับมือด้วยใบหน้า ยิ้มแย้ม

หลังบุตรชายเป็นม่าย ชินสุหยินก็ตัดสินใจเรื่องแต่งภรรยาเอกใหม่ ด้วยตนเอง แต่สกุลเฉยในยามนี้ไม่ยิ่งใหญ่เหมือนแต่ก่อน เรื่องที่ฮ่องเต้ พระองค์ใหม่ไม่โปรดปรานสกุลเฉย คนมีตาคนใดที่มองไม่ออกบ้าง สกุล ที่มีอำนาจในเมืองหลวงสกุลใดจะยอมแต่งบุตรสาวเข้ามา ยิ่งไปกว่านั้น ยังแต่งมาเป็นภรรยาเอกคนที่สองด้วย

ชินสุหยินเลือกไปเลือกมา สุดท้ายสายตาจึงไปตกอยู่ที่สกุลจิน

เป็นเพราะสกุลจินมีความสัมพันธ์ทางญาติกับเมิ่งสุหยินของ บ้านรอง จึงได้ไปมาหาสู่กับสกุลเฉยตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน นอกจาก คักดีฐานะของตระกูล เงื่อนไขอื่นๆ ในยามนี้ดูไปแล้วก็ยิ่งกว่าเหมาะสม บุตรชายเองก็ขึ้นขอบหญิงสาวสกุลจินผู้นั้น หากแต่งเข้ามาได้ ถึงแม้ จะไม่มีส่วนช่วยกับอนาคตในภายหน้ามากนัก แต่สกุลจินมีเงิน ซึ่งบังเอิญเป็นสิ่งที่ตอนนี้จวนเว่ยกั้วกงต้องการมากที่สุดพอดี เวลานี้

สกุลเผยเหลือแค่เปลือกนอกว่างเปล่าแล้วจริงๆ ด้วยต้องรักษาชื่อเสียงภายนอกให้ดูดี ถึงได้ขาดทุนอยู่ทุกปี เป็นปกติที่แต่งสะใภ้เข้าให้แต่งสกุลต่ำกว่า แต่งบุตรสาวออกให้แต่งสกุลสูงๆ จากสถานการณ์ในปัจจุบันของสกุลตนเอง แทนที่จะแต่งสะใภ้ที่ตนต้องมองสีหน้านาง มีผู้แต่งบุตรสาวสกุลเงินเข้ามา ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรต่อให้สกุลเผยจะแย่ยิ่งกว่านี้ ฐานะก็ยังคงอยู่ ต่อให้สกุลเงินจะร่ำรวยกว่านี้ก็คงพึ่งพาสกุลตนอยู่ดี

ยามชินสูหยินดีดลูกคิดคำนวณเรื่องงานแต่งงานนี้ ย่อมปกปิดสกุลซึ่งไม่ได้ แม้ชงสูหยินจะรู้สึกไม่พอใจเรื่องที่อดีตบุตรเขยจะแต่งงานใหม่อีกครั้ง แต่ต่อให้นางมือยาวกว่านี้ก็ไม่ว่าจควบคุมเรื่องนี้ได้ หลังสืบข่าวเรื่องสกุลเงินจนมั่นใจแล้วว่าหญิงสาวสกุลเงินผู้นี้ยากจะส่งผลเสียต่อหลานชายตนเองในอนาคต นางจึงยอมรับการแต่งงานครั้งนี้เสียๆ นอกจากนี้ยังได้ยินคนออกความเห็นให้รับเงินจยาผู้เป็นบุตรสาวบุญธรรมมอบฐานะให้นาง เพื่อที่นอกจากจะเป็นการมัดใจสกุลเงินแล้ว ยังเป็นการซื้อใจสกุลเผยอีกด้วย

ชงสูหยินต้องการลดเกียรติลงมารับเงินจยาผู้เป็นบุตรสาวบุญธรรมคนสกุลเงินย่อมรู้สึกชาบซึ่งในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง นี่ถึงได้มีการออกเดินทางลงใต้ของบ่าวหญิงอาวุโสทั้งสองคนนี้ หนึ่งในนั้นคือเยี่ยหมัวหมัว* เป็นคนสนิทของชงสูหยิน หลังทั้งสองคนมาถึงเฉวียนโจวเมื่อหลายเดือนก่อน ก็วางแผนแอบอ้างว่ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งทำการ 'สั่งสอน' เรื่องมารยาทและหลักของสตรีให้กับเงินจยาผู้

ตัวเมื่องชื่อเองก็เกิดมาในตระกูลขุนนาง บิดาเคยเป็นขุนนางใหญ่

* หมัวหมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่มม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเจียงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ประจำท้องที่ ในสายตาดึงดูดแล้ว รูปโฉมและนิสัยของบุตรสาวมีจุดดีบ้าง ที่เทียบกับบรรดาคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองหลวงเหล่านั้นไม่ได้ นางตระหนักดีว่าช่งฮุยหนิงก็แค่อาศัยโอกาสแสดงอำนาจ จะได้ให้บุตรสาวของตนเองเข้าใจว่าวันหน้าต่อไปแล้วก็จะทำได้คิดกดขี่ศักดิ์ศรีของภรรยาเอกเดิมได้ แม้ในใจจะรู้สึกไม่ดีเพียงใด ทว่าเปลี่ยนนอกกลับไม่อาจแสดงออก ได้แต่ดูแลบ่าวหญิงอาวุโสทั้งสองคนดูบูชา เจ้าแม่กวณิน พรณินบัตินี้กินดื้ออยู่ดีทุกวัน

การเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้ บนเรือนนอกจากของขวัญวันเกิดที่เตรียมไปให้ฮุยหนิงผู้เฒ่าสกุลเฉยแล้ว ก็ได้แยกของขวัญจำนวนมากไว้สำหรับช่งฮุยหนิงด้วยเช่นกัน ของขวัญมีพวกนอแรด งาช้าง มรกต ไข่มุก นอกจากนี้ยังมีผ้าไหม เครื่องหอม ไม่มีสิ่งใดไม่ใช่สมบัติล้ำค่า ส่วนบ่าวหญิงอาวุโสสองคนนั้น หลังขึ้นเรือมาก็จัดเตรียมให้อยู่ในห้องพักชั้นดีส่งสาวใช้ไปคอยปรนนิบัติ ไม่กล้าละเลยแม้แต่น้อย

หลังออกเดินทางมาหลายวัน ในวันนี้เรือก็แล่นมาถึงฝั่งขึ้นคลื่นลมแรงเล็กน้อย เดิมทีเยี่ยหมัวหมัวผู้ที่นั่งเรือไม่เป็น ตอนขามาก็ได้รับความทรมานมาบ้างแล้ว หนนี้เดินทางกลับจึงเมาเรือไม่สบายอีกครั้ง เมื่อเงินจยาผู้ได้ยืมข่าวก็มาเยี่ยมด้วยตนเอง หลังเข้าไปในห้องก็เห็นนางนอนอยู่บนเตียง บนหน้าผากนางแปะยาที่ช่วยบรรเทาอาการอะไรไม่ได้เลย ริมฝีปากนางยังคงซีดขาว ดวงตาเหม่อลอย เงินจยาผู้จึงแสดงสีหน้าเป็นห่วง เดินเข้าไปถามไถ่ใกล้ๆ "เพราะข้าแท้ๆ หมัวหมัวถึงต้องมาลำบาก ในใจข้ารู้สึกปล่อยผ่านไปไม่ได้จริงๆ ให้ความทรมานเช่นนี้มาอยู่บนกายข้าเสียยังดีกว่า"

อาหารที่เยี่ยหมั้วกินเข้าไปเพิ่งจะอาเจียนออกมาจนหมดเมื่อครู่นี้ อาเจียนจนน้ำดีสีเหลืองยังออกมาด้วยแล้ว จึงเอื่อยอย่างไม่มีแรง "คุณหนู เข้าใจความลำบากของบ่าวก็พอแล้ว เป็นเพราะปรารถนาดีต่อท่านจริงๆ บ่าวถึงได้เดินทางมาไกลเพียงนี้ ความทรمانที่ได้รับนั้น เอาทั้งตลอดชีวิต ของบ่าวมารวมกันก็ยังสู้ไม่ไหว"

เงินจยาผู้เอื่อยตำหนิตนเองไม่หยุด เอื่อยคำพูดดีๆ ออกมามากมาย ก่อนจากไปยังลูกขึ้นเอื่อย "หมั้วหมั้วพักผ่อนให้ดีเถิด ข้าไม่รบกวนแล้ว จะกินอะไรดีมีอะไรสั่งการสาวใช้ได้เลยเต็มที่ บนเรือมีทุกอย่าง ข้ายังเด็ก ไม่รู้ประสา ทั้งยังไม่เคยพบเห็นโลกกว้าง รอหมั้วมัวร่างกายหายดีแล้ว ข้ายังหวังให้หมั้วมัวคอยสอนข้ามากกว่านี้อีก"

เยี่ยหมั้วเห็นนางมีท่าทีสุภาพนอบน้อม ทุกเรื่องล้วนเห็นตนเองเป็นหลัก ในใจรู้สึกพึงพอใจ จมูกแค้นเสียงอึมออกมาหนึ่ง นับว่ารับปากแล้ว

เงินจยาผู้เองก็ไม่ถือสา กำชับให้สาวใช้ของสกุลตนเองดูแล เยี่ยหมั้วให้ดีๆ หลังสั่งเสร็จก็ลุกขึ้นยืน ทว่าไม่ทันระวัง ห่อเปา* ใบหนึ่ง บนร่างพลันตกลงมาที่พื้นโดยไม่คาดฝัน เดิมทีปากก็ไม่ได้มัดแน่นอยู่แล้ว ทันทีที่ตกลงมาปากห่อเปาก็คลายออก ยันตีสีเหลืองแผ่นหนึ่งหลุดออกมา

การจะพยัคฆ์ต้มคดที่ขอมมาจากวัด เดิมทีเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดา ถึงที่สุด แต่เงินจยาผู้กลับดูสนใจเล็กน้อย เมื่อเห็นของหลุดออกมาก็รีบก้มลงเก็บยันตีสีเหลืองและห่อเปา ทั้งยังหันหลังกลับไปอย่างรวดเร็ว ยัดสิ่งของกลับไปในห่อเปา สุดท้ายกำห่อเปาทิ้งไว้ในมือแน่นแล้ว

* ห่อเปา คือถุงเงินใบเล็กๆ หญิงสาวสมัยโบราณมักทำไว้พกติดตัว

ถึงได้หันหน้ากลับมา แอ่ยขอภัยคล้ายไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก่อนออกจากห้องไป

สายตาเยี่ยหมั่มว้แหลมคมมากนัก แม้จะบอกว่าเป็นคนที่เมาเรือจนลุกไม่ขึ้นแล้ว แต่ยันตีสี่เหลืองที่หล่นออกมาจากเหอบเข้ากับท่าทางลูกหลงของเงินจยาฝู โฉนเลยจะรอดพ้นสายตานางไปได้

การเดินทางลงใต้อย่างไม่เกรงกลัวต่อความลำบากหนนี้ของนาง นอกจากเพื่อแสดงอำนาจข่มขู่คนแล้ว ยังมีหน้าที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง นั่นก็คือคอยเฝ้าสังเกตบุตรสาวสกุลเงินให้ซึ่งฮูหยิน ดูว่านางแอบซ่อนอุบายใดไว้หรือไม่ ก่อนหน้านั้นเงินจยาฝูทำตัวเชื่อฟังมาโดยตลอด มองดูแล้วเป็นคนไม่มีความคิดเป็นของตนเอง เมื่อรวมเข้ากับจุดอ่อนเรื่องฐานะของบ้านสกุลเดิม ต่อให้แต่งสตรีเช่นนี้เข้าสกุลเผย กลายไปเป็นมารดาเลี้ยงของเจี๋ยนเกอเอ๋อร์แล้ว คาดว่าวันหน้าคงไม่อาจเล่นลูกไม้อะไรได้ เดิมทีเยี่ยหมั่มว้วางใจลงแล้ว แต่ตอนนี้กลับเกิดความสงสัยขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นแผ่นหลังของนางออกไปจากห้องก็สั่งให้สาวใช้สกุลเงินออกไป ก่อนเรียกสาวใช้ที่ติดตามตนเองเข้ามาแทน แอ่ยกระซิบเสียงเบาอยู่ไม่กี่ประโยค สาวใช้ผู้นั้นก็ผงกศีรษะ ลอบติดตามไปเงียบๆ ทันที

บังเอิญที่เมื่งชื่อเองก็กำลังจะมาเยี่ยมเยี่ยหมั่มว้ เมื่อพบเงินจยาฝูบนทางเดินจึงแอ่ยถามถึงอาการของเยี่ยหมั่มว้

เงินจยาฝูตอบกลับ "หมั่มว้สบายดีเจ้าคะ เพิ่งจะหลับไป ท่านแม่ไม่ต้องไปรบกวนนางแล้ว"

เมื่อเมื่งชื่อรู้ว่าบุตรสาวเพิ่งไปเยี่ยมอีกฝ่ายมาจึงผงกศีรษะ "ก็ดีเช่นนั้นรอสายกว่านี้แม่ค่อยมาเยี่ยมนางใหม่"

เงินจยาผูกพันหน้ากลับไปเล็กน้อย ปลายหางตาเหลือบไปเห็นสาวใช้สกุลซ่งทำตัวชะเง้อชะเง้อคอดูลับๆ ล่อๆ อยู่ทางข้างหลัง ทว่ากลับทำเป็นมองไม่เห็น นางเกี่ยวแขนเมิ่งซื่อแล้วพาอีกฝ่ายเดินไปที่หน้าต่างเร็ว

สองแม่ลูกหยุดพูดคุยกันข้างบานหน้าต่าง
เมิ่งซื่อรู้สึกได้ว่าบุตรสาวผิดปกติไป จึงยิ้มเอ่ย "เป็นอะไรไป มีอะไรอยากจะทำหรือ"

เงินจยาผูกบรยาย้มลง เสียงสูงขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย "ท่านแม่ด้านหน้าคือเกาะผุหมิง วันพรุ่งนี้ก็จะเดินทางถึงแล้ว ลูกได้ยินมาว่าบนเกาะมีวัดกวนอินอยู่แห่งหนึ่ง ลูกอยากไปไหว้พระเจ้าค่ะ"

พระโพธิสัตว์ในวัดกวนอินมีชื่อเสียงโด่งดัง แม้ต้องเดินเรื่อนานครึ่งวันจึงจะถึง แต่ในทุกวันล้วนมีผู้ศรัทธาเดินทางขึ้นเกาะ บ้างมาขอพร บ้างมาแก้บน ทุกปีเมื่อมาถึงช่วงทำบุญจะมีสตรีจำนวนนับไม่ถ้วนเดินทางข้ามทะเลมาวัดกวนอินเพื่อจุดธูปกราบไหว้ ส่วนมากเพื่อขอเรื่องบุตร เล่าลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์อย่างมาก เมิ่งซื่อเองก็เคยได้ยินมาเมื่อได้ยินบุตรสาวเอ่ยขึ้นมากะทันหัน หลังอึ้งไปก็นึกเข้าใจขึ้นมาทันที

กับว่าที่ลูกเขยเผยชีวิตคือ นางรู้สึกพอใจในตัวเขา แต่ทุกครั้งที่นึกได้ว่าบุตรสาวแต่งงานไปแล้วก็จะมีลูกเลี้ยงรออยู่ ทั้งสืบทอดได้ยินมาว่าเด็กคนนั้นเกเรอยู่บ้าง สุหยินของสกุลซ่งก็ร้ายกาจมาก ในใจนางพลั้งลัดกลุ้มแอบคาดหวังว่าหลังบุตรสาวแต่งงานไปแล้วจะสามารถคลอดบุตรชายของตนเองได้อย่างราบรื่นเร็วๆ จะได้ช่วยให้มีที่ยืนมั่นคงในเร็ววัน

อย่างไรก็บังเอิญเป็นทางผ่าน ทั้งบุตรสาวยังเปิดปากเช่นนี้แล้ว

จะมีเหตุผลให้ไม่รับปากได้หรือ นางจึงเอ่ย "ดีเหมือนกัน แม่จะไปแจ้งเอาไว้ พรุ่งนี้พวกเราหยุดพักที่เกาะผู้หมิง แม่จะขึ้นเกาะไปเป็นเพื่อนลูกเพียงแต่..."

นางหันกลับไปมองข้างหลังหนหนึ่ง ไต่บ่าวรับใช้ที่ติดตามอยู่ทั้งหมดให้ถอยไป ก่อนเอ่ยเสียงเบาลงกว่าเมื่อครู่ "อย่าให้หมัวหมัวจากสกุลช่งรู้ เป็นดีที่สุด ป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น"

เจินจยาผู้ผดุงกสิระะ "ลูกจะเชื่อฟังท่านแม่เจ้าค่ะ"

เมิ่งซื้อส่งบุตรสาวกลับไปยังห้องพัก ส่วนตนเองไปหาหัวหน้าพ่อบ้านเพื่อพูดเรื่องที่พรุ่งนี้จะหยุดจอดพักยังเกาะผู้หมิง

เมื่อครู่นี้สาวใช้สกุลช่งผู้นั้นซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ ในมุมอับสายตาย่อมได้ยินบทสนทนาของสองแม่ลูกอย่างชัดเจนตั้งแต่แรก รีบลอบกลับไปเล่าให้เยี่ยหมัวหมัวฟังทันที เยี่ยหมัวหมัวนั่งเงียบไปสักพักก็คาดเดาเรื่องราวได้ เอ่ยเสียงเย็น "ช่างเป็นเด็กที่เจ้าเล่ห์นัก ยามอยู่ต่อหน้าข้าไม่แสดงออกสักนิด ที่แท้ในใจก็มีความคิดจะคลอດลูกมานานแล้ว! ช่างหน้าไม่อายจริงๆ นี่ยังไม่ทันได้แต่งเข้าก็ใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ขึ้นมาแล้ว! นางบอกให้แม่นางพาขึ้นเกาะ วันพรุ่งนี้ยอมไม่เรียกพวกเราไปด้วยรอดูได้เลย"

วันต่อมาเรือของสกุลเจินก็จอดที่เกาะผู้หมิงดังคาด บอกว่าขึ้นฝั่งไปเติมเสบียงบางส่วน เยี่ยหมัวหมัวสั่งให้บ่าวชายที่มีไหวพริบของสกุลตนเองผู้หนึ่งไปลอบจับตาดูสองแม่ลูกสกุลเจิน ดูทิศทางที่พวกนางไป

หลังกลับมาแล้วจะต้องเล่าให้ตนเองทราบถึงทุกการกระทำ บ่าวชายรับคำสั่ง ลอบติดตามกลุ่มเม้งซื้อลงเรือไปเสียบๆ

เม้งซื้อมีใจคิดอยากจะให้พระจริงๆ นางพานบุตรสาวไปยังอุโบสถใหญ่ กวนอิน ขอพรอย่างเคารพเลื่อมใส บริจาคเงินค่าธูปจำนวนมากเพื่อแลกยันต์ที่ผ่านการปลุกเสกมาแล้วแผ่นหนึ่ง นำมาใส่ไว้ในห่อเปาของบุตรสาวอย่างตั้งใจ กำชับให้นางพกติดตัวเอาไว้ แล้วถึงได้ออกจากอุโบสถใหญ่กลับมาที่เรือ ก่อนออกเดินทางต่อไป

บ่าวชายกลับมายังเรือ นำทุกเรื่องที่เห็นมาบอกกล่าวต่อเยี่ยหมัวมั่วอย่างไม่มีตกหล่น "บ่าวเห็นพวกนางเข้าไปในอุโบสถกวนอิน ขอยันต์มีบุตรมาแผ่นหนึ่ง จากนั้นก็กลับมาแล้วขอรับ"

ในใจเยี่ยหมัวมั่วกระจ่างชัदनแล้ว ให้รางวัลบ่าวชายไปหลายเหรียญทองแดงแล้วไล่ออกไป ก่อนบ่ปากเฮ้ยกับบ่าวหญิงอาวโสที่ร่วมเดินทางมาอีกคน "ดูสิ ในที่สุดทางจิ้งจอกของสกุลเงินก็โผล่ออกมา โชคดีที่ข้ารู้ตัวล่วงหน้า มิฉะนั้นก็เกือบถูกหญิงสาวผู้นี้หลอกเข้าแล้ว!"

บ่าวหญิงอาวโสผู้นั้นเอ่ยประจบสอพลอ เยี่ยหมัวมั่วรู้สึกได้ใจ ทั้งยังหายจากอาการเมาเรือแล้ว สภาพจิตใจอีกเข็มเป็นพิเศษ "พวกเราจะต้องรีบบอกให้ฮูหยินรับรู้ หญิงสาวสกุลเงินผู้นี้มองดูเหมือนจิตใจดี แต่แท้จริงแล้วเป็นนางจิ้งจอก เต็มไปด้วยอุบาย หากเจียนเกอเอ๋อร์ตกอยู่ในเงื้อมมือนางยังจะดีได้อีกหรือ"

วันต่อมาเม้งซื้อพาเงินจยาผู้มาเยี่ยมอาการหมัวมั่วอีกครั้ง ภายนอกเยี่ยหมัวมั่วไม่เปิดเผยความรู้สึกนึกคิดจริงๆ ออกมาแค่น้อย

ขณะเดียวกันก็ลอบสังเกตบุตรสาวสกุลเงินมากขึ้น ยิ่งดูก็ยิ่งรู้สึกว่าการกระทำของนางไม่มีที่ไมใช่อุบาย แต่ก็ไม่เปิดโปงออกมา กลับกัน ยิ่งยิ่งปรองดองมากกว่าแต่ก่อน เกรงอกเกรงใจ ในใจมีแต่คาดหวังให้ถึงเมืองหลวงในเร็ววันกว่านี้จึงจะดี

เมิ่งซือไม่รับรู้สิ่งใดทั้งสิ้น ไม่ได้รู้ถึงอุบายที่ซ่อนอยู่แม้แต่หน่อย เห็นเพียงเยี่ยหมัวมัวปฏิบัติต่อบุตรสาวเป็นอย่างดี ยิ่งหลงคิดว่านางหวั่นไหวเพราะบุตรสาวมาเฝ้าดูอาการอย่างขยันขันแข็ง ในใจเมิ่งซือรู้สึกวางใจไม่น้อย

เงินจยาฝูไม่แสดงพิรุณ มีแต่ยิ่งปากหวานกับเยี่ยหมัวมัวมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ตลอดการเดินทางจึงสงบสุขไร้ปัญหา

ในที่สุดวันนี้ก็เดินทางมาถึงที่หมายอย่างราบรื่น พงุ่นนี้ก็สามารรถขึ้นฝั่งได้แล้ว

ยามดึกเมิ่งซือตั้งใจพาบุตรสาวมาหาเยี่ยหมัวมัว ไล่ทุกคนออกไป หลังพูดคุยสัพเพเหระกันสักพักก็ยื่นเหอเปาใบหนึ่งไปให้พร้อมยิ้มเอ่ย "หลายวันมานี้รบกวนหมัวมัวแล้วจริงๆ แค่นี้ของเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีอะไรมากหวังว่าหมัวมัวจะรับเอาไว้ แผ่นใหญ่ในนั้นให้หมัวมัวเก็บเอาไว้เอง ส่วนเศษที่เหลือรบกวนหมัวมัวแบ่งให้พวกเด็กๆ ด้วย ทุกคนต่างลำบากมานานแล้ว"

เงินจยาฝูติดตามอยู่ข้างหลังมารดา ใบหน้าแดงกัมลง เอ่ยอย่างเงินอาย "รอถึงเมืองหลวงแล้ว ยังหวังว่าหมัวมัวจะพูดอะไรดีๆ ถึงข้าให้ท่านแม่บุญธรรมได้ฟังบ้าง"

เยี่ยหมัวมัวรับเหอเปามาปิบ รู้ว่าภายในนั้นคือตัวเงินก็รีบปากเต็มคำ

ทั้งยังส่งแม่ลูกสกุลเงินออกไปอย่างเป็นมิตร หลังปิดประตูแล้วเปิดเหอเปา หยิบตัวเงินด้านในออกมาสองใบ เห็นใบหนึ่งยี่สิบตำลึง อีกใบสิบตำลึง ก็ผิดหวังอย่างมาก แค้นหัวเราะเสียงเย็นออกมา เบ้าปากเอ่ย "ข้ายังหลงคิดว่าจะใจกว้างกว่านี้เสียอีก แต่ไม่ก็สิบตำลึงก็คิดจะปิดปากข้าแล้ว? ยังดีที่ควักเงินออกมาได้ ตระกูลเล็กๆ ก็คงมีความคิดอ่านอยู่แค่นี้กระมัง"

เมิ่งซื่อแม่แต่ฝันก็ยังคาดไม่ถึงว่าตัวเงินที่ตนเองเตรียมไว้ในเหอเปา เรียบร้อยจะถูกบุตรสาวลอบสับเปลี่ยน คิดแค่ที่ว่าวเหนิงอาจุโสผู้นั้น รับเงินของตนเองไปหาร้อยตำลึง ยามอยู่ต่อหน้าซ่งฮูหยิน ต่อให้ไม่มีคำพูดที่ดีอะไร แต่อย่างน้อยก็ไม่มีทางแย่ หลังส่งเงินจาย่าผู้กลับห้อง จึงจากไปอย่างวางใจ

2

วันรุ่งขึ้นเรือของสกุลเงินก็เคลื่อนเข้าจอดเทียบฝั่งช้าๆ

กลางฤดูใบไม้ร่วงของรัชศกหย่งชี่ที่สาม คนสกุลเงินได้เดินทางมาถึงเมืองหลวง

นี่นับเป็นอีกครั้งที่เงินจยาผู้ได้เหยียบเข้าเมืองหลวง หลังเวลาผ่านไปนานสามปีกว่า

บริเวณท่าเรือมีรถม้าวิ่งขวักไขว่ผู้คนคับคั่ง นอกจากหัวหน้าพ่อบ้านที่ถูกส่งมาเตรียมความพร้อมยังเมืองหลวงล่วงหน้าซึ่งพาบ่าวรับใช้กลุ่มหนึ่งมารับเมืงซื้อและคุณหนูคุณชายแล้ว ด้านจวนเว่ยก็枉ตัวเองก็มีคนมาเช่นกัน

เมื่อเมืงซื้อรู้ว่าเผยชีวจื่อรับมารอรับคนที่ท่าเรือตั้งแต่เช้า ในใจก็ปีติยินดี ดั่งตัวบุตรสาวเตรียมลงจากเรือ ทว่ากลับสัมผัสได้ว่าฝ่ามือบุตรสาวเย็นเล็กน้อย จึงกระชับมือเล็กๆ ข้างหนึ่งของนางไว้แน่นพร้อม

เอ๋อเสียงเบา "ไม่ต้องกังวล ทุกอย่างแม่ล้วนจัดการให้เรียบร้อยแล้ว
จะต้องราบรื่นแน่นอน ลูกแค่รอแต่งออกไปอย่างสบายใจก็พอแล้ว"

เรื่องในใจของเงินจยาผู้ มารดาจะล่วงรู้ได้อย่างไร

นางฝันยิ้มพลางผิงศีรษะ

ศีรษะของผู้คนบริเวณท่าเรือดูเบียดเสียดแออัด เมื่อทุกคนได้เห็น
เรือใหญ่ลำหนึ่งมาจอดเทียบท่า ที่ด้านหลังประตูเรือมองเห็นเงาสาวใช้
เดินกันไปมา ก็รู้ว่าเป็นแขกสตรีของตระกูลใหญ่สักตระกูลหนึ่งที่เดินทาง
มายังเมืองหลวงผ่านเส้นทางน้ำ จึงต่างพากันหยุดเฝ้าเพื่อบ่งดู

เมื่อบ่งดูรับหมวกผ้าโปร่งสีม่วงใบหนึ่งจากมือป่าหลิวมาสวมให้บุตรสาว

ผ้าโปร่งสีม่วงยาวถึงขา บดบังใบหน้าของเงินจยาผู้ นางออกจากเรือ
พร้อมมารดาและพี่ชาย สายลมพัดมาวูบหนึ่งทะลุผ่านผ้าโปร่งที่พลิ้วไสว
มองเห็นบนฝั่งมีม้าตัวหนึ่งยืนอยู่ บนหลังม้ามามีชายหนุ่มที่มีลักษณะเช่น
คุณชายผู้หนึ่งนั่งอยู่ มวยผมเสียบปิ่นทอง สวมเสื้อคลุมตัวยาว ท่ามกลาง
นักเดินทางรอบข้างที่ดูเป็นสีเทาขมุกขมัวเหล่านั้น เขาก็ยังดูสูงส่งโดดเด่น
เป็นพิเศษ

เขากำลังชะเง้อคอมองมาทางนี้ไม่หยุด เมื่อเห็นคนกลุ่มหนึ่ง
ปรากฏตัวขึ้นดวงตาก็สว่างวาบ รีบลงจากหลังม้าแล้วเดินเข้ามาหา
ทันที

คุณชายผู้นี้ก็คือชื่อจื่อของสกุลเฉย คุณชายรองเฉยชิวจื่อ เขารีบ
เดินขึ้นมาบนไม้กระดาน เอ๋อเรียกเมื่อบ่งดูพร้อมคารวะด้วยรอยยิ้มกว้าง
"คำนวณแล้วน่าจะมาถึงในไม่กี่วันนี้ ทุกวันล้วนแต่เผื่อรอ ในที่สุดวันนี้
ก็มาถึง การเดินทางราบรื่นดีหรือไม่ขอรับ"

หนก่อนที่เม้งชื่อมาที่เมืองหลวงก็ผ่านไปสามปีกว่าแล้ว ต่อมาหลังสามีโชคร้ายจากไป หลายปีมานี้ก็ไม่เคยออกเดินทางมาตอนเหนืออีก แต่ระหว่างนั้นก็ยังได้พบหน้าเผยชีวจื่ออยู่หลายครั้ง เมื่อสองปีก่อนเขากับเผยชีวจื่อบุตรชายบ้านรอง หลานชายแท้ๆ ของตนผู้นั้นยังเดินทางมาเจริญใจด้วยกันอยู่เลย

"อาศัยบารมีจากคุณชายรอง ทุกอย่างล้วนเรียบร้อยดี" ในใจเม้งชื่อมีความสุข ยิ้มแยมเย้ยตอบ

เงินเยาถึงเรียกเขาคำหนึ่ง "พี่รองเผย"

บรรดาพ่อบ้านผู้ติดตามของสกุลเงินก็ทยอยกันคารวะให้เขาภายใต้การนำของจางต้า

เผยชีวจื่อผงกศีรษะ สายตามองไปยังเงินจยาฝู

หนก่อนที่เขาไปเจริญใจและเข้าพักที่คฤหาสน์สกุลเงิน นางเพ็งจะอายุสิบสี่ปี เพียงแค่เห็นก็รู้สึกว่หากนางเติบโตขึ้นมาจะต้องงดงามมากแน่ หลังกลับมาเขายังเอาแต่อาลัยอาวรณ์หานาง บัดนี้เวลาผ่านไปสองปี ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่นางงดงามมีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก

เผยชีวจื่อนึกถึงภาพยามนางเดินออกมาจากเรือเมื่อครั้งนั้น ผ้าโปร่งบังเอิญถูกสายลมพัดไหว แม้จะเปิดเผยแค่เพียงครึ่งใบหน้าก็น่าตื่นตะลึงมากแล้ว เมื่อรวมเข้ากับท่วงท่าดุจเทพธิดา ใบหน้านางงดงามหมดจดกลายเป็นยิ่งชวนให้ผู้คนคำนึงถึงไม่สิ้นสุด

"ญาติผู้น้อง"

เขามองไปยังเงินจยาฝูที่อยู่เบื้องหลังผ้าโปร่ง เรียกนางคำหนึ่ง น้ำเสียงอ่อนโยนอย่างมาก

เงินจายผู้เพียงแค่อย่อยกายคารวะน้อยๆ แล้วขยับตัวเดินผ่านเขาไป
ติดตามพี่ชายขึ้นฝั่ง ก้าวขึ้นไปยังรถม้าสกุลเงินที่รอพร้อมอยู่ตรงนั้น

เผยชีวิตจ้อหันหน้ากลับมา เอาแต่มองไปยังเงาร่างของนางจวบจน
ตัวคนหายไปโนรถม้าจึงได้สติกลับมา เขารีบแย่งประคองเมิ่งซื้อขึ้นฝั่ง
ตวาดไล่คนเดินถนนที่ขวางทางอยู่ด้านหน้า ก่อนคุ้มกันแม่ลูกสกุลเงิน
กลับไปยังคฤหาสน์สกุลเงินตลอดเส้นทาง

คฤหาสน์สกุลเงินตั้งอยู่บริเวณตะวันตกของเมือง อยู่ไม่ห่างจาก
จวนเว่ยกั๋ววงนัก ห่างกันเพียงแค่อสองช่วงถนนเท่านั้น เดิมทีเป็นจวน
ส่วนตัวของขุนนางเมืองหลวงผู้หนึ่ง แต่เพราะถูกส่งไปทำงานต่างเมือง
รวมเข้ากับที่ดินทองขาดมือ จึงขายจวนนี้ทิ้งเสีย สกุลเงินจึงซื้อเอาไว้แล้ว
นำมาใช้เพื่อจัดเตรียมเรื่องงานแต่งของบุตรสาว เมื่อหลายเดือนก่อน
ก็มีพ่อบ้านเดินทางมาลวงหน้า จัดการเก็บกวาดทั้งในและนอกอย่าง
เรียบร้อยนานแล้ว

กลุ่มเมิ่งซื้อเข้าไปข้างในพร้อมกัน หลังพักผ่อนเล็กน้อยก็เปลี่ยน
เสื้อผ้า นำบุตรชายบุตรสาวกลับไปนั่งบนรถม้าอีกครั้ง มุ่งหน้าไปเยี่ยม
ญาติยังจวนเว่ยกั๋ววงพร้อมกับของขวัญพบหน้า

ผู้เฒ่าเว่ยกั๋ววงเป็นขุนนางผู้มีความดีความชอบในการก่อตั้งต้าเว่ย
ติดตามปฐมกษัตริย์ออกสู้รบไปทุกแห่ง ต่อสู้แย่งชิงดินแดนผืนนี้มาเพื่อ
ลูกหลาน ประจวบใหญ่กว่าวงเลี้ยวทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจวนเว่ยกั๋ววง
มีรูปปั้นพยัคฆ์วางแยกกันคนละฝั่งของบันได ไม้คานเคลือบชาดลงรัก
ด้านบนประดับลายเมฆาที่เป็นการบ่งบอกถึงยศสูง ดูยิ่งใหญ่ ลักษณะ

มิสสามัญ บ่งบอกถึงตำแหน่งอันสูงส่งของเจ้าบ้าน

ปกติแล้วประตูใหญ่จะไม่เปิดออก แม้แต่ยามนี้ก็ยังปิดสนิทอยู่ เปิดแค่ประตูข้างอีกบานที่ปกติใช้ในการเข้าออก บ่าวเฝ้าประตูจำนวนหนึ่ง ยืนประสานมืออยู่ตรงนั้น เห็นเผยชีวจี้นำคนเดินมาตั้งแต่ไกลจึงวิ่งมา ต้อนรับอย่างรวดเร็ว หันไปคารวะเมิ่งซือที่ลงมาจากรถม้า ปากเอ่ยบ่น "ในที่สุดท่านก็มาถึง ทั้งสูหยินใหญ่และสูหยินรองของพวกเราล้วน กำลังรออยู่ เมื่อครู่ยังส่งคนมาถามแล้ว รีบเข้าไปเถอะขอรับ"

เจินจยาผู้ถอดหมวกผ้าโปร่งออกแล้ว มีสาวใช้ช่วยกันประคองนาง ลงจากรถม้า จากนั้นเผยชีวจีก็นำทางไป นางติดตามมารดาและพี่ชาย เดินผ่านประตูข้างบานนั้นเข้าไปข้างใน ทะลุผ่านทางเดินและห้องต่างๆ สุดท้ายมาถึงยังเรือนใหญ่บริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ ประตูใหญ่ เคลือบเงาเปิดแง้มออกครึ่งหนึ่ง นั่นคือที่พำนักของบ้านใหญ่จนเว่ยกั๊ง

ซินสูหยินสวมชุดลาลองคลุมทับด้วยเสื้อกั๊กสีม่วงนั่งอยู่ในห้อง เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอะอะของสาวใช้ตั้งขึ้นที่ลานด้านนอกก็รู้ว่า คนมาถึงแล้ว แต่นางยังคงไม่ลุกขึ้น เพียงยกมือขึ้นจัดจอนผมเล็กน้อย จวบจนได้ยินเสียงฝีเท้าผสานกับเสียงสดใสของเมิ่งซือดังเข้ามาใกล้ "สูหยินจากสกุลข้าอยู่ด้านในหรือ"

ในตอนนั้นซินสูหยินถึงได้ลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอกภายใต้การ ประคองของสาวใช้ข้างกาย ที่ด้านหลังตามมาด้วยสาวใช้และบ่าวหญิง อารุโสอีกหกเจ็ดคน เมื่อได้พบเมิ่งซือก็ยิ้มเอ่ย "ไม่ใช่ เป็นข้าเอง!" เอ่ยจบก็ปล่อยสาวใช้ทิ้งไว้ รีบเดินเข้าไปเอง จับมือเมิ่งซืออย่างเป็นมิตร ตบหลังมือนางเบาๆ พร้อมถอนหายใจเอ่ย "เจ้าเองก็จริงๆ เลย เดินทาง

มาตั้งไกล จะต้องลำบากมากเป็นแน่ แทนที่จะให้เด็กๆ พักกันก่อน มาซำลักหน้อยจะเป็นไรไป หรือว่าซำจะกินเจ้ารี" เอ๋ยจบก็กล่าวตำหนิบุตรชายต่อ "ก่อนหน้านี้แม่สั่งเจ้าไว้อย่างไร แต่เจ้ากลับทำตัวรืบริ้อนไม่ให้ผู้อื่นเขาได้พักเสียหน่อย"

สาวใช้และบ่าวหญิงอาวุโสที่อยู่รอบข้างไม่มีผู้ใดไม่หัวเราะออกมา บ่าวหญิงอาวุโสข้างกายซินฮุยินพูดออกมา "เมื่อครูนี้อูฮุยินของพวกเรา ก็เอาแต่บ่นว่าพวกท่านเดินทางมาลำบากนัก รู้สึกปวดใจ ตอนนี้อย่างไร คุณชายรองยังถูกต้องแล้วเจ้าคะ"

เมิ่งซื่อรีบอ้อมเอ๋ย "ไม่เหนื่อยหรอก ไม่ได้พบหน้ากันนานแล้ว ซำเองก็คิดถึงไม่น้อย วันนี้มาถึงจึงแทบอยากจะติดปีกบินมาหาไวๆ" เอ๋ยจบก็ให้บุตรชายบุตรสาวเดินขึ้นหน้ามาคารวะ

เงินเย้าถึงประธานมือคารวะ เงินจยาผู้เองก็ยกบทยคารวะซินฮุยิน ซินฮุยินมองประเมินเงินจยาผู้คราหนึ่ง ก่อนเดินเข้ามาจูมือนางอย่างรักใคร่ อ้อมเอ๋ยกับเมิ่งซื่อ "หญิงสาวทั้งดงามเพียงนี้ ไม่รู้ว่าเจ้าเลี้ยงดูมาอย่างไร ซำมักพูดอยู่เสมอว่าซำไม่มีความโชคดียะเช่นนี้ ถ้าหากมีบุตรสาวเช่นนี้อยู่สักคนก็คงมีผู้ที่สามารถพูดจาเอาใจใส่ผู้อื่นแล้ว"

เมิ่งซื่อมีความสุขเสมอเวลาบุตรสาวได้รับคำชม แต่ก็ยังต้องเอ๋ยปากว่า "อาผู้ยังเขลาอยู่บ้าง ทั้งไม่ประสีประสา แดหวังว่าวันหน้าท่านจะไม่เบื่อหน่าย ซำก็ต้องขอบคุณพระพุทธรองค์แล้ว"

บ่าวหญิงอาวุโสข้างกายซินฮุยินเอ๋ยขึ้นมาอีกครั้ง "ฮุยินของพวกเราจะรักถนอมยังแทบไม่ทัน เรื่องเบื่อหน่ายจะเป็นไปได้ได้อย่างไร เจ้าคะ"

หลังพูดคุยกัณเฑาะว์อย่างเป็นมิตรสนิทสนมต่ออีกสักพัก เมิ่งซื่อ ก็ถูกเชิญไปนั่ง ขณะที่ซินฮุยยืนชมวดคิ้วเล็กน้อย เธอยกมือป้องหน้าตัวเอง "คนทางนั้นเหตุไฉนยังไม่มาอีก"

คำพูดเพ่งจะเอ่ยออกมาได้ยั้งเสียงสาวใช้นอกประตูดังเข้ามา "ฮุยยืนรอมาถึงแล้วเจ้าคะ!"

เมิ่งซื่อรีบลุกออกไปรับทันที

เงินจยาฝูเหลือบสายตาดูขึ้นมอง เห็นเมิ่งฮุยยืน ท่าน้ำของตบะเดิน เข้ามาโดยมีสาวใช้และบ่าวหญิงอาวโสจำนวนหนึ่งล้อมหน้าล้อมหลัง เมิ่งฮุยยิ้มเอ่ย "เดิมทีเมื่อครู่นี้ก็อยากมาแต่แรก เพียงแต่คิดอยากรอให้ เจ้าสามมาด้วยกัน นี่ก็มาถึงว่าเขาจะส่งข่าวมาบอกว่าวันนี้ความเรียง ที่เขียนได้รับคำชมจากท่านอาจารย์สำนักศึกษา ฤกษ์ดีตัวเธอไว้ไม่อาจ กลับมาได้ บอกให้ข้าขอยกยแทนน้ำหญิงและญาติพี่น้องของเธอด้วย รอกลับมาแล้วจะมาเจอกันอีกที"

บนใบหน้านางประดับรอยยิ้ม ท่าที่สนิทสนม ไม่เห็นถึงความแตกต่าง อันใดกับตอนที่พบเจอก่อนหน้านี้

ความจริงแล้วแรกเริ่มสุดเป็นเมิ่งฮุยที่มีเจตนาอยากส่งเงินจยาฝู ให้เผยแพร่วิธีผู้เป็นบุตรชายก่อน แต่ก็ยังคิดเล็กคิดน้อยกับฐานะของ สกุลเงินอยู่บ้าง ตามความคิดของตนแล้ว จะดีที่สุดหากให้เงินจยาฝู มาเป็นอนุของบุตรชายตนเอง ลับหลังจึงลอบเอ่ยบอกเมิ่งซื่อเป็นนัยๆ เพื่อสืบดูความคิดของนาง แสดงท่าทีว่าภายหลังแต่งเข้ามาแล้วตนเอง จะต้องดูแลเงินจยาฝูเหมือนบุตรสาวแน่นอน ไม่มีทางทำให้อีกฝ่ายได้รับความไม่เป็นธรรมสักนิดเดียว

แต่เมิ่งซื้อจะยอมให้บุตรสาวของตนแต่งงานไปเป็นอนุได้ยังไง
ยามนั้นจึงแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน ทั้งยังไม่ตอบทสนทนา เพียงเท่านั้น
ฮูหยินเองก็เข้าใจแล้ว ดังนั้นจึงไม่พูดขึ้นมาอีก เดิมทีก็ให้แล้วกันไป
เช่นนั้น ไม่คิดว่าผ่านไปไม่นานคนจะถูกบ้านใหญ่เอาตัวไปแทน

เมิ่งซื้อรักถนอมบุตรสาว ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมให้เงินจ्याผู้ไปเป็น
อนุของผู้อื่น ต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นลูกหลานจวนเว่ยก็วงก็ตาม แต่หลัง
ซินฮูหยินส่งคนมาพูดเรื่องนี้แล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าที่เป็นนายของบ้านมาตลอด
ก็ตกปากรับคำทันที ตัวเมิ่งซื้อเองก็เคยใคร่ครวญมาก่อน แม้บุตรสาว
จะแต่งงานไปเป็นภรรยาเอกคนใหม่ แต่เมื่อแต่งงานไปก็คือชายาชื่อจื่อจวน
เว่ยก็วงอย่างสง่าผ่าเผย บุตรชายที่คลอดออกมาย่อมเป็นผู้สืบทอด
โดยตรง เป็นบุตรคนรองของบ้านใหญ่แล้วอย่างไร ไม่ว่าจะด้านนิสัย
หรือรูปโฉมเขาก็ล้วนหาพบได้ยาก ไม่มีเหตุผลให้คัดค้านจริงๆ ดังนั้น
งานแต่งงานจึงถูกกำหนดมาเช่นนี้

เดิมทีเมิ่งซื้อยังเป็นกังวลว่าการพบหน้ากันครั้งนี้ ไม่มากไม่น้อย
ก็คงมีความกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ยามนี้เห็นท่าทีของเมิ่งฮูหยินยังคง
เป็นเหมือนเมื่อก่อน จึงคิดไปในใจพี่สาวผู้นี้ไม่ได้ถือสาอะไร พลัน
วางใจลงได้ในที่สุด เอ่ยชมที่หลานชายก้าวหน้า

เงินจ्याผู้กับพี่ชายเดินเข้าไปคารวะเมิ่งฮูหยิน หลังรำลึกความหลัง
กันเสร็จ เมิ่งซื้อจึงถาม "ฮูหยินผู้เฒ่าเป็นอย่างไรบ้าง หากพอมีเวลาข้า
จะพาเด็กๆ ไปโขกศึกระค่านับฮูหยินผู้เฒ่าเสียหน่อย"

ซินฮูหยินจึงส่งคนไปถาม ผ่านไปไม่นานบ่าวหญิงอาวุโสผู้นั้นก็
กลับมาแจ้ง "หลายวันมานี้สุขภาพฮูหยินผู้เฒ่าไม่ค่อยจะดี ยามนี้อยู่ใน

ห้องพระ บทสวดยังท่องไม่เสร็จ บอกว่าพวกท่านเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ถึงอย่างไรก็เป็นญาติกัน ไม่จำเป็นต้องมาคำนับกันเป็นพิเศษแล้ว บอกให้ สุธินกับสุหิณรอรับรองให้ที อย่าได้ละเลยเด็ดขาด"

แม้การแต่งงานระหว่างเงินจยาผู้กับเผยชีวจีจะถูกกำหนดไว้แล้ว ทุกคนของทั้งสองสกุลต่างรับรู้กันดี แต่เป็นเพราะก่อนหน้านี้เงินจยาผู้ ยังไม่พ้นช่วงไวทุกข์ ที่ผ่านมาก็เป็นแค่สัญญาปากเปล่ามาตลอด ยังไม่ได้ผ่านพิธีอย่างเป็นทางการ ยามนี้สุหิณผู้เฒ่าใช้คำว่า 'ญาติ' มาเรียกคนสกุลเงินเช่นนี้ ก็นับว่าไม่ถือเป็นคนนอก

ในช่วงหลายปีมานี้สุขภาพสุหิณผู้เฒ่าสกุลเผยไม่ค่อยจะดี ออกมา พบแขกด้วยตนเองน้อยครั้งนัก ทุกคนต่างคุ้นชินเป็นเรื่องปกติมานานแล้ว การที่สุหิณผู้เฒ่าสกุลเผยตอบกลับมาเช่นนี้ เดิมก็อยู่ในการคาดเดา ของทุกคนอยู่แล้ว เมื่อครูที่ส่งคนไปถามก็แค่ทำเป็นพิธีเท่านั้น

เมื่งชื่อรับลูกขึ้นยืน "เช่นนั้นข้าก็ไม่อยู่รบกวนสุหิณผู้เฒ่าแล้ว รอรวันเกิดของสุหิณผู้เฒ่าค่อยพาเด็กๆ มาขอศีรชะค่านับอีกที"

วันเกิดก็คืออีกสามวันให้หลัง นับว่าใกล้แล้ว ชินสุหิณผงศีรชะ เห็นด้วย

เมื่งชื่อมองดูรอบๆ อีกครั้ง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เห็นเจวียนเกอเออร์ จึงเอ่ยถามดู

ชินสุหิณยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย "คนบ้านนั้นบอกว่าคิดถึงเจวียนเกอเออร์ สองวันมานี้ข้ากำลังปวดเนื้อเมื่อยตัวพอดี หากเจวียนเกอเออร์ชุกชน ข้าเองก็คงรับมือไม่ไหว จึงได้ส่งไปหาทางนั้นแล้ว"

ประโยคนี้ของชินสุหิณ ความจริงแล้วก็แค่กำลังรักษาน้ำใจให้

ตนเองเท่านั้น ซึ่งสุฮยินส่งคนมารับตัวเจวียนเกอเอ๋อร์ไปเมื่อวาน บอกว่า ได้สมบัติล้ำค่าหายากมาชิ้นหนึ่ง ต้องการรับหลานชายไปดูแล ซินสุฮยิน ไม่ยอมให้พาไป แต่เจวียนเกอเอ๋อร์กลับร้องไห้โวยวายไม่หยุด ไม่ฟังเหตุผล จะต้องไปให้ได้ ซินสุฮยินจนปัญญา ได้แต่เรียกคนพาไปส่ง วันนี้ก็ยังไม่กลับมา

มูมปากเมิ่งสุฮยินปรากฏรอยยิ้มเยาะเย้ยจางๆ ซินสุฮยินเหลือบไป เห็นแล้วรู้สึกหงุดหงิด ทว่าบนใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้ม ทั้งยังพูดคุยกางอย่างตอกก่อนหันไปทางเมิ่งสุฮยิน "พวกเจ้าสองพี่น้องไม่ได้พบกันมาหลายปี อุตสาหัสมากแล้ว หากมีอะไรจะพูดคุยกันก็รีบพูดเถอะ ไม่จำเป็นต้องเกรงใจข้า" น้ำเสียงจริงจังเป็นอย่างมาก

เมิ่งสุฮยินยิ้มเอ่ย "เมื่อครู่นี้ได้คุยรำลึกความหลังกันไปไม่น้อย คงไม่มีอะไรมากแล้ว ข้าเห็นว่าหลานชายหลานสาวต่างเหน็ดเหนื่อย คำพูดที่เหลือไว้ค่อยพูดคุยกันวันหน้าก็ไม่สาย"

เมิ่งซือไต้ยินพี่สาวกล่าวเช่นนั้นจึงบอกลา ซินสุฮยินจึงตัวให้อยู่รวมกินข้าว เมิ่งซือเอ่ยปฏิเสธอย่างสุภาพ ซินสุฮยินจึงเอ่ย "ก็ได้ พวกเจ้าเดินทางมาเหนื่อยๆ รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ ไม่ต้องรังอยู่ทางข้าแล้ว" เอ่ยจบก็ลุกขึ้นยื่นส่งแขก

นับแต่เข้ามาที่นี่ เจินจยาผู้กี่ยืนอยู่ข้างกายมารดา แม้จะก้มหน้าลงเล็กน้อยตลอดเวลา ทว่ากลับสัมผัสได้ถึงสายตาของเผยชีวจื่อที่มองมาทางตนเองเป็นระยะๆ เมื่อได้เห็นเขา นางก็จะนึกไปถึงฉากสุดท้ายของการเป็นสามีภรรยาด้วยกันกับเขาเมื่อชาติที่แล้วว่าน่าสงสาร น่าสังเวช น่าสมเพช ทั้งยังน่าชิงมากเพียงใด ยามนี้เมื่อถูกเขามองมาบ่อยๆ เช่นนี้

ในใจก็รู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก กับบรรดาคำพูดแฝงความนัยเหล่านั้น ของซินฮุยกับท่านป้านางยิ่งกระจ่างชัดดี แม้แต่ครั้งเค่อ* ก็ไม่อยาก รั้งอยู่ติดต่อไป แทบอยากออกจากประตูใหญ่ไปทันที

เงินเยาถึงก็เป็นเช่นเดียวกัน ไม่ได้มาเยือนเมืองหลวงนานหลายปี เพิ่งมาถึงกลับถูกขังอยู่ที่นี้ให้ต้องฟังบรรดาฮุยหนุดคุยเรื่องน่าเบื่อหน่าย รู้สึกหมดความอดทนไปนานแล้ว เมื่อได้ยินว่าสามารถไปได้เสียทีก็ ผ่อนลมหายใจออกมา

เผยชีวจื่อไม่สนใจการปฏิเสธรั้งแล้วครั้งเล่าของเมิ่งซือ ไม่เพียง แต่ส่งออกจากประตูใหญ่ ทั้งยังตามมาส่งถึงคุกหาสน์สกุลเงินด้วยตนเอง เมิ่งซือซาบซึ้งใจอย่างมาก หลังลงจากรถม้าจึงเชิญเขาเข้ามาดื่มชา เผยชีวจื่อมองดูเงินจยาฝูหนหนึ่ง ใบหน้าประดับรอยยิ้มน้อยๆ ทว่า เงินจยาฝูกลับเอ่ยขึ้นมากะทันหันว่า "ท่านแม่ วันนี้พวกเราเพิ่งมาถึง ภายในบ้านวุ่นวายยิ่งนัก กระทั่งสัมผัสภาระยังไม่ทันเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย เต่าไฟจะเอาฟืนมาจากที่ใด หากเชิญพี่รองเผยเข้ามาเช่นนี้จะเป็นการเสียมารยาทหรือไม่ มีผู้เอาไว้นหน้าเอะเจ้าคะ"

เมิ่งซืออึ้งไปเล็กน้อย มองบุตรสาวคราหนึ่ง เห็นนางมีสีหน้าจริงจัง น้ำเสียงหนักแน่น ช่วงขณะหนึ่งรู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง

เงินจยาฝูไม่รอให้เมิ่งซือเปิดปากก็หันไปทางเผยชีวจื่อต่อ ยิ้มน้อยๆ เอ่ย "วันนี้รบกวนพี่รองเผยมาทั้งวัน ข้าต้องขอบคุณท่านแทนท่านแม่จริงๆ ทั้งรู้ว่าพี่รองเผยยอมไม่รังเกียจน้ำชาเย็นชืดของบ้านเรา เพียงแต่ข้า กับท่านแม่เดินทางมาไกล วันนี้เพิ่งมาถึง พี่รองเผยก็เห็นแล้วว่าพวกเรา

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ 1 เค่อ เทียบระยะเวลาประมาณ 15 นาที

ยังไม่ได้พักกันสักนิดก็ต้องไปเยี่ยมญาติต่อ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากแล้วจริงๆ วันนี้มีเรื่องไม่สะดวกหลายอย่าง ยังต้องขอให้พี่รองเผยอภัยให้ด้วย"

เดิมเผยอจื๋อยังคิดอยากเข้าไป เมื่อได้ยินเงินจยาผู้เฒ่าเช่นนี้ พี่จ่าจึงหยุดชะงัก ได้แต่เอ่ยว่า "ญาติผู้น้องพูดได้ถูกต้อง เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน พวกท่านเองก็พักผ่อนกันให้ดีๆ"

เมิ่งซื่อบอกให้เผยอจื๋อเดินทางปลอดภัย รอจนตัวเขาจากไปแล้ว บุตรสาวคล่องแคล่วนางเดินเข้าไปข้างใน ทั้งร่างถึงค่อยผ่อนคลายลง เมิ่งซื่อยิ้มเอ่ย "ที่เจ้าพูดเมื่อครูนี้อะไรก็ไม่ผิด แม่เองก็เหนื่อยบ้างแล้วจริงๆ เพียงแต่เห็นเขากระตือรือร้นเช่นนี้ ทั้งยังมาส่งพวกเราถึงประตูบ้านด้วย หากไม่เรียกเขาเข้ามาดื่มชาสักถ้วยก็ให้จากไปแล้ว แม่รู้สึกไม่ถูกต้องอยู่บ้าง นับประสาอะไรกับที่พวกลูกเองก็ไม่ใช่น้องคนอื่นไกลกัน รอวันเกิดสูหยินผู้เฒ่าผ่านไป..."

"ท่านแม่! ลูกกับพี่รองเผยอยังไม่ได้หมั้นหมายกัน ต่อให้หมั้นแล้วสกุลเราก็ไม่อาจรั้งตัวเขาไว้ได้มาก วันนี้เดิมที่เขาที่อยู่ข้างพวกเรามาโดยตลอด หากท่านยังรั้งเขาไว้อีก เกรกว่าจะเกิดคานินทาจากทางฝั่งนั้นได้เจ้าคะ"

เมิ่งซื่อกระจางแจ้งขึ้นมาทันควัน ถอนหายใจเอ่ย "ยังเป็นลูกที่รอบคอบ แม่ถึงกับลืมนิดไปชั่วขณะแล้ว"

ในความทรงจำของเมิ่งซื่อ ที่ผ่านมานับแต่สาวมีท่าทีอ่อนหวาน เชื้อพังมาโดยตลอด บัดนี้ใกล้จะแต่งงานออกไป ทางสกุลแม่สามียังเป็นถึงจวนเว่ยกั้วกิง เดิมทีรู้สึกไม่วางใจอยู่เสมอ นึกไม่ถึงว่าบุตรสาวจะพิจารณาได้รอบคอบเพียงนี้ เรื่องที่กระทั้งตนเองยังมองข้ามไปนางกลับ

คิดใคร่ครวญแล้ว แม้จะประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ตนก็รู้สึกได้ว่าบุตรสาวเติบโตจนรู้ความแล้ว ในใจจึงรู้สึกกว้างใจอย่างยิ่ง

เงินจยาผู้เดินเคียงข้างมารดาเข้าไปข้างในช้าๆ พลังอ่อน "ท่านแม่ ท่านไปพักผ่อนสักหน่อยเถิด รอจนเรียวแรงกลับมาแล้วลูกจะสั่งให้คนส่งเทียบเชิญไปยังสกุลช่ง หากว่าช่งฮุยมีเวลาว่าง ช่งบ้ายพวกเราก็คงไปเยือนสกุลช่งกันสักครั้งเถอะเจ้าคะ นางเป็นท่านแม่บุญธรรมของลูก ลูกอยากจะได้ไปคารวะนางเร็วสักหน่อย เป็นการแสดงให้เห็นถึงความจริงใจของพวกเราด้วยเจ้าคะ"

เมื่งชื่อทั้งปวงใจจะคนชื่นชม "เดิมทีแม่กลัวว่าลูกจะเหนื่อย คิดว่าพรุ่งนี้เข้าค้อยไปอีกที ในเมื่อลูกคิดเช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน ถ้าหากทางนั้นตอบกลับมา พวกเราก็คงรีบไปกัน ไม่ว่าจะเร็วจะช้าก็ต้องไปเยือนสักหนอยู่แล้ว"

เงินจยาผู้ส่งมารดากลับไปพักผ่อนในห้อง หลังกลับมาก็คอยดูถานเขียนนำเหล่าสาวใช้จัดเก็บสัมภาระ ระหว่างนั้นก็รอคำตอบกลับของสกุลช่ง

ไม่ถึงยามค่ำ* คนที่ถูกส่งไปมอบเทียบเชิญก็กลับมาแล้ว โดยนำจดหมายกลับมาแจ้งว่าช่งฮุยยินยอมให้คนสกุลเงินไปหาช่วงยามเย็น**

เงินจยาผู้คาดเดาได้นานแล้วว่าจะต้องได้รับคำตอบเช่นนั้น

เมื่อชาติก่อนนางเคยไปมาหาสู่กับช่งฮุยใน 'ท่านแม่บุญธรรม' ผู้นี้อีกฝ่ายเป็นคนหยิ่งโสและใจร้อน ตลอดจนการเดินทางขึ้นเหนือหนนี้ นางจงใจทำให้เยี่ยงห่มัวรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก หลังลงเรือกลับไปยัง

* ยามค่ำ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

** ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

สกุลช่ง เยี่ยมหัวมัวจะต้องรายงานทุกการกระทำของนางให้ช่งฮูยีนฟัง
แน่นอน และจากนิสัยของช่งฮูยีนจะยังอดทนอยู่นิ่งเฉยได้อย่างไร
ต่อให้วันนี้นางไม่วางแผนจะไปหา ช่งฮูยีนก็จะต้องเรียกตัวพวกนาง
สองแม่ลูกไปอย่างแน่นอน

ยันต๋ชอบุตรก็เป็นแค่ชนวนให้เกิดเรื่องเท่านั้น

หลังจากเงินจยาผูกกลับมาใช้ชีวิตในชาตินี้ นางก็เอาแต่ใคร่ครวญถึง
เรื่องชะตาชีวิตมาโดยตลอด ส่วนจะสมปรารถนาได้หรือไม่ั้น เรื่องราว
ต่อจากนี้จึงจะเป็นจุดสำคัญ

วันนี้นับเป็นโอกาสอันดีจริงๆ นางจำเป็นต้องคว้าเอาไว้ให้ได้

เงินจยาผูกพลันรู้สึกตื่นเต้น แต่อีกใจก็รู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา นาง
หลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ รอคจนอารมณ์สงบลงแล้วถึงได้เรียก
ถานเซียงมาแล้วเอ่ย "ข้าจะอาบน้ำเปลี่ยนชุด"

ช่วงเวลาหนึ่งเค่อก่อนยามเย็น รถม้าสกุลเงินก็เคลื่อนมาจอดอยู่
หน้าประตูจวนสกุลช่งแล้ว บรรดาบ่าวรับใช้พาเมิ่งซื่อและเงินจยาผูก
เข้าประตูเล็กด้านข้าง สุดท้ายก็มาอยู่ในห้องโถงรองแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีทั้ง
น้ำชาและไม่พบผู้ใด มีเพียงบ่าวหญิงอาวุโสสองคนยืนตัวตรงอยู่ด้านข้าง
มองหน้ากันไปมาอย่างไม่ว่าควรทำเช่นไร

หลังรออยู่เช่นนี้ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนหลายคน
เดินเข้ามาใกล้ ช่งฮูยีนสวมชุดหรูหราตัวใหม่ ประดับเครื่องทองและหยก
นางปรากฏตัวขึ้นอย่างโดดเด่นภายใต้การห้อมล้อมของสาวใช้และ
บ่าวหญิงอาวุโสกลุ่มหนึ่ง หลังนั่งลงแล้ว รอคจนเมิ่งซื่อพาเงินจยาผูกมา

การระนางเสร็จก็ไม่พูดไม่จา สายตาประดุจหิวเสียดซีถี่ มองประเมินเงินจยาผู้ตั้งแต่หัวจรดเท้ากลับไปกลับมาอยู่หลายรอบ ไม่ปล่อยให้รอดสายตาไปแม้แต่จุดเดียว จากนั้นถึงได้ชี้ไปยังเก้าอี้ตัวหนึ่งด้านข้างเปิดปากเชิญให้เมิ่งซื่อ นั่งลง

"เมื่อครู่มีแขกสตรีจากจวนอันหยวนโหว* มาพูดคุยกอยู่นานเลยทำให้ละเลยทางด้านเจ้าเสียแล้ว"

นางกวาดสายตามองรอบๆ หนหนึ่ง ก่อนด่าทอบ่าวหญิงอาวโสที่ไม่รู้จักมารยาทเสียดัง "คนมาถึงแล้วกลับไม่รู้จักเตรียมน้ำชา ใส่น้ำกลชื่นชั้นล่างในตัวเมืองที่ใดกัน!"

ก่อนหน้านี้บ่าวหญิงอาวโสได้รับคำสั่งว่าให้ปฏิบัติกับพวกเมิ่งซื่ออย่างเฉยชา ยามนี้ถูกด่าทอจนหัวหมุนกลับไม่กล้าโต้แย้ง ได้แต่รีบร้อนนำชามาวางสองถ้วยพร้อมเอ่ยขออภัยเมิ่งซื่อ

เมิ่งซื่อรีบบอก "ไม่เป็นไร"

ซึ่งฮูหยินคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "สกุลเงินของพวกเจ้าอยู่ที่เฉวียนโจวก็นับเป็นสกุลใหญ่เช่นกัน แม่ลูกเดินทางไกลมายังเมืองหลวง มาหาข้าที่นี้ครั้งแรก บ่าวรับใช้กลับเสียมารยาท ทำให้พวกเจ้าต้องขบขันแล้ว"

ทันทีที่ซึ่งฮูหยินผู้นี้ปรากฏตัว เมิ่งซื่อก็กัมผัสได้ถึงความไม่พอใจที่มาจากอีกฝ่ายแล้ว ประโยคเมื่อครู่นี้ยังเป็นการชี้ต้นหมอนด่าต้นโหว** ติดหอกพกกระบอง*** นางจะฟังไม่ออกได้อย่างไร ทั้งยังได้เห็นเหยี่ยวหมัว

* โหว เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นสูงของจีนโบราณ นับเป็นลำดับที่สองของตำแหน่งผู้ครองนครรัฐรองจาก 'กง' โดยมีลำดับเป็น 'กง โหว ป้อ ซื่อ นาน'

** ชีต้นหมอนด่าต้นโหว เป็นสำนวน หมายถึงการแสดงออกทำเป็นต่อว่าคนหนึ่ง แต่ความจริงกำลังด่าอีกคนหนึ่งอยู่

*** ติดหอกพกกระบอง เป็นสำนวน หมายถึงคำพูดจาแฝงความนัยเย้ยหยัน

ที่อยู่ข้างกายช่งฮุ่ยยีนมีสีหน้าเย็นชาเช่นเดียวกัน แตกต่างจนเหมือนเป็นคนละคนกับยามแยกกันที่ท่าเรือเมื่อตอนเช้า

บัดนี้สกุลช่งมากทั้งอำนาจและชื่อเสียง ช่งฮุ่ยยีนถือดี ไม่ใช่แค่ชินฮุ่ยยีนต้องมองสีหน้านางอยู่หลายส่วน แม้แต่เรื่องการแต่งงานของบุตรสาวตนเองกับชื่อจื่อเว่ยกั๋ววงช่งฮุ่ยยีนก็ยังคงเข้ามามีส่วนร่วมด้วย เมิ่งชื่อกระฉ่างชัดถึงเรื่องราวที่ซ่อนอยู่ดี ดังนั้นก่อนหน้านี้จึงตั้งใจจะผูกมิตร หวังให้ทุกอย่างราบรื่น ยามนี้จึงอดจูงงไม่ได้ ไม่รู้สักนิดว่าเกิดเรื่องผิดพลาดขึ้นตรงจุดใด แต่เพื่อบุตรสาวแล้วตนก็ได้แต่อดทนตอบรับนางอย่างนอบน้อมอยู่หลายคำ

ช่งฮุ่ยยีนกวักมือเรียกเงินจยาฝู บอกให้นางเดินมาข้างหน้า

เงินจยาฝูก้มหน้าหลุบตาเดินเข้าไปหา เรียกขานช่งฮุ่ยยีนว่า "ท่านแม่บุญธรรม"

ช่งฮุ่ยยีนถามว่านางอายุเท่าไร ปกติอยู่ที่บ้านทำอะไรบ้าง เงินจยาฝูก็ตอบกลับไปทุกคำถาม ท่าที่เชื่อฟังอย่างมาก

เยี่ยหม่วมั่วรีบร้อนกลับมาสกุลช่งแต่เช้า เอ่ยคำพูดที่อัดอั้นมาตลอดการเดินทางโดยเพิ่มน้ำม้นเติมน้ำส้ม* ให้ช่งฮุ่ยยีนฟังทันที ตอนที่ช่งฮุ่ยยีนได้ยินก็รู้สึกไม่พอใจอย่างมาก

ตามหลักแล้วสกุลผู้อื่นจะแต่งบุตรสาว เดินทางผ่านวัดจึงแวะเข้าไปขอขานต์มีบุตร ต่อให้เป็นภรรยาเอกคนใหม่ก็ยังถือเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล นางไม่มีสิทธิ์จะเข้าไปยุ่งวุ่นวายได้

ถึงอย่างนั้นช่งฮุ่ยยีนก็ยังรู้สึกไม่พอใจอยู่ดี ตามความคิดนาง การที่

* เพิ่มน้ำม้นเติมน้ำส้ม หมายถึงแต่งเสริมเติมเรื่อง ต้องการเพิ่มความเกินจริง จึงเล่าเรื่องโดยเติมเนื้อหาที่ไม่มีอยู่จริงลงไป

นางรับบุตรสาวสกุลเงินเป็นบุตรสาวบุญธรรมก่อนไปแต่งให้เผยชีวิตคือยอมให้เงินจยารู้ได้ไปเติมเต็มตำแหน่งที่บุตรสาวผู้อำภพของนางเหลือทิ้งเอาไว้ นั่นก็นับเป็นการยกฐานะที่สูงมากแล้ว รวากับเป็นนกกกระจอกบินขึ้นไปเกาะบนกิ่งทอง เดิมทีควรซาบซึ่งใจจนร่ำไห้มิใช่หรือ ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องมาบอกกล่าวให้นางรับรู้ก่อน นางเองก็เชื่อว่าจะไม่อนุญาตให้วันหน้าบุตรสาวสกุลเงินมีทายาทเสียหน่อย แต่ตอนนี้ก็ฝ่ายถึงกับมีความคิดเช่นนั้นขึ้นมาแต่เนิ่นๆ โดยปิดบังนางไว้ เห็นได้ชัดว่าพวกสกุลเงินกำลังไม่ไว้หน้าหลานชายของนาง

นี่เป็นเรื่องที่ไม่อาจทนได้เป็นอันขาด นับประสาอะไรกับที่ได้ยินข่าวหญิงอาภุโสเล่าว่าหญิงสาวสกุลเงินมีรูปโฉมงดงามประดุจนางจิ้งจอกอย่างไรบ้าง เกรงว่าบุรุษคงทนต่อคำพูดบนเตียงได้ไม่กี่คำ ยามได้ยินเช่นนั้นช่งฮุยยืนยั้งรู้สึกริษมาทนแทบอยากเรียกคนมาดูให้รู้เห็นในทันที

เมื่อครูนีความจริงไม่ได้มีสตรีจากจวนโหวมาเป็นแขกแต่อย่างใด เนื่องจากพอนางรู้ว่าแม่ลูกสกุลเงินมาแล้ว จึงตั้งใจชมอารมณ์ที่อยากمينอีกฝ่ายเอาไว้ ถึงได้มาช้า

ครั้งแรกที่ช่งฮุยได้เห็นรูปโฉมของบุตรสาวสกุลเงิน หัวใจนางถึงกับกระตุก รู้ว่าเย้ยหยันมิได้เอ่ยเกินจริงแม้แต่น้อย เทียบกับบุตรสาวที่ตายจากไปผู้นั้นแล้ว ไม่รู้ว่าเงินจยารู้ดงามกว่าเพียงใด ในใจพลันเกิดความชิงชัง

ยามนี้แม้ปากช่งฮุยจะขยับพูดเรื่องทั่วไป แต่ความจริงกำลังลอบสังเกตริยาจากต่างๆ ของเงินจยารู้ อยู่กระทั่งแวตาก็ไม่ปล่อยให้รอดพ้นสายตาไป

ยิ่งเงินจยาฝูอ่อนนุ่มเชือกฟางเพียงไร ช่งฮูหยินก็ยิ่งสงสัย มักจะรู้สึกว่ามีฝ่ายกำลังเสแสร้งแก้งทำ ความรังเกียจยิ่งเพิ่มมากขึ้น จวบจนตอนท้ายสายตานางก็จับจ้องไปยังเหอเปาใบเล็กที่ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ใต้ชายเสื้อบริเวณเอวของเงินจยาฝู นางจึงยิ้มถามขึ้นกะทันหัน "ฝีมือเย็บปักเหอเปาใบนี้ประณีตยิ่ง เจ้าเป็นคนทำเองใช่ไหม เอมามาให้ข้าดูหน่อยเถอะ"

เมิ่งซื่อ निकไปถึงยันต์ที่ขอมมาจากวัดกวนอินระหว่างทางวันนั้นได้ทันที ยามนั้นกำขบบุตรสาวให้เก็บเอาไว้อย่างดี ภายหลังกระทั่งตนเองยังลืมไปแล้ว

บนยันต์ใบนั้นมีลวดลายทับทิม* เพียงมองก็รู้ได้ในทันที หากบุตรสาวยังเก็บยันต์ไว้ในเหอเปา เกรงว่าช่งฮูหยินคงทนดูไม่ได้อยู่บ้าง จึงนึกกระวนกระวายใจขึ้นมาทันที กำลังคิดอยากเปิดปากเบี่ยงประเด็นไป เงินจยาฝูกลับปลดเหอเปาลงมา สองมือประคองยื่นไปข้างหน้า เอ่ยอย่างเชินอาย "เป็นฝีมือปักของข้าเองจริงๆ เจ้าคะ เพียงแต่ฝีมือไม่ค่อยงามนัก ท่านแม่บุญธรรมกล่าวชมเกินไปแล้ว"

ช่งฮูหยินรับมาพลิกไปมาบนฝ่ามือ แสร้งทำเป็นชื่นชมอยู่หลายประโยค อาศัยข้ออ้างต้องการดูฝีมือเดินเข็มชั้นใน นิ้วตึงเชือกครั้งหนึ่งปากถุงก็เปิดออกแล้ว เหลือบมองดูในนั้นคราหนึ่ง เห็นที่ก้นเหอเปามีขนมเซียงปิง** ขึ้นเล็กอยู่สองชิ้น นอกจากนี้ยังมียันต์แผ่นหนึ่งตามคาด เอ่ยอ้างว่าต้องการชมอย่างละเอียด นางจึงพลิกตัวดูออกมาด้านนอก

* ชาวจีนถือว่าทับทิมเป็นไม้มงคล ด้วยเพราะผลทับทิมมีเมล็ดมาก จึงยกเป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมสมบูรณ์ มีลูกหลานมากมาย

** ขนมเซียงปิง หรือเซียงเยี่ยนในภาษาฮกเกี้ยน รูปร่างเป็นทรงกลม ค่อนข้างแบน ใสเหนียว รสหวาน ทำจากมอลต์และหัวหอม หุ้มด้วยแป้ง อบให้กรอบและโรยด้วยงา

ทั้งใบ เทของทั้งหมดลงมา ทว่ากลับพบว่าเป็นแค่ยันต์คุ้มภัยตามปกติ ใบหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นจึงชำเลื่องมอญเยี่ยหมั้วมั่วคราหนึ่ง

เดิมทีเยี่ยหมั้วมั่วกำลังรูดบุตรสาวสกุลเงินเสียหน้าด้วยความ ตื่นเต้นอย่างมาก

ต้องรู้ว่าหญิงสาวในห้องหอยังไม่ได้แต่งงานผู้หนึ่ง หากถูกคน พบว่าพกยันต์ขบุดติดตัวเอาไว้ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ต้อะไร นึกไม่ถึงว่าที่ค้น ออกมากลับมีแค่ยันต์คุ้มภัยใบหนึ่ง เมื่อเห็นช่งฮูหยินมอญมา เยี่ยหมั้วมั่ว ก็พยายามส่งสายตาสูดชีวิต ลอบบอกว่าบุตรสาวสกุลเงินจะต้องเก็บ ไปแล้วเป็นแน่ ไม่ได้พกติดตัวไว้เท่านั้น

ช่งฮูหยินจับจุดอ่อนของเงินจยาผู้ไม่ได้แม้แต่่น้อย ทำได้เพียงเอ่ย ขึ้นชมไปหลายประโยค เก็บเหอเปาให้เรียบร้อยแล้วยื่นส่งคืนให้เงินจยาผู้

เงินจยาผู้รับมาแล้วใส่ซองลงไปราวกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เมื่งชื่อที่อยู่ด้านข้างผอนลมหายใจออกมา ลอบร้องในใจว่า...โชคดียิ่ง ก่อนรีบหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาพลงยืมเอ่ย "บุตรสาวข้าไม่ค่อย รู้ความ โชคดีที่ฮูหยินเมตตา ต้องการรับนางเป็นบุตรสาวบุญธรรม ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลข้ารู้สึกซาบซึ้งใจ ก่อนออกเดินทางได้กำชับให้ข้าพก ของฝากท้องถิ่นบางอย่างมา ไม่ได้มีค่าอะไรมากมาย ถือเป็นของขวัญ เล็กๆ น้อยๆ เมื่อครูได้เรียกให้บ่าวรับใช้ยกสิ่งของเข้ามาแล้ว สิ่งนี้คือ รายการสิ่งของ ฮูหยินลองดูเจ้าค่ะ"

เมื่งชื่อสืบทอดมาได้ว่าช่งฮูหยินเป็นคนเห็นแก่ผลประโยชน์ จึงเตรียม ของขวัญจำนวนมากมาเพื่อประจบเอาใจโดยเฉพาะ ปากเอ่ยว่าเป็น ของฝากท้องถิ่น แต่ความจริงสิ่งที่เขียนอยู่บนรายการทั้งหมดล้วนเป็น

สิ่งของราคาแพง หลายอย่างในนั้นยังเป็นสมบัติชิ้นเลิศ

ซึ่งฮูหยินรับมามองดูคราหนึ่ง ในใจถึงได้รู้สึกพอใจขึ้นมาบ้าง คิดว่าสกุลเจินยังนับว่ามีความคิดอ่านอยู่ เมื่อได้รับผลประโยชน์ดีๆ สีนาก็พลอยดูดีขึ้นบ้างแล้ว

เมิ่งซื่อสังเกตสีหน้าอีกฝ่ายอยู่ด้านข้าง รับรู้ว่าซึ่งฮูหยินน่าจะพอใจแล้วถึงได้ลอบผ่อนลมหายใจออกมา ก่อนจะนึกถึงเจวียนเกอเอ๋อร์ขึ้นมาได้ ในเมื่อนางมาถึงที่นี่แล้ว หากไม่ถามถึงเจวียนเกอเอ๋อร์สักคำคงดูไม่เหมาะสมอยู่บ้าง จึงยิ้มน้อยๆ "เมื่อคุณไปเยี่ยมญาติที่สกุลเฉยเดิมยังคิดว่าจะได้พบเจวียนเกอเอ๋อร์เสียอีก กลับได้ยินว่าเขาอยู่กับทางฮูหยิน ตอนนี้เจวียนเกอเอ๋อร์น่าจะโตขึ้นไม่น้อยแล้วกระมัง ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลข้าตั้งใจไปขอแม่กุญแจทองคำมาให้เจวียนเกอเอ๋อร์โดยเฉพาะ ทั้งให้ภิกษุที่มีชื่อเสียงปลุกเสกให้ เพื่อจะได้ช่วยปกป้องคุ้มครองเด็กๆ ให้ร่ำรวยมั่งคั่งและมีอายุยืนยาว" เอย่จบก็นำของออกมา

ซึ่งฮูหยินเองก็ตระหนักว่าเรื่องงานแต่งของสกุลเฉยกับสกุลเจินได้พูดคุยกันมาถึงขั้นนี้แล้ว ซ้ำก่อนหน้านี้ตนเองยังเห็นด้วยและยังรับอีกฝ่ายเป็นบุตรสาวบุญธรรม มาวันนี้ต่อให้นางไม่พอใจหญิงสาวสกุลเจินเพียงใดก็ไม่อาจหาข้ออ้างมาขัดขวางได้อีก มีผู้เรียกเจวียนเกอเอ๋อร์ออกมาอาศัยโอกาสนี้ทำให้หญิงสาวสกุลเจินได้รู้จักหน้ากบะ รอนางแต่งเข้ามาแล้ว ตนเองค่อยหาเหตุผลส่งหมั่มัวที่เชื่อถือได้เข้าไปจับตามองไว้ คาดว่านางคงเล่นลูกไม้จะไม่ได้ออกมาไม่ได้มากนัก

ซึ่งฮูหยินตัดสินใจได้แล้วจึงเอ่ยรับคำ "ลำบากฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเจ้าแล้ว เช่นนั้นข้าจะให้คนไปพาตัวเด็กมาจะได้เจอกัน"

เมิ่งซื่อยอมเอ่ยว่าดี ช่งฮูหยินจึงสั่งการลงไป

เพียงไม่นานทางเดินข้างนอกก็มีเสียงหัวเราะสดใสของเด็กดังมา ได้เห็นสาวใช้อายุราวสิบหกสิบเจ็ดปีผู้หนึ่งมือและขาวางอยู่บนพื้น บนหลังมีเด็กชายอายุสี่ห้าขวบนั่งอยู่ กำลังคลานเข้ามาในนี้

เด็กผู้นั้นก็คือเจวียนเกอเออร์ เดิมทีเกิดมาก็นับว่ารูปโฉมสะอาด สะอาด แต่เพราะกินมากไปรูปร่างจึงอวบอ้วน น้ำหนักตัวเกินไปบ้าง เขานั่งอยู่บนหลังสาวใช้ผู้นั้น รอบข้างมีสาวใช้หลายคนตามมา คอยประคองเขาเอาไว้เพื่อระวังไม่ให้ตกลงมา สาวใช้บนพื้นผู้นั้น คลานจนเหนื่อยหอบ เหงื่อผุดขึ้นเต็มใบหน้า ในมือเจวียนเกอเออร์ถือ กิ่งหลิวกิ่งหนึ่งโบกสะบัดไปมาส่งเดช ปากส่งเสียงดังคล้ายกำลังขี้ม้า "ไปๆ!"

เจวียนเกอเออร์ชี้คนเข้ามาทั้งอย่างนี้

เจินจยาผู้มองเขา มุมปากประดับรอยยิ้มน้อยๆ ทว่าแววตากลับ เย็นชายิ่ง

เมื่อชาติก่อนหลังนางแต่งเข้าสู่สกุลเผยแพร่ได้ไม่นานก็ตั้งครรรค์ ตอนที่อายุครพรรค์ห้าเดือน มีวันหนึ่งนางเหยียบเมล็ดถั่วเขียวเข้า สิ้นไถลงพื้น อย่างแรง ส่งผลให้เลือดไหลไม่หยุด เสียลูกไป ต้องพักฟื้นตัวอยู่นาน ถึงลงจากเตียงได้ กระนั้นร่างกายก็ไม่แข็งแรงเหมือนก่อน ภายหลังไม่ว่ากับเผยแพร่ชื่อหรือว่าเขียวอึ้งถึงนางก็ไม่เคยตั้งครรรค์อีก

เมล็ดถั่วเขียวเหล่านั้นก็เป็นฝีมือของเด็กคนหนึ่งที่สาธิตมาได้เท่านั้น เจินจยาผู้จำได้ว่าตอนนั้นเผยแพร่ชื่อโมโหอย่างมาก อยากจับตัวเขา ไปแขวนแล้วฟาด ทว่าถูกซินฮูหยินขวางเอาไว้ วันต่อมาหลังช่งฮูหยิน

รู้ข่าวยังมาก่อความวุ่นวายที่จวนหนหนึ่ง บอกเด็กยังเล็กไม่รู้ประสา
ดีไม่ดียังถูกผู้อื่นใส่ความ ภายหลังเรื่องนี้ก็ผ่านไปโดยไม่มีบทสรุป

ตอนนี้เมื่อมาคิดดู การที่ชาติก่อนไม่มีลูกคอยเหนี่ยวรั้ง สำหรับ
นางแล้วก็นับเป็นโชคดีในคราวเคราะห์เช่นกัน ถึงอย่างนั้นเด็กที่อยู่
ตรงหน้าผู้นี้ไม่ว่าอย่างไรเงินจยาผู้ก็ไม่อาจเกิดความรู้สึกผูกพันขึ้นมาได้

เมื่งที่มองดูภาพตรงหน้าอย่างตกตะลึง คนสกุลซ่งกลับเหมือน
คุ้นเคยดี ซ่งฮูยินหัวเราะขึ้นมา ในแววตาเต็มไปด้วยความรักใคร่
ต่อว่าคำหนึ่งว่า "ซุกซน" ก่อนสั่งให้คนอุ้มเด็กน้อยมาหา

เจวียนเกอเออร์ชอบซี้คน ทั้งยังเลือกสาวใช้ที่หน้าตาดีมาซี้ แต่
ยามเขาอยู่สกุลเฉกกลับไม่กล้าเล่นเช่นนี้ เพราะก่อนหน้านั้นเคยถูก
คนนำไปฟ้องฮูยินผู้เฒ่า ฮูยินผู้เฒ่าเรียกซินฮูยินไปหา นับจากนั้น
ซินฮูยินก็ไม่อนุญาตให้เจวียนเกอเออร์ซี้คนอื่นอีก แต่ทางสกุลซ่งด้านนี้
กลับไม่ห้ามปราม ส่งผลให้เจวียนเกอเออร์ชอบมาวิ่งเล่นที่นี่มากกว่า

เยี่ยหมัวรีบเดินเข้าไปอุ้มเจวียนเกอเออร์ขึ้นมา ซ่งฮูยินรับตัว
หลานชายมานั่งอยู่บนตักตนเอง เด็กน้อยบิดตัวไปมาคล้ายต้องการลงไป
นางโอบเขาเอาไว้ เหลือบสายตาดูขึ้นมองเงินจยาผู้พลางเอ่ย "ข้ามีบุตรสาว
คนเดียว นางเปรี้ยบเสมือนเลือดเนื้อหัวใจของข้า แต่บัดนี้นางไม่อยู่แล้ว
เจวียนเกอเออร์จึงไม่ต่างอะไรกับหลานชายสายตรงของข้า คนอย่างข้า
แบ่งแยกบุญคุณความแค้นอย่างชัดเจน ผู้ใดปฏิบัติต่อเจวียนเกอเออร์ดี
ก็เท่ากับปฏิบัติต่อข้าดี..."

นางชะงักไปเล็กน้อย หรีดตาลง ก่อเน้นเสียงหนักขึ้น "ผู้ใดกล้า
คิดเล่นงานเขา ต่อให้เป็นแค่ชนชั้นเดียว หากข้ารับรู้ก็อย่าได้คิดว่า

ข้าจะปล่อยไปเป็นอันขาด"

เมื่องี้ออกไปแล้วสุดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่

เงินจยาผู้ผกศัรชะ "ท่านแม่บุญธรรมกล่าวได้ถูกต้องที่สุดเจ้าคะ"

ซึ่งฮูหยินไม่มั่นใจว่าเงินจยาผู้ฟังเข้าใจจริงๆ หรือไม่ ในตอนที่จับจ้องอีกฝ่าย เด็กบนตักนางก็มองเงินจยาผู้ด้วยเช่นกัน พลันไถลตัวลงมามุดผ่านวงแขนนางออกไป วิ่งไปตรงหน้าเงินจยาผู้ เชิดหน้าขึ้นพร้อมเท้าเอวเอ่ยสั่ง "เจ้าหมอบลง! ข้าจะขี่ม้า!"

เงินจยาผู้เดินทางไปทางเด็กคนนั้น หยุดยืนอยู่หน้าเขา ยิ้มแย้มก้มตัวลงเอ่ย "ขี่ม้าไม่ได้ แต่ว่าข้าสามารถอุ้มเจ้าเล่นได้"

เฉวียนเกอเออร์ล้มตัวลงพื้นทันที ทางหนึ่งถีบขาปัด پایไปมาอีกทางร้องโวยวาย "ไม่เอาอุ้ม! ข้าจะขี่ม้า! จะขี่ม้า!"

เมื่องี้อีสหน้าไม่น่ามอง

ซึ่งฮูหยินรีบส่งสายตาไปให้เยี่ยหมัวมัว เยี่ยหมัวมัวเดินเข้ามาอุ้มเฉวียนเกอเออร์พร้อมเอ่ยเอาใจ "พวกเราไปข้างนอก ไปข้างนอกแล้วค่อยเล่นขี่ม้ากันเจ้าคะ"

เฉวียนเกอเออร์พ่นน้ำลายใส่นาง กำหมัดชกนางไม่หยุดพร้อมร้องตะโกน "ข้าจะขี่เดี๋ยวนี้!"

เงินจยาผู้ยืนอยู่ตรงนั้น มองดูเด็กน้อยที่ดันอยู่ในอ้อมแขนเยี่ยหมัวมัวอย่างเย็นชา มุมปากยังคงมีรอยยิ้มบางๆ

หนนี้สีหน้าของซึ่งฮูหยินก็เริ่มประคองไว้ไม่อยู่แล้ว หลังกระแอมกระไอออกมาหนหนึ่ง สาวใช้หลายคนก็เข้าไปช่วยเยี่ยหมัวมัวจนมือไม้วุ่นวาย ยกตัวเฉวียนเกอเออร์ที่ร้องให้โวยวายออกไปทันที

เสียงร้องไห้ค่อยๆ เงียบหายไป ที่สุดแล้วภายในห้องก็กลับมา
อยู่ในความสงบอีกครั้ง

ซ่งฮูยิ่นยิ้มเจื่อน "ปกติเด็กคนนี้เป็นเช่นนี้ วันนี้ออกจะเกร
ไปบ้าง"

เมิ่งซื่อผืนยิ้มรับ นั่งอยู่ต่ออีกสักพักถึงได้ลุกขึ้นยืนกล่าวว่า ซ่งฮูยิ่น
เดินออกมาส่งเป็นมารยาทไม่กี่ก้าวก็เรียกให้คนมาส่งพวกเมิ่งซื่อถึง
นอกประตูแทนตนเอง

เยี่ยหม่วมัวพลอบเขวียนเกอเอ๋อร์เสร็จแล้วก็กลับมาเอ่ย "ฮูยิ่น
ท่านเห็นกับตาตนเองแล้วใช่หรือไม่ ท่านดูนางสิ เกิดมามีรูปโฉมประดุจ
นางจิ้งจอก บุรุษใดจะไม่ตกหลุมพรางได้บ้าง วันนี้ตัวนางยังไม่ทันมาถึง
ซื่อจื่อก็วิ่งไปรีบทำเหวี่ยงด้วยตนเองแล้ว ฮูยิ่น ท่านไม่ได้เห็น ยามนั้น
ดวงตาที่เขามองนางไม่กะพริบเลยสักนิด ไฉนเลยจะยังจดจำความดี
ของมารดาเขวียนเกอเอ๋อร์ได้อีก คำโบราณกล่าวไว้...เมื่อมีแม่เลี้ยงย่อมมี
พ่อเลี้ยง* รอนางคลอดออกมาเองสักคนแล้ว เกรงว่าเขวียนเกอเอ๋อร์จะ
ไม่เหลือแม่แต่บิดา! ฮูยิ่นอย่าได้ถูกนางหลอกเป็นอันขาด หญิงสาวผู้นี้
ตีสองหน้า บ่าวร่วมพัวพันเดินทางกับนางมานาน กระจางชัดดียิ่งกว่า
อะไร"

ซ่งฮูยิ่นคิดถึงบุตรสาวที่ตายจากไป ทั้งปวดใจทั้งจวนปัญญา
ขมวดคิ้วเอ่ย "ข้าพอใจในตัวบุตรสาวสกุลเงินเสียที่ใดเล่า เพียงแต่
ก่อนหน้านี้รับปากไปแล้ว ทั้งยังเชื่อคำพูดเจ้า รับนางเป็นบุตรสาว
บุญธรรม เรื่องที่ตัดสินใจไปแล้วจะให้ข้าเปิดปากพูดเช่นไรอีก"

* เมื่อมีแม่เลี้ยงย่อมมีพ่อเลี้ยง หมายถึงเมื่อพ่อแท้ๆ แดงภรรยาใหม่มาเป็นแม่เลี้ยง ก็จะคอยเอาใจภรรยาใหม่
ละเลยลูกของตน ผ่านไปนานเข้าพ่อแท้ๆ ก็ไม่ต่างอะไรกับเป็นพ่อเลี้ยง

เย้ยหัวมัวลำนึกผิด ตบปากตนเองแรงๆ ไปหนึ่ง ในตอนนั้นเอง ก็ได้เห็นสาวใช้ที่เมื่อครู่เดินออกไปแล้วผู้หนึ่งรีบวิ่งลนลานกลับเข้ามา ใบหน้าเย้ยหัวมัวพลันเคร่งขรึม เอ่ยต่อว่า "ทำตัวแตกตื่นให้สูญหิน ตกอกตกใจ คอยดู ข้าจะเอาเข็มมาแทงปากเจ้าเสีย!"

สาวใช้โบกมือไม่หยุด ตะโกนเอ่ย "คุณชายเจ้าคะ! คุณชายอาการ ไม่ค่อยดีแล้ว!"

ซึ่งสูญหินตกใจ "เกิดอะไรขึ้น!"

สาวใช้รีบเล่า "เมื่อครู่นี้เจ้าคะ พวกเราพาคุณชายไปเล่นในลาน จู่ๆ คุณชายก็ร้องว่าบนตัวมีแมลงปิ่นปาย เกาไปทั่วทุกที่ บ่าวเห็นคุณ... คุณชายใบหน้าประหนึ่งแบ่งหมัก เพียงพริบตาเดียวก็บวมเป่งแล้ว..."

สีหน้าซึ่งสูญหินเปลี่ยนไปทันควัน รีบร้อนวิ่งออกไปข้างนอก ตัวเจวียนเกอเออร์นั้นถูกอุ้มกลับมาในห้องแล้ว กำลังนอนอยู่บนเตียง เมื่อเดินเข้าไปหาก็มองเห็นเขามีผื่นแดงเต็มใบหน้า ใบหน้าบวมราวกับ มีลมเป่าเข้าไปอย่างโรยารัณนั้น นางตกใจ รีบเดินเข้าไปอุ้มเจวียนเกอเออร์ ร้องเรียกอย่างปวดใจอยู่หลายครั้งพร้อมกับสั่งให้คนไปเชิญหมอหลวง มาอย่างลนลาน

หมอหลวงรีบเดินทางมา ในตอนนั้นใบหน้าที่ของเจวียนเกอเออร์ ก็บวมเป่งไปทั้งหน้าจนมิต่างจากรังผึ้งแล้ว บนร่างยังมีผื่นขึ้นกระจาย ไปทั่ว ด้วยความคันจึงมีบางจุดที่ถูกเกาจนเป็นแผล เขานอนอยู่ตรงนั้น ประเดี๋ยวก็ร้องครวญคราง ประเดี๋ยวก็ร้องไห้โวยวายไม่หยุด

หมอหลวงเองก็ตรวจหาสาเหตุไม่พบ ได้แต่จ่ายยาให้น้ำมาทาเพื่อ ลดอาการบวม อาการบวมนี้กลับไม่ยอมยุบลงไปเสียที เจวียนเกอเออร์

ทนายหมดคดีทั้งคืน จวบจนวันต่อมาถึงค่อยๆ ยุบลงไปบ้าง

เดิมทีซึ่งฮูหยินไม่ยอมให้ซินฮูหยินทราบเรื่องนี้ ทว่ากลับปิดได้ยากนัก เนื่องจากวันต่อมาสกุลเฉยส่งคนมารับเฉียนเกอเอ๋อร์กลับแล้ว ซึ่งฮูหยินปิดบังต่อไปไม่ได้ จึงบอกเหตุผลออกมา ทั้งตนเองก็รู้สึกได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างมาก บอกว่าอยู่ดีๆ ก็เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นเอง

ซินฮูหยินเร่งรีบมาอย่างร้อนใจทันทีที่ได้ข่าว รับหลานชายกลับไปด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

ซึ่งฮูหยินไม่มีอารมณ์มาหาเรื่อง ทั้งยังไม่วางใจในอาการของเฉียนเกอเอ๋อร์ จึงส่งคนไปยังสกุลเฉยรอบแล้วรอบเล่าเพื่อสืบข่าวเรื่องอาการป่วยของเขา เมื่อได้รู้ว่าซินฮูหยินชู้ตั้นหม่อนด่าด้นไหวต่อหน้า บ่าวหญิงอาวูโสสกุลตนก็รู้สึกโมโหไม่น้อย ทว่าหนั้นเฉียนเกอเอ๋อร์เกิดเรื่องที่ทางตนเอง นางเองก็แสดงอำนาจอะไรไม่ได้ จึงได้แต่ขมกลืนโทสะ จวบจนเย็นวันที่สอง ในที่สุดเมื่อได้รู้ว่าอาการบวมของหลานชายเกือบหายดี ซึ่งฮูหยินถึงโง่อกได้เสียที่

เย้ยหัวมัวกำลังลอบคิดว่ายหลายเดือนมานี้ตนเองเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่เฉียนโจว ได้รับความลำบากมาไม่น้อย สุดท้ายสกุลเงินกลับมอบเงินแค่เล็กน้อยให้นาง โทสะในใจยากจะสงบได้จริงๆ ถึงขั้นเริ่มมองการยกเลิกงานแต่งงานครั้งนี้เป็นภารกิจหนึ่งของตน นางจึงคอยใส่ไฟอยู่ข้างหูซึ่งฮูหยินไม่หยุด บอกว่าบุตรสาวสกุลเงินเพิ่งมาเยี่ยมเยียนแท้ๆ ไฉนเฉียนเกอเอ๋อร์ที่เดิมทีอาการยังดีอยู่จึงเกิดอาการประหลาดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ได้รับความเจ็บปวดไม่น้อยเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่า

ดวงชะตาขัดแย้งกัน... ช่มก้น

หนึ่งในเรื่องที่ช่งฮุยหนักหนาที่สุดคือการพาลโกรธ เมื่อมีเยี่ยหมว้มัว คอยยุแหยงเช่นนี้ ไม่เพียงแต่นึกสงสัยขึ้นมาครامครัน หลังผ่านไปอีกหนึ่งคืน มาถึงวันต่อมาผู้ดูแลคลังเก็บของมาแจ้งว่าในจำนวนของที่ถูกส่งมาจากสกุลเงินเมื่อสองวันก่อน ไข่มุกและหยกจำนวนหนึ่งที่เดิมควรจะล้ำค่าที่สุดนั้น ตอนนำเข้ามาในคลังเก็บของกลับพบว่าสีคันของพวกมันไม่คงดงามมากพอ แม้จะเป็นของล้ำค่าเช่นกัน แต่ไม่ใช่ของชั้นเลิศแน่ ด้วยเหตุนี้ราคาจึงตกลงไปมาก ถามว่าควรจะจัดการเช่นไรดี

ช่งฮุยหนักถึงทำที่เคาพบนบอยามเมิ่งซื้อมาหาตนเมื่อสองวันก่อน คาดว่าสกุลเงินเองก็ไม่น่าจะมีความกล้าเพียงนั้น นำของปลอมมาแทนของจริงเพื่อตบตานาง คิดว่านี่น่าจะเป็นของดีที่สุดในที่สกุลพวกเขา นำออกมาได้แล้ว นางพลันเกิดความรู้สึกดูถูกอย่างยิ่ง ถ่มน้ำลายก่อนเอ่ย "ข้ายังคิดว่าสกุลเงินจะร่ำรวยมากเสียอีก ที่แท้ก็แค่ตัวเอง แม้แต่การแต่งงานเช่นนี้สกุลเผยยังกล้ารับไว้ เห็นได้ชัดว่าบัดนี้ยากจนไปมากเพียงใดแล้ว!"

สามวันผ่านไปเพียงพริบตา วันนี้คืองานวันเกิดอายุครบหกสิบปีของฮุยฮุยผู้เฒ่าสกุลเผยจนเว่ยกั๋วกงแล้ว

แม้จนเว่ยกั๋วกงจะตกอับ แต่ชื่อเสียงของตระกูลยังคงอยู่ ผู้เฒ่าเว่ยกั๋วกงมีความดีความชอบเป็นที่ประจักษ์ชัด ฮุยฮุยผู้เฒ่าสกุลเผยได้รับพระราชโองการแต่งตั้งเป็นนายหญิงตราตั้งชั้นหนึ่ง บุตรสาวเองก็เคยเป็นสองเฮาคนแรกของรัชศกเทียนสี ศักดิ์ฐานะไม่ธรรมดา เมื่อ

มาถึงวันเกิดครบรอบหกสิบปี ภายในวังยังส่งขันที่ผู้รับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้ มาแต่เช้า พระราชทานข้าวของให้ตามธรรมเนียม บังบอกถึงพระเมตตาของโอรสสวรรค์ เหล่าตระกูลสูงศักดิ์ภายในเมืองหลวงที่เดิมเคยไปมาหาสู่กับจวนเว่ยกั๋วก็ทยอยกันมาอวยพร ในวันนี้ประตูใหญ่ของจวนเว่ยกั๋วก็เปิดออกกว้าง ตกแต่งหลากสีสันทั้งในและนอก มองดูแล้วคล้ายได้ฟื้นตัวกลับมา มีเค้าของความรุ่งโรจน์แจ่มใสในอดีตกลับมา

วันนั้นหลังกลับมาจากสกุลซ่ง ไม่กี่วันนี้เงินจยาผู้ไม่ได้ออกไปที่ใดเลยสักก้าว เมิ่งซือได้ยินมาว่าเจวีเยนเกอเอ๋อร์ปวย ถูกรับกลับมาจากสกุลซ่งแล้ว แม้ในใจนางจะรู้สึกไม่ชอบเด็กคนนั้นเพียงใด แต่ก็ไปเยี่ยมอาการมารอบหนึ่ง หลังกลับมาก็เล่าให้เงินจยาผู้ฟังว่า 'ใกล้จะหายดีแล้ว เพียงแต่เขายังเกาตนเองจนเป็นแผลอยู่หลายจุด บางที่ยังร้องไห้โวยวายอยู่บ้าง'

ในตอนนั้นเงินจยาผู้เพียงเฝ้าปากไม่พูดอะไร เมิ่งซือเองก็มีเรื่องในใจมากมาย จึงปล่อยเรื่องนี้ไปทั้งอย่างนี้ ไม่ยกมาพูดอีก

เมื่อวันเกิดธูหยินผู้เฒ่ามาถึง เป็นเพราะซินธูหยินมีเรื่องให้จัดการมากจนทำไม่ทันจึงขอให้เมิ่งซือรีบไปถึงจวนเพื่อช่วยเหลือ เมิ่งซือยอมรับปาก รั้งตัวบุตรชายไว้ ไม่อนุญาตให้เขาออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกอีก ทุกคนเปลี่ยนเป็นชุดใหม่ที่เตรียมไว้สำหรับงานวันนี้ หลังผ่านยามอุ้งจิง พานบุตรชายบุตรสาวไปยังจวนเว่ยกั๋ว

แม่ลูกนั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกัน เมิ่งซือนั่งเงียบตลอดทาง เงินจยาผู้เอนร่างเข้าหา ขบลงบนแขนของมารดา "ท่านแม่ คิดอะไรอยู่หรือ ลูกเห็นว่าช่วงสองวันมานี้ท่านแม่ไม่ค่อยพูดคุยนะ"

เมื่องจิตใจลอยอยู่สักพักถึงได้เอ่ยเสียงเบา "ก่อนหน้านี้แม่แค่เคยได้ยินว่าเด็กคนนั้นเกรอยู่บ้าง แต่คิดไม่ถึงว่าจะเกรได้ถึงเพียงนี้ วันหน้าลูกแต่งเข้าไปแล้ว แม่กลัวว่าลูกจะลำบาก..."

เงินจยาผูกอดมารดาพร้อมยิ้มเอ่ย "ท่านแม่ หากว่าผ่านไปอีกสองวันพวกนางเกิดไม่ถูกใจลูก ลูกแต่งให้พี่รองเผยไม่สำเร็จแล้ว ท่านแม่จะต่อว่าว่าลูกไร้ประโยชน์หรือไม่"

เมื่องขึ้นนั่งไป รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้างที่जू บุตรสาวก็เอ่ยออกมาเช่นนั้น จึงก้มมองเงินจยาผู้พร้อมเอ่ย "ขอแค่ตัวลูกเองไม่เสียใจ เหตุใดแม่ต้องต่อว่าลูกด้วยเล่า หากไม่ใช่เพราะท่านย่าของลูก แม่ก็..."

นางหยุดเอ่ย ถอนหายใจ โอบบุตรสาวเข้ามาในอ้อมกอดอย่างรักใคร่

เงินจยาผู้หุบยิ้ม ใบหน้าเล็กอิงแอบอยู่ในอ้อมกอดมารดา หลับตาลงทุกอย่างล้วนราบรื่นดียิ่ง เรื่องราวกำลังดำเนินไปตามที่นางคาดหมายเอาไว้ทีละก้าวๆ

อาการป่วยประหลาดที่जू เจเวียนเกอเออร์เป็นในวันนั้น เดิมทีก็อยู่ในการคาดการณ์ของนาง

เด็กน้อยคนนี้... ถือเป็นคนสำคัญที่สุดผู้หนึ่งในแผนยกเลิกการแต่งงานของนาง

เมื่อชาติก่อนมีอยู่คนหนึ่ง ทั้งที่ชั่วครู่ก่อนหน้าเจเวียนเกอเออร์ยังดีๆ อยู่ หลังวิ่งเข้าไปในห้องซินฮูหยินคนหนึ่ง กลับออกมาได้ไม่นานก็ใบหน้าบวม บนร่างมีผดผื่นขึ้น เขาทั้งเจ็บและคันยิ่ง ทายาไปก็ไร้ประโยชน์ ผ่านไปไม่กี่วันถึงค่อยๆ หายดีเอง คิดไม่ถึงว่าผ่านไปไม่นาน

ก็เกิดอาการป่วยเช่นนี้ขึ้นอีกครั้ง หลังทราบข่าวไปเข้ามาอยู่หลายหน
ได้รับความทุกข์ทรมานไม่น้อย แม้แต่หมอหลวงยังตรวจหาสาเหตุไม่พบ
ซินสุหยินในยามนั้นร้อนใจจุดไฟเผา ภายหลังมีบ่าวหญิงสาวไล่ที่ละเอียดย
รอบคอบผู้หนึ่งพบว่าทุกครั้งเขาล้วนเกิดอาการป่วยเช่นนี้ขึ้นหลังเข้าไป
ในห้องซินสุหยิน

เริ่มแรกซินสุหยินคิดไปว่าภายในห้องตนเองมีสิ่งอัปมงคลอยู่
รีบไปเชิญคนมาทำพิธีขับไล่สิ่งชั่วร้าย ทว่ากลับไม่เห็นผล

ภายหลังยังเป็นเงินจยาผู้ให้หาสาเหตุพบ

ปัญหาเกิดขึ้นมาจากกลิ่นหลงเสียนที่รมอยู่ในห้องของซินสุหยิน

หลงเสียนที่แท้จริงจะมีกลิ่นหอมละมุน นอกจากกลิ่นเดิมของมันแล้ว
ในกลิ่นปลายยังแฝงไปด้วยกลิ่นตะไคร่น้ำจางๆ อันเป็นเอกลักษณ์อีกด้วย
ส่วนดังหลงเหินไม่มีกลิ่นปลายที่เป็นเอกลักษณ์เช่นนี้ ซึ่งคนทั่วไป
ยากจะแยกแยะได้

เงินจยาผู้คุ้นเคยกับเครื่องหอมอย่างมาก ย่อมแยกแยะออกว่า
สิ่งที่รมอยู่ในห้องซินสุหยินไม่ใช่หลงเสียนที่นางใช้มาอยู่ตลอด
แต่เป็นดังหลงเหิน เมื่อนับวันดู เฉวียนเกอเอ๋อร์ก็เริ่มมีอาการป่วย
ประหลาดเช่นนี้หลังซินสุหยินเปลี่ยนมาใช้เครื่องหอมตลับนี้พอดี ดังนั้น
จึงกำจัดกลิ่นนี้เสีย เป็นไปตามคาด ภายหลังเฉวียนเกอเอ๋อร์ก็ไม่เคยมี
อาการป่วยเช่นนี้อีก

หลงเสียนมีชื่อเสียงเป็นกลิ่นหอมสวรรค์ หลงเสียนชั้นเลิศสามารถ
ทิ้งกลิ่นเอาไว้ได้นานหลายเดือน บรรดาตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองหลวง
ขอแค่ซื้อใช้ไหวล้วนไม่มีผู้ใดไม่ใช้หลงเสียน นี่เองก็เป็นหนึ่งในตัว

กำหนดฐานะ

ชินสุหยินรมกลืนหลงเสียนมาโดยตลอด บัดนี้แม้เงินทองขาดมือ แต่ยังคงไม่ยอมเปลี่ยนไปใช้อีกต่างหาก ตั้งลงหน้าตลับนี้ ก่อนหน้านี้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านของที่ดินในครอบครองแห่งหนึ่งส่งมาแสดงความเคารพ บอกว่าเป็นหลงเสียนราคาแพง ชินสุหยินแยกแยะของจริงของปลอมไม่เป็น ของเดิมใช้หมดแล้วจึงนำตลับนี้ออกมาใช้ ทว่ากลับคิดไม่ถึงว่าจะเป็นของปลอม ทั้งยังทำให้เจียนเกอเออร์ได้รับความทรมานเป็นอย่างมาก หลังรู้ความจริง ตอนนั้นยังระบายนโตะออกมาไม่น้อย

ในตอนนั้นเรื่องนี้ทำให้ทั้งจวนเว่ยกั๊งง่วนวายไปหมด เงินจยาฝูจตุจ่าได้อย่างแม่นยำ ย่อมนึกเรื่องยืมใช้ตั้งลงหน้ามาช่วยให้ตนเองหลุดพ้นจากสถานการณ์เลวร้ายนี้

การทำให้ชงสุหยินไม่พอใจในตนเองนั้นเป็นเพียงการเริ่มต้น การทำให้ชงสุหยินอาศัยข้ออ้างว่าดวงชะตาของตนเองกับเจียนเกอเออร์ขัดกันมาออกหน้าล้มเลิกงานแต่งงานครั้งนี้ นี่ถึงจะเป็นยาแรงที่เงินจยาฝูต้องการจะใส่ลงไป

วิธีการนี้ไม่นับว่าดีต่อเด็กคนนั้นจริงๆ แต่ในตอนนั้นเงินจยาฝูเพียงล้งเลอยู่เล็กน้อยก็ตัดสินใจได้

ในชาติก่อนนางเป็นมิตรกับผู้อื่น ยอมทุกอย่าง อดทนทุกเรื่อง ผลที่ได้รับกลับไม่ใช่สิ่งที่ดี

ชาตินี้ผู้ใดดีต่อนาง นางก็จะดีต่อคนผู้นั้น หากเป็นไปได้ก็จะตอบแทนเป็นเท่าตัว

คิดแค่นี้ก็พอแล้ว... เรื่องอื่นไม่จำเป็นต้องคิดมากอีก

"ท่านแม่ น้องสาว มาถึงแล้ว!"

รถม้าค่อยๆ หยุดลง นอกหน้าต่างมีเสียงของพี่ชายดังมา

"ถึงแล้วอาณู วันนี้ทางด้านหน้านี้มีคนมาก แม่คงยุ่งแน่ เกรงว่า จะดูแลลูกไม่ได้ ลูกก็อย่าได้มาเบียดอยู่ด้านหน้าเลย เลี่ยงไม่ให้ไปล่อวงเกิน ผู้ใดเข้า ลูกก็ไปรออยู่ในห้องที่เงียบสงบทางด้านหลังเถิด รอเย็นกว่านี้ แม่จะส่งคนไปเรียกลูกอีกที"

เมิ่งชือตอบว่าบุตรสาวเบาๆ

เงินจยาผู้ลี้มตาขึ้น ผงกศีรษะส่งเสียงขานรับคำหนึ่ง

หลายวันมานี้ซินฮุยยืนย้ง่วนวายราวถูกไฟเผา

หลายปีที่ผ่านมายุฮุยผู้เฒ่าไม่เคยจัดงานวันเกิดมาก่อน เมื่อมาถึงวันก็แค่กินบะหมี่อายุยืนสักมื้อเท่านั้น ปีนี้อายุครบหกสิบปี ภายใต้อำนาจของบรรดาลูกหลาน ในที่สุดก็ยอมอนุญาตให้จัดงาน

การเตรียมงานวันเกิดย่อมเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของซินฮุย อีกทั้งนางยังรอคอยข่าวจากกรมขุนนางมาโดยตลอด ในที่สุดไม่กี่วันก่อน นางก็ได้ยินคำสั่งแต่งตั้งที่เฝ้ารอ เผยชีวจื่อได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนนาง ลำดับหลักชั้นหก ตำแหน่งนายกองเพิ่นเวยที่ว่างลงไป

แม้จะเป็นตำแหน่งที่ได้รับมาจากความดีความชอบของบรรพบุรุษ แต่หน้าที่กลับไม่โดดเด่น ไม่สามารถเทียบได้กับยามที่สามียังมีชีวิตอยู่ กระนั้นสถานการณ์ในทุกวันนี้แตกต่างจากอดีตนานแล้ว ขุนนาง ผู้ที่มีความดีความชอบในการก่อตั้งแคว้นได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเลี้ยวหวะ*

* เลี้ยวหวะ คือบรรดาศักดิ์ที่สูงที่สุดในยี่สิบบรรดาศักดิ์นอกจากฮ่องเต้ เดิมมีชื่อว่าเซอหวะ มีอำนาจเป็นเจ้าของอาณาเขตและรับรายได้จากภาษีของประชาชนในอาณาเขตนั้น

จวบจนปัจจุบันก็ผ่านมาหลายรุ่นแล้ว ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรลูกหลานที่อาศัยความสามารถของตนเองสร้างได้ดีความชอบได้นั้นมีอยู่ไม่มากที่เหลื่ออยู่จึงได้แต่อาศัยความดีความชอบของบรรพบุรุษทั้งนั้น ตำแหน่งขุนนางหลักๆ ในราชสำนักก็มีแค่ไม่กี่ตำแหน่งเท่านั้น ทั้งตำแหน่งยังถูกจำกัดเอาไว้ ไม่ได้เพียงพอสำหรับทุกคน อิงจากสถานการณ์ในตอนนี่ของจวนเว่ยกั้วกวง การที่เผยชีวจื่อยังสามารถได้รับตำแหน่งที่ว่างลงนี้ได้ก็นับว่าไม่ง่ายแล้ว

ตามหลักแล้วเรื่องนี้นับเป็นเรื่องดี ช่วยเสริมหน้าตาได้ในงานวันเกิด ควรจะเฉลิมฉลองจึงจะถูก แต่บ้านรองกลับรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาแล้ว พุดกันถึงที่สุดก็มีปัญหาจากคำว่า 'เงิน' นั่นเอง สกุลเผยยังไม่ได้แบ่งสมบัติกัน เผยชีวจื่อได้รับตำแหน่ง แม้จะบอกว่าสกุลช่งเองก็ให้ความช่วยเหลือ แต่เงินที่จำเป็นต้องใช้ในการติดต่อผู้คนไม่อาจขาดไปแม้แต่นิดเดียว เพื่อเรื่องนี้เงินทั้งหมดที่ใช้ออกไปจึงมีประมาณสองพันตำลึง ด้วยสกุลเผยมีการกำหนดเอาไว้ก่อนนานแล้วว่าขอแค่เกี่ยวข้องกับกำรสนับสนุนความก้าวหน้าหรือค่าเล่าเรียนของบุตรหลานในตระกูล ล้วนนำเงินจากบัญชีส่วนกลางมาใช้ได้ เงินหายไปจากส่วนกลางสองพันตำลึงเช่นนี้ บ้านรองย่อมรู้สึกปวดใจ แต่ติดที่ซินฮยินผู้เฒ่ายังอยู่ เบื้องหน้าย่อมไม่กล้าแสดงออกชัดเจนเกินไป แต่พอดล้อยหลังยากจะไม่กล่าวโทษ เมื่อคำพูดล่อยไปเข้าหูซินฮยินก็กลายเป็นเรื่องให้โมโหอีกครั้ง

นอกจากนี้คนสกุลเงินเดินทางเข้ามาในเมืองหลวงแล้ว การหาหรือเรื่องงานแต่งก็ใกล้เข้ามาทุกที ทุกอย่างล้วนต้องใช้เงินทั้งสิ้น ยิ่งจำเป็นต้องคำนวณค่าใช้จ่ายออกมาให้ชัดเจน ซึ่งซินฮยินสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจ

ไปมาก ยุ่งจนหัวหมุน ยังไม่ทันได้พักหายใจเลยด้วยซ้ำ เมื่อสองวันก่อน เฉวียนเกอเออร์ผู้เป็นหลานชายกลับมามีอาการไม่ดีเช่นนี้ขึ้นมาอีก

เช้าวันนี้พอตื่นขึ้นมา กระพุ้งแก้มข้างหนึ่งของชินฮุยนั้นก็ป็นร้อนในขึ้นมาแล้ว เมื่อนึกถึงเรื่องใหญ่ในวันนี้ของจวนเว่ยกั้วกง ตนเองที่มาจากบ้านใหญ่เป็นผู้ดูแล ไม่อาจให้เกิดความผิดพลาดขึ้นแม้แต่นิดเดียว จึงกระตุ้นความฮึกเหิมขึ้นมาอีกครั้ง ยุ่งราวกับลูกช้าง ช่วงกลางวันได้ยินว่าเม้งชื่อมาถึงแล้ว นางไม่ทำเหมือนการพบกันครั้งแรกที่ชักชวนให้นับเดินออกไปต้อนรับพาเข้ามาข้างในอย่างกระตือรือร้นทันที

เม้งชื่อมาเยือนเมืองหลวงครั้งนี้ แม้เพิ่งมาได้แค่สามสี่วัน แต่เพราะเคยมาเยือนสกุลเฉยหลายครั้ง นางจึงพอจะสัมผัสได้ว่าทั้งสองบ้านเหมือนจะมีเรื่องขัดแย้งกัน เดิมนางกับฮุยยิรอนนับได้ว่าเป็นพี่น้องที่สนิทสนม ช่วยเหลือกันและกันมาโดยตลอด ทว่าตั้งแต่เกิดเรื่องกระอักกระอ่วนของลูกๆ ขึ้นมา การเข้าเมืองหลวงมาครั้งนี้ย่อมให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากในอดีตอย่างมาก นับประสาอะไรกับนางที่ยังเป็นคนนอกผู้หนึ่ง จึงแสร้งทำเป็นไม่รับรู้เสีย ภายนอกแสดงออกเหมือนปกติยามนี้มาถึงแล้วก็เพียงพยายามช่วยเหลือเรื่องเล็กเรื่องน้อยให้มากที่สุด นางเองก็เริ่มยุ่งขึ้นมาเช่นกัน

เงินจยาผู้ถูกพาไปยังห้องรับรอง ให้อนุผู้หนึ่งของเฉยเฉวียนผู้เป็นลุงเขยอยู่เป็นเพื่อน

สถานการณ์เช่นในวันนี้มีเรื่องให้ทำมากมายนัก เดิมนุผู้เองก็ต้องช่วยเหลืองานต่างๆ เพียงแต่ไม่กี่วันก่อนสิ้นลัมจันข้อเท้าแพลงพอดี เดินเหินไม่สะดวก ได้แต่พักรักษาตัวอยู่ในห้อง ทั้งสองคนจึงทำงาน

เย็บปักกันไปพูดคุยสัพเพเหระกันไป ในระหว่างที่พูดคุยหัวเราะกันนั้น สาวใช้ข้างกายเมิ่งชื่อผู้หนึ่งก็มาหา เรียกให้เงินจयाผู้ไปยังส่วนหน้า บอกว่ามีแขกที่คุ้นเคยผู้หนึ่งมา เมิ่งชื่อเรียกให้นางไปคารวะ

เงินจयाผู้จึงวางงานเย็บปักลงแล้วพาถานเชียงออกไปด้วยกัน นางรั้งอยู่ข้างกายเมิ่งชื่อสักพัก หลังพบแขกเสร็จก็กลับมาอีกครั้ง ตอนที่เดินผ่านประตูชั้นใน นางมองเห็นเผยชีวจ้อยยืนอยู่บนทางที่ตนเองเพิ่งเดินผ่านมาเมื่อครู่นี้ได้แต่ไกล ข้างกายเขาไร้ผู้ติดตาม เพียงแค่ชะเง้อมองมาทางนี้ไม่หยุด

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เมื่อวานเขามาเยือนศฤงคารสกลเงิน แต่นางหลบเลี่ยงไม่พบ คิดว่ายามนี้ที่เขาอยู่ที่นั่นก็คงกำลังรอตตนเอง ด้วยไม่ยากเจอเขาตามลำพัง นางจึงกลับตัวเดินเลี่ยงไปทางสวนด้านหลังทันที

เพราะว่าวันนี้ที่ด้านหน้ายุ่งวุ่นวาย ภายในสวนจึงไม่ค่อยเห็นผู้ใดนัก หลังเดินเล่นไปเรื่อยอยู่ครู่หนึ่ง ผ่านป่าไผ่ผืนเล็กแห่งหนึ่งก็มองเห็นสะพานหินอยู่ด้านหน้า

กับเส้นทางของที่นี่นางย่อมไม่มีทางไม่คุ้นเคย นึกขึ้นได้ว่าตรงสะพานหินนั้นมีทางเดินสายหนึ่ง แม้จะอ้อมอยู่บ้าง แต่สามารถเดินเลี่ยงเผยชีวจ้อยกลับไปได้ จึงตัดสินใจเลี้ยวไปทางนั้น

หลายปีมานี้สถานที่แห่งนี้ไม่ค่อยมีผู้ใดผ่านมานัก ต้นไม้ข้างทางออกสีเขียวปนเหลืองกระดำกระด่าง หินใต้เท้ามีตะไคร่เขียวขึ้นมา บนพื้นเต็มไปด้วยใบไม้ร่วง สภาพเงียบเหงาอ้างว้างปรากฏอยู่ในสายตา

ก่อนที่เงินจयाผู้จะเดินผ่านเรือนแห่งหนึ่งข้างป่าไผ่ ก็มองเห็นบ่าวหญิงสาวใส่สองคนจับไม้กวาดปิดกวาดอยู่ตรงนั้น ทำความสะอาด

ไปพลาญพุดคุยกันไปพลาญ คำพุดล่อยมาตามสายลมซาตๆ หายๆ คล้ายกำลังพุดถึงตนเองอยู่ ฝึเท่านั้นจึงหยุดชะงักลง

"...สกุลเงินใกล้จะได้แต่งงานแล้ว เอาคุณหนูมาแต่งกับชื่อจื่อ"

บ่าวหญิงอาวุโสผู้หนึ่งส่งเสียงจี้จะ "นับว่าได้ป็นปายขึ้นที่สูงแล้ว"

"เจ้าเพ็งมาอยู่ได้ไม่กี่ปี จะไปรู้อะไรกัน"

บ่าวหญิงอาวุโสคนเดิมกล่าวต่อ "แต่ก่อนตอนที่คุณหนูสกุลนั้นยังเล็ก เคยเห็นพามาที่จวนครั้งแล้วครั้งเล่า เข้าก็รู้อยู่แล้วว่า จะต้องส่งคนมาแต่งงานในสักวัน เพียงแต่ยามนั้นหลงคิดว่าสกุลนั้นคิดจะแต่งกับคุณชายสาม บัดนี้ถึงขั้นป็นปายไปถึงชื่อจื่อ นี่ก็เป็นเรื่องที่น่าไม่ถึงจริง..."

สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านไป เสียงใบไม้ดังแซกซากลบเสียงของบ่าวหญิงอาวุโส

ถานเสียงแสดงสีหน้าไม่พอใจ ตั้งใจจะเดินเข้าไปเผยโฉม ทว่าเงินจยาผูกกลับสายสิริชะ แสดงท่าทีให้เดินแยกไปอีกทางที่เป็นป่าไผ่ แต่กลับได้ยินเสียงสนทนาของบ่าวหญิงอาวุโสทั้งสองดังล่อยมาอีกครั้ง

"เจ้าดูสิ เรือนแห่งนี้แม้แต่ตอนกลางวันยังอึมครึม ยามกลางคืนเกรงว่าคงมีกระทั้งผีโผล่ออกมา ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้ที่ส่วนหน้ามีงานยุ่ง ต้องส่งคนไปทำงาน ข้าเองก็คงไม่มาทำงานนี้..."

"สูหยินเองก็ลำบาก หลายปีมานี้ น่าจะรู้สึกทุกข์ใจมาโดยตลอด ข้ามาอยู่ที่นี่ไม่กี่ปี ทุกปีเมื่อมาถึงช่วงวันนี้สูหยินก็ต้องส่งให้คนมาปิดกวาดที่นี้เสมอ ดูท่าจะเตรียมให้คุณชายใหญ่กลับมาอวยพรวันเกิดสูหยินผู้เฒ่า แต่เคยเห็นกลับมาเมื่อไรกัน ป่าจ้าว ข้าได้ยินว่าป็นคุณชายใหญ่ถูกปลดจากชื่อจื่อแล้วถูกขับไล่ออกไปหรือ"

ป้าจ้าวผู้นั้นส่งเสียงซู่ กดเสียงต่ำลง ทว่าเสียงยังคงลอยตามลม มาให้ได้ยินชัดบ้างเบาบ้าง

"...ช่วงไ้ทุกซของนายท่านกัวงยังไม่ทันพันเลย ไม่น่าดูอยู่บ้าง จริงๆ...ปกติแล้วก็มองไม่ออกสักนิด...อ๊ะหนึ่ง* ผู้นั้นไม่กล้าอยู่ต่อแล้ว ตอนเด็กมาที่นี่ ผูกคอตายอยู่บนกิ่งต้นที่เจ้ายืนอยู่ใกล้ๆ ต้นนี้ ตอนนั้น ชั่ววังมาดู ใบหนานางม่วงคล้า ลั่นห้อย ทำซ้ำหวาดผวาจนนอนไม่หลับ ไปหลายคืน..."

"มารดาเถอะ! ไฉนเจ้าไม่รีบพูด มิน่าที่นี้ถึงได้เย็นๆ!"

ป้าวหญิงอาวุโสอีกคนตกใจจนใบหน้าซีดเผือด สะดุ้งโหยง รีบหลบเลียงไปไกลๆ ก่อนจะหันตัวกลับมากราบไหว้ทางต้นไม้ ปาก พิมพ์บ่นทสวดไม่หยุด

เงินจยาผู้รู้ว่าแต่ก่อนเรือนแห่งนี้เป็นที่อยู่ของเผยไยวอันผู้เป็น บุตรชายคนโตของบ้านใหญ่ หลายปีมานี้ถูกปล่อยว่างเอาไว้ตลอด ปกติประตูจะปิดสนิท เมื่อครู่ตอนเดินผ่านมาที่นี้บังเอิญได้ยินประโยค นินทาของป้าวหญิงอาวุโสสองคนนี้เข้าพอดี หากพูดถึงเรื่องนางเพียง คนเดียวก็ช่างเถอะ นางเองก็คร้านจะถือสาด้วย

ท่านย่าของตนมีความตั้งใจเช่นนี้มานานแล้วจริงๆ ไม่ผิดที่จะถูก ผู้อื่นนินทาหลังเช่นนี้

แต่ต่อมาก้าวหญิงอาวุโสสองคนนี้ก็กลับวิจารณ์ถึงเรื่องของเผยไยวอัน ขึ้นมาต่อ นี่ทำให้เงินจยาผู้อดนึกถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาไม่ได้ ยามนั้น คีทสงครามวุ่นวาย ตนเองถูกจับขังอยู่ในคุกตัวคนเดียว ระหว่างที่

* อ๊ะหนึ่ง แปลว่าน้ำสาว และใช้เป็นคำเรียกอนุภรรยาของบิดา

สิ้นหวังและหวาดกลัวกลับได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่เคยไม่ได้มีความคาดหวังอันใด ความรู้สึกประหนึ่งตัวห้อยอยู่นอกหน้าผา แต่ในยามสิ้นหวังกลับได้รับมือข้างหนึ่งยื่นมาช่วยเหลือเช่นนั้น จวบจนยามนี้ก็ยังยากจะลืมเลือน ต่อให้สุดท้ายตนเองจะถูกส่งกลับไปอยู่ในเงื้อมมือเขี้ยวอันถึงอีกครั้ง แต่นั่นก็เป็นเรื่องราวภายหลัง คนละเรื่องกันแล้ว

บุรุษผู้นั้นทั้งความประทับใจที่ดียิ่งให้กับนาง ไม่ใช่แค่เพราะว่าเขาช่วยเหลือในยามที่นางสิ้นหวังอย่างที่สุด แต่เป็นเพราะท่าทางและการวางตัวของเขาทำให้นางประทับใจอย่างลึกซึ้งด้วย

ภายหลังกระทั่งตอนที่เงินจยาผู้อยู่ในส่วนลึกของวัง ก็เคยได้ยินบางเรื่องเกี่ยวกับเขามาเช่นกัน

ในการพนันของสามองค์ชาย ผู้ชนะคนสุดท้ายคืออวิ้นจงอ่อง หลังขึ้นครองราชย์เปลี่ยนรัชศก จากความดีความชอบที่เผยแพร่อันสร้างเอาไว้ในสงครามก่อนหน้ารวมกับความสำคัญที่ย่องได้พระองค์ใหม่มีต่อเขา ความมั่งคั่งและชื่อเสียงสามารถได้มาง่าย ๆ เดิมที่เขาสามารถเข้ารับตำแหน่งขุนนางสำคัญได้ แต่หลังจากผ่านไปไม่นาน เริ่มจากสูญหินผู้เฒ่าสกุลเผยแพร่จากโลกนี้ไปก่อน หลังจากนั้นไม่นานพวกทู่เจี๋ย* รุกรานชายแดนเข้ามาอีกครั้ง เขาจึงขอออกจากเมืองหลวงด้วยตนเองอาศัยตำแหน่งแม่ทัพเจ็ดผู้สืบทอดยกปักกิ่งรักษาชายแดน

ได้ยินว่าในตอนนั้นแม้สถานการณ์ความไม่สงบของทู่เจี๋ยจะอันตรายเพียงใด แต่เมื่อพิจารณาจากสุขภาพของเขา สภาพอากาศ

* ชาวทู่เจี๋ย หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูงมองโกลและในแถบเอเชียกลาง

นอกด่านก็ไม่เหมาะจะให้เขารั้งอยู่นาน เขาเองก็ไม่ใช่คนเพียงคนเดียว ที่ต้องเฝ้าพระองค์ใหม่สามารถเรียกใช้งานได้เสียหน่อย เดิมที่สามารถส่งผู้อื่นไปแทนได้ แต่สุดท้ายยังคงเป็นเขาที่ออกจากเมืองหลวงอันโอ่อ่านี้ ไปไกลถึงชายแดน รับตำแหน่งแม่ทัพเจ็ดสิบสี่ คุ่มครองราชอาณาจักร ขยายแดน ได้รับการยกย่องจากราชฎาอย่างมาก ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว นอกด่าน จวบจนสุดท้ายก็ป่วยตายจากไปในตำแหน่งนั้น

ความจริงแล้วเงินจยาผู้รู้สึกไม่เชื่ออยู่บ้างว่าบุรุษเช่นนั้น ในยามเป็นเด็กหนุ่มจะกระทำเรื่องผิดศีลธรรมเช่นนั้นออกมา ยามนี้ได้ยินผู้อื่นพูดถึงก็รู้สึกบาตหูอยู่ไม่น้อย

เดิมทีนางกลับตัวเดินจากไปแล้ว แต่กลับหยุดฝีเท้าอีกครั้งอย่างอดไม่ได้

"...ได้ยินมาว่าเรื่องครั้งนั้นทำให้สูญยินผู้เฒ่าโมโห เขาถูกโบยก่อนออกไป แต่ถึงอย่างไรววันนี้ก็เป็นงานวันเกิดใหญ่ของสูญยินผู้เฒ่า กระทั่งญาติที่ห่างแปรุ่นยังมากันหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นตัวเขา หลายปีนี้ แม้แต่ข่าวคราวยังไม่เคยส่งมา เห็นได้ชัดว่าในใจยังนึกแค้นเคืองอยู่ เดิมทีพวกเราไม่ควรจะสอดปาก ตอนเป็นเด็กหนุ่มทำเรื่องเช่นนั้น บัดนี้ อับอายที่จะกลับมาพบหน้าผู้อื่นก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ แต่ก็มองออกว่าความมดัตถุญของเขาเป็นเช่นไรแล้ว..."

ยามที่บ้ำจ้าวผู้ันอาศัยว่าตนเองอายุมากจนเที่ยวดูถูกดูแคลนผู้อื่น ตรงนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านหลัง เมื่อเปิดปากหันหน้ากลับไป ก็เห็นเงินจยาผู้พาสาวใช้ผู้หนึ่งเดินมาทางนี้ นางนั่งอิงไปทันควัน รีบวางไม้กวาดลงแล้วเดินเข้ามา ยิ้มรับเอ่ย "วันนี้ที่ส่วนหน้าคึกคัก คุณหนูมา

อยู่ที่นี้ได้อย่างไรกันเจ้าคะ"

เงินจยาผู้ตอบกลับยิ้มๆ "ป้าจ้าว เดิมทีข้าเองก็ไม่ควรจะสอดปาก เพียงแต่ในเมื่อเดินผ่านมาแล้ว ต่อให้ดูแปลกซ้าก็ต้องขอพูดสักคำ วันนี้เป็นงานวันเกิดของฮูหยินผู้เฒ่า พวกเจ้าถูกส่งมาเก็บกวาดเรือน เพื่อเตรียมให้คุณชายใหญ่กลับมาพัก แต่กลับไม่รู้จักร่างานดีๆ เอาแต่พูดจาไร้สาระเรื่องใดกันอยู่ เป็นเพราะพวกเจ้าเห็นว่าฮูหยินกำลังยุ่ง ไม่มีเวลามาจัดการพวกเจ้ากระมัง แอบเกียจคร้านยังไม่เท่าไร แต่นี้ยังนิทาเจ้านายขึ้นมามาก คำพูดเหล่านั้นที่พวกเจ้าพูดมาคืออะไรกัน ในเมื่อไร้หลักฐาน นี่ก็ถือเป็นการกระพือข่าวลือ ซ้าไม่เชื่อว่าจวนเว่ยกั๊วกงจะไร้กฎ ปล่อยปละละเลยให้พวกเจ้าไม่เคารพเจ้านายกันเช่นนี้!"

สีหน้าของป้าจ้าวกับป่าวหญิงอาวุโสผู้นั้นเปลี่ยนไปเล็กน้อย

หากเป็นเมื่อก่อนย่อมไม่จำเป็นต้องเกรงใจบุตรสาวสกุลเงินผู้นี้ ก็แค่ญาติคนหนึ่งของบ้านรองเท่านั้น แต่ตอนนี้กลับแตกต่างออกไป ทุกคนภายในจวนต่างรู้ว่ารองงานวันเกิดของฮูหยินผู้เฒ่าเสร็จสิ้น ต่อมาก็จะเป็นเรื่องงานแต่งงานทันที ไม่ว่าลับหลังจะนิทาอย่างไร คุณหนูสกุลเงินผู้นี้ก็ใกล้แต่งเข้ามาในสกุลเฉยเต็มที ต่อให้ไม่เหมาะสมอย่างไร ก็ยังเป็นชายาชื่อจื่อจวนเว่ยกั๊วกงอย่างถูกต้อง เมื่อได้ยินนางกล่าวหนักเช่นนั้น ซ้าไม่ทราบเช่นกันว่าเมื่อครูนี้นางได้ยินไปมากน้อยเพียงไร จึงอดที่จะขลาดกลัวขึ้นมาไม่ได้ รีบก้มหน้าลงยอมรับผิดชอบที่ "เจ้าคะๆ คุณหนูสั่งสอนได้ถูกต้อง เมื่อครู่พวกเราปากพล่อยไม่กล้าอีกแล้วเจ้าคะ!"

ในเมื่อทนไม่ไหวเดินเข้ามาแล้วก็ยอมไม่กลัวที่จะล่วงเกินผู้อื่น นับประสาอะไรที่หากสามารถยกเลิกงานแต่งได้ตามที่หวัง วันหน้า

ก็ไม่มีทางเกี่ยวข้องใดๆ กับคนสกุลนี้อีก สัญชาตญาณที่ถูกกดข่มเอาไว้ทั้งหมดเมื่อชาติก่อนดูเหมือนจะค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาในชาตินี้แล้ว

เงินจยาผู้มองไปยังประตูที่เปิดแง้มอยู่ครึ่งหนึ่ง เห็นภายในลานปิดกวาดไปแล้วหนึ่งรอบ ทว่าก็แค่ปิดส่งๆ ทำอย่างเสียไม่ได้เท่านั้นบนพื้นแม้แต่ใบไม้ร่วงยังกวาดไม่สะอาด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องรดน้ำกำจัดฝุ่นเลย นางจึงเอ่ยต่ออีกว่า "วันนี้เป็นวันเกิดอายุครบหกสิบปีของฮูหยินผู้เฒ่า คุณชายใหญ่จะต้องกลับมาแน่นอน ในเมื่อมีเวลามานินทาผู้อื่น เหตุใดจึงไม่เอาเวลาไปปิดกวาดภายในห้องให้สะอาดเสียเล่า"

ป้าจ้าวอายุมากแล้ว จู่ๆ มาถูกคุณหนูอายุน้อยสั่งสอนโดยไม่เกรงใจเช่นนี้ แม้ในใจจะไม่พอใจที่หญิงสาวสกุลเงินผู้นี้รับแสดงอำนาจตั้งแต่ยังไม่ทันแต่งเข้า ทว่าบนใบหน้ากลับไม่กล้าแสดงออกแม้แต่รอย ปากได้แต่เอ่ย "จะไปเดี๋ยวนี้ ไปเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ" พร้อมลากไม้กวาดบนพื้นขึ้นมา กลับตัวเดินเข้าไปทันที

ป้าหญิงอาวุโสอีกคนเห็นเช่นนั้นก็รีบร้อนตามไปเช่นเดียวกัน

เงินจยาผู้เห็นป้าหญิงอาวุโสทั้งสองคนเริ่มปิดกวาดพื้นใหม่อีกครั้งรู้ว่าหลังตนเองจากไป ต่อให้พวกนางพูดนิทาลับหลังอีกก็จะต้องพูดแต่เรื่องไม่ดีของตนเองแล้ว นางจึงหันหลังกลับเดินต่อไปข้างหน้า

"เมื่อครู่ตอนพวกเราเดินออกมา สีหน้าของป้าหญิงอาวุโสทั้งสองดูไม่ได้ยิ่งนัก" ถานเซียงที่ยิ้มกริ่มเริ่มเผยแววกังวล "เพียงแต่กลัวว่าจะทำให้พวกนางไม่พอใจ นินทาว่าคุณหนูยุ่งเรื่องของผู้อื่นเอาหน้าเจ้าคะ"

ถานเซียงรู้สึกทั้งสาแก่ใจทั้งไม่สบายใจอยู่บ้าง จึงเอ่ยขึ้นอยู่ข้างๆ

เงินจยาผู้ว่า "ไม่พอใจก็ไม่พอใจไป ข้าไม่ใส่ใจหรอก ข้าแค่ทนฟัง

ต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ ไม่ว่าพี่ใหญ่เผยจะเป็นอย่างไร คนพวกนี้ก็ไม่อาจนำมาพูดนินทาลับหลัง"

"คุณหนูบอกว่าวันนี้คุณชายใหญ่จะต้องกลับมา...จริงหรือเจ้าคะ"

ถานเชียงนึกถึงน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจของนางเมื่อครู่นี้ ให้รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

"ข้ามั่นใจว่าเขาต้องกลับมาแน่"

"คุณหนูรู้ได้อย่างไรกัน"

"เมื่อคืนข้าฝันเห็นเขากลับมาอวยพรวันเกิดสูหยินผู้เฒ่าแล้ว เจ้าเชื่อหรือไม่เล่า"

นางกล่าวที่เล่นทีจริงออกมาประโยคหนึ่ง เดินเลียบไปตามแนวโค้งของป่าไผ่ ทันใดนั้นผีเท้าพลันหยุดชะงักลง

ห่างออกไปไม่กี่ก้าว มีหญิงชราผู้หนึ่งหลังโก่งกว่าเดิมเล็กน้อย มือถือไม้เท้ายืนอยู่บนทางเดินโดยมีสาวใช้ประคองเอาไว้

นางไม่ขยับตัว มองดูคล้ายจะยืนมานานานสักพักหนึ่งแล้ว

หญิงชราผู้นี้ก็คือสูหยินผู้เฒ่าสกุลเผย เจ้าของงานวันเกิดในวันนี้ เงินจยาผู้ยอมไม่รู้สึกลำบากกับนาง เพียงนึกไม่ถึงว่านางจะเดินมาที่นี้ ทั้งที่ส่วนหน้ามีแขกมาไม่น้อยแล้ว ทว่าบนร่างของนางกลับยังคงสวมชุดอยู่บ้านที่ไม่เก่าไม่ใหม่ตัวหนึ่ง ดูไม่เหมือนจะฉลองวันเกิดแต่อย่างใด

เงินจยาผู้ไม่ทันตั้งตัวจึงตกใจไม่น้อย

ตอนเด็กที่เงินจยาผู้มาเที่ยวเล่นอยู่ในจวนเว่ยกั้วกง สูหยินผู้เฒ่าปฏิบัติต่อนางเฉกเช่นญาติผู้หนึ่งเท่านั้น ไม่ได้ไม่ชอบ แต่ก็ไม่มีพิเศษอะไร ทุกครั้งที่มานางจะติดตามมารดามาโขกศีรษะค่านับอีกฝ่าย

ยามกลับก็มาโขกศีรษะลาอีกครั้ง มีเพียงแค่นี้เท่านั้น หลังจากนั้นนางแต่งให้
เผยขีวจื่อ สุธยินผู้เฒ่าก็ไม่ค่อยอยากให้เห็นนางสะกั้เช่นนางมาคอย
ปรนนิบัติรับใช้เท่าไรนัก มักจะอยู่ตามลำพังภายในห้องพระมากกว่า
รวมเข้ากับเรื่องหลังจากนั้นไม่นานเกิดศึกสงครามขึ้น เงินจยาฝูออกไป
จากสกุลเผย ภายหลังก็ไม่เคยได้พบหน้ากันอีก สำหรับความประทับใจ
ที่มีต่อสุทธยินผู้เฒ่า สามารถพูดได้ว่าเห็นนางและจิตจาง ยามนี้ได้มา
เจอกันอย่างไม่ว่าคิดฝันเช่นนี้ เห็นหญิงชราเย็นอยู่ตรงนั้น มองดูตนเอง
โดยไม่พูดไม่จา สีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ นางก็รีบก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว
นำถาดเซียงยอบกายลงคารวะอีกฝ่าย

สุทธยินผู้เฒ่าไม่ได้เอ่ยอะไร

เงินจยาฝูนึกไปถึงน้ำเสียงของตนเองเมื่อครู่นี้ อดรู้สึกเสียใจ
ภายหลังขึ้นมาไม่ได้ ดวงตาหลุบลง ช่างพูดได้เย็นเพียงเสียงสายลม
พัดผ่านป่าไผ่มาเป็นระลอก

หลังผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ได้ยินสุทธยินผู้เฒ่าเปิดปากเอ่ยถาม
"เจ้าเป็นหญิงสาวสกุลเงินผู้้นั้น?"

เงินจยาฝูเอ่ยตอบเสียงเบา "เจ้าคะ เมื่อหลายวันก่อนข้ากับท่านแม่
มาที่นี่ ยามนั้นสุทธยินผู้เฒ่าสวดมนต์อยู่ในห้องพระ จึงไม่ได้ไปคำนับ
เจ้าคะ"

สุทธยินผู้เฒ่านิ่งเงียบครู่ใหญ่ถึงค่อยเอ่ยซ้ำๆ "ที่นี่ไม่มีคนพักอยู่
นานแล้ว ออกจะวังเวงอยู่บ้าง เจ้ารีบกลับไปเถอะ" เอ่ยจบก็หันตัวกลับ
เดินจากไปช้าๆ ภายใต้การประคองของหัวหน้าสาวใช้ผู้้นั้น

เงินจยาฝูเงยหน้าขึ้น มองดูแผ่นหลังที่โค้งขึ้นเล็กน้อยของหญิงชรา

ค่อยๆ ห่างออกไปไกล สุดท้ายหายลับไปสุดทางป่าไผ่ จึงค่อยผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ

เงินจยาผู้เดินตามทางกลับไปอย่างรีบร้อน พอถึงห้อง ตลอดทั้งป้ายก็ไม่ได้เดินออกมาอีกแม้แต่ก้าวเดียว

ห้องฟ้าค่อยๆ มีดลงแล้ว แยกและญาติพี่น้องมากันครบครัน โคมไฟภายในจวนเว่ยกั้วกงจุดสว่างไสว บ้านใหญ่เฉยฉิวฉือ บ้านรองนายท่านเฉยเฉวียน คุณชายสามเฉยฉิวลั่ว รวมไปถึงบรรดาผู้อาวุโสภายในตระกูลที่บารมีสูงจำนวนหนึ่งล้วนมาเฝ้าต้อนรับแขกอยู่ที่ห้องโถงจัดงานด้านหน้า ส่วนซินฮุยิน เมิ่งฮุยิน กับบรรดาสตรีในตระกูลจะรับรองแขกสตรีจากสกุลต่างๆ อยู่ภายในจวน

ตอนที่เงินจยาผู้ติดตามมารดามาถึงห้องโถงจัดงาน การอวยพรได้มาถึงช่วงท้าย เหลือแค่เพียงแขกสตรีที่อายุน้อยแล้ว นางยิ่นปะปนอยู่ในกลุ่มสตรีที่ดังงามสดใส ยืนอยู่ในมุมหนึ่งของห้องโถงจัดงาน เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นที่กลางห้องโถงแขวนแผ่นป้ายคำอวยพรเอาไว้สูงบนนั้นมีตัวอักษรสี่ทองที่เฉยเฉวียนเขียนเป็นคำอวยพรให้มารดาว่า 'ชีวิตเปล่งประกายเจิดจรัส' ตรงกลางห้องโถงมีโต๊ะงานเลี้ยงตั้งในตำแหน่งที่สะดวกตา วางสิ่งของพระราชทานที่ปูรองด้วยผ้าไหมสีเหลืองเอาไว้ คทาหฺรู้อี้* ด้ามยาวคู่หนึ่งวางนอนอยู่ ขนมหั้วเยื่อรูปลูกท้อวางกองเป็นภูเขาอยู่สองข้างซ้ายขวา จากนั้นก็เป็นของขวัญวันเกิดหลากหลาย

* คทาหฺรู้อี้ เป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลมและนิยมสลักลายลายเมฆตลอดคัน โดยคำว่าหฺรู้อี้มีความหมายว่าสมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคลและเป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

ที่ถูกวางเอาไว้ตามลำดับ ตกแต่งอย่างหรูหรา ร่ำรวยเงินทอง ความสง่า
ที่พูดได้ไม่รู้จบ ความมั่งคั่งที่บรรยายได้ไม่หมดสิ้น

ฐุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยไม่ได้มีสภาพเหมือนที่เงินจยาผู้เห็นเมื่อยามบ่าย
แล้ว ภาตรินี้ศัระชะของอีกฝ่ายประดับมาลามุก สวมชุดนายหญิงตราตั้ง
มือกำไม้เท้าเคียวมังกรที่แกะสลักจากไม้กฤษณาทั้งท่อน ดูสง่างามไป
ทั้งร่าง นั่งตัวตรงอยู่ตรงกลาง มองดูแล้วสีหน้าค่อนข้างสดใสแข็งแรง
คอยบอกผู้คนที่มาคารวะอวยพรวันเกิดให้ลุกขึ้นเป็นระยะๆ

เงินจยาผู้ยังคงมีฐานะเป็นญาติรุ่นหลัง เรียงลำดับอยู่ท้าย ทุกชั้นตอน
ล้วนทำตามการนำของผู้ทำพิธี นางร่วมคารวะฐุหยินผู้เฒ่าพร้อมกับ
คนข้างหน้า

ฐุหยินผู้เฒ่ายิ้มกว้าง บอกให้ทุกคนลุกขึ้นยืนแล้วไปร่วมกินดื่มที่
โถงด้านหลัง ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยิ้มแย้ม นางติดตามผู้คนออกมา
จากห้องโถงจัดงาน

เรื่องงานแต่งของสกุลเฉยกับสกุลเงิน จวบจนวันนี้แทบไม่มีผู้ใด
ไม่รับรู้ เมื่งเชื่อมกับเงินจยาผู้เองก็กลายเป็นจุดรวมความสนใจของผู้คน
รอบข้าง แขนงสตรีของสกุลเฉยต่างทยอยกันมาพูดคุยกับเมื่งเชื่อมก่อน
เอ่ยชื่นชมรูปโฉมงดงามอ่อนหวานของเงินจยาผู้ นางติดตามอยู่ข้างกาย
มารดา ก้มหน้าลงอย่างขวยเขิน มีท่าที่เหมือนที่สตรีในห้องหออย่าง
นางฟิ่งมี ทว่าความจริงแล้วนางกลับลอบเอาแต่มุ่งความสนใจไปที่
เจวียนเกอเออร์

เรื่องเมื่อไม่กี่วันก่อนนั้นไม่มากพอจะพิสูจน์ว่านางกับเจวียนเกอเออร์
มีดวงชะตาขัดกัน

ในแผนการของนาง คีนนี่ถือเป็นอีกโอกาสหนึ่ง

ถึงแม้เจวียนเกอเออร์จะเกรงอยู่ไม่น้อย แต่เขาก็เป็นเด็กที่ฉลาดคนหนึ่ง รู้ว่าทางจวนเว่ยกั๋วคงไม่อนุญาตให้เขาทำตามใจเหมือนสกุลช่งของท่านยาย ทั้งตัวเขายังรู้สึกกลัวท่านย่าทวดอยู่บ้าง เมื่อได้เห็นท่านยาย จึงเอาแต่ร้องไวยวายต้องการไปหานางทางด้านนั้น

คีนนี่ซึ่งสูญหีนมีแต่ผู้คนมารายล้อมประจบสอพลอ บารมีถึงขั้นกดขี่ชนชั้นสูญหีนลงได้ ชินสูญหีนจะยอมปล่อยหลานชายให้ไปหานางได้อย่างไร จึงเรียกให้คนจับจูงเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา พาตัวมาไว้ข้างกายตนเอง ไม่ยอมให้อยู่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว ส่งผลให้จนกระทั่งงานเลี้ยงดำเนินมาถึงช่วงท้าย เริ่มมีแขกกล่าวลากลับไปแล้ว เงินจยาผู้ก็ยังหาโอกาสอันเหมาะสมที่จะเข้าไปใกล้เด็กคนนี้ได้ จึงรู้สึกร้อนใจขึ้นมาแล้ว

งานแต่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ นางจะต้องรีบลงมือ อุตส่าห์รอให้มารดา กับชินสูญหีนได้มานั่งอยู่ด้วยกันแล้วแท้ๆ เจวียนเกอเออร์กลับง่วงนอนขึ้นมา ชินสูญหีนจึงเรียกให้คนส่งเขากลับห้องไปนอน ตัวเขาจึงถูกอุ้มจากไปทั้งอย่างนี้

เงินจยาผู้รู้ว่าวันนี้่น่าจะไม่มีโอกาสแล้ว นางกดขี่ความคิดหวังในใจ ได้แต่ติดตามเมิ่งซือพบปะผู้คนต่อไป

กลางยามไฮ่* งานเลี้ยงวันเกิดก็จบลง แขกที่ยังเหลืออยู่ต่างทยอยจากไป

จวนเว่ยกั๋วที่ครีครว้นมาตลอดทั้งคืนค่อยๆ สงบเงียบในที่สุด

* ยามไฮ่ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ตั้งแต่มาถึงที่ในช่วงกลางวัน เม้งซื้อก็ยุ่งวุ่นวายไม่หยุดมาโดยตลอด ยามนี้ก็เหนื่อยล้าแล้ว เนื่องจากบุตรชายขอตัวจากไปก่อน นางจึงพาแค่เงินจยาผู้มาบอกลา

ซินฮุยินเอ่ยขอขอบคุณเม้งซื้อ บอกว่าโชคดีที่วันนี้มีนางคอยช่วยเหลือ ช่วยแบ่งเบาภาระตนเองไปได้ไม่น้อย ต้องการส่งนางออกจากจวนด้วยตนเอง

เม้งซื้อรู้ว่าซินฮุยินยังมีธุระ จึงพยายามปฏิเสธการไปส่ง ในระหว่างที่พูดคุยอยู่นั้นก็มีสาวใช้ใบหน้ารูปไข่อายุราวยี่สิบปี แต่งกายพิถีพิถัน รูปโฉมงดงามผู้หนึ่งเดินมายิ้มเอ่ย "ฮุยิน ฮุยินผู้เฒ่าเรียกท่านไปพบ มีบางอย่างจะพูดกับท่านเจ้าค่ะ"

สาวใช้ผู้นี้มีนามว่าอวี้จู่ คือคนที่เมื่อตอนบ้ายเงินจยาผู้พบอยู่ข้างกายฮุยินผู้เฒ่าสกุลเฉยผู้นั้น

ซินฮุยินตอบรับ เนื่องจากอยากให้คนไปนับเครื่องเรือนล้ำค่าที่เตรียมเก็บเข้าคลังเก็บของ จึงหันกลับไปเรียกหม่อมมัวผู้ดูแลที่ตนเองไว้วางใจ แต่หม่อมมัวผู้นั้นกลับไม่อยู่ใกล้ๆ มีสาวใช้บอกว่าเมื่อครู่หม่อมมัวมีธุระไปที่ส่วนหน้าแล้ว

ซินฮุยินขมวดคิ้วกล่าวโทษ

เม้งซื้อจึงเอ่ย "ในเมื่อฮุยินผู้เฒ่าเรียกหา ดูท่าจะต้องเป็นเรื่องสำคัญแน่ หากท่านไว้วางใจ ให้ข้าช่วยนับแทนท่านก็ได้เจ้าค่ะ"

ซินฮุยินดีใจมาก พูดว่า "รบกวนแล้ว" หลังฝากฝังอีกเล็กน้อย ก็รีบกลับตัวเดินจากไปทันที

เม้งซื้อหันมาหาเงินจยาผู้ "อาผู้ หากลูกเหนื่อยแล้วแม่จะเรียกคน

มาส่งลูกกลับบ้านก่อน กว่าแม่จะจัดการธุระทางนี้เสร็จก็น่าจะต้องใช้เวลาอีกสักพัก"

เงินจยาผู้รู้ว่าที่มารดาประจบเอาใจซินฮุยินอย่างไม่กลัวความเหน็ดเหนื่อยเช่นนี้ก็เพื่อตนเองล้วนๆ จึงเอ่ยอย่างปวดใจ "ท่านแม่ ลูกจะรอกลับเป็นเพื่อนท่านเจ้าคะ"

เมิ่งซื่อกลับไม่ยอม

เงินจยาผู้รู้ว่าเป็นเพราะทางด้านนั้นมีบ่าวชายเดินขนสิ่งของไปมามารดาคงกลัวว่าจะเป็นการล่วงเกินนางเข้า จึงไม่ได้ยื่นกรานต่อไปอีก

อวิ้วอี้มเอ่ย "รบกวนฮุยินแล้ว มีผู้บ่าวพาคุณหนูไปรอที่เรือนของฮุยินผู้เฒ่าเป็นอย่างไรเจ้าคะ ที่นั้นอบอุ่น แล้วก็ไม่มีคนเดินเพ่นพ่านไปมา ฮุยินจัดการธุระเสร็จแล้วค่อยมารับก็พอเจ้าคะ"

อวิ้วผู้นี้เดิมทีตอนเด็กก็เป็นบุตรสาวของตระกูลใหญ่ ตอนอายุแปดเก้าขวบตระกูลตกอับ เข้ามาในจวนเว่ยกั๊วกง ด้วยเพราะรูปโฉมโดดเด่น รู้จักเขียนอ่าน คล่องแคล่วปราดเปรียว จึงกลายมาเป็นสาวใช้คนสนิทของฮุยินผู้เฒ่า อายุยี่สิบแล้วยังไม่ยอมแต่งงานออกไป ฮุยินผู้เฒ่าจึงให้นางมาอยู่ข้างกาย

ได้ยินอวิ้วเอ่ยเช่นนี้แล้ว เมิ่งซื่อย่อมวางใจลง บอกให้เงินจยาผู้ไปพักผ่อนที่นั่นระหว่างรอนาง

เงินจยาผู้ตามอวิ้วมายังเรือนหลักของฮุยินผู้เฒ่าสกุลเผย เห็นบนหน้าต่างห้องโถงมีเงาร่างคนปรากฏอยู่หลายร่าง ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงสนทนาดังแว่วมา

อวิ้วเอ่ยเสียงเบา "เมื่อครู่นี้ฮุยินผู้เฒ่าเรียกคนของบ้านรอง

ท่านลุงเขยกับท่านป้าของท่านมาด้วยเช่นกัน ดูท่าจะยังเบียดเสียดกันอยู่ข้างใน บ่าวพาท่านไปที่ห้องรองแทนแล้วกันเจ้าคะ"

เงินจยาผู้เฒ่าตอบ "รบกวนพี่สาวแล้ว"

อวีจุ่ม "บ่าวจะกล้ารับคำเรียกเช่นนี้ของคุณหนูได้อย่างไรเจ้าคะ คุณหนูเรียกชื่อบ่าวก็พอแล้ว เชิญคุณหนูตามมาเจ้าคะ"

เงินจยาผู้เดินตามอวีจุ่มเข้าไปในห้องรองแห่งหนึ่ง ภายในนั้นสว่างไสว อบอุ่น อวีจุ่มให้นางนั่งลงบนตั่ง สอดหมอนใบหนึ่งรองไปที่หลังเอวของนาง ทั้งยังหยิบผ้าห่มผืนหนึ่งมาคลุมทับบนขาของนางให้แล้วอวย "หากคุณหนูวังงแล้ว จะนอนอยู่ที่นี้สักพักก็ได้เจ้าคะ ไม่มีผู้ใดเข้ามาแน่นอน ที่บ่าวยังมีชาเซียงเฟิง* อยู่ด้วย จะไปต้มมาให้ท่านนะเจ้าคะ"

ถ่านเซียงเอ๋ยขอบขอบคุณอวีจุ่มแทนเงินจยาผู้ "เข้าไปยกมาเองก็พอเจ้าคะ"

อวีจุ่มผงกศีรษะ พาถ่านเซียงออกไปด้วยกัน เฟิงจะเดินออกมา ก็เผชิญหน้ากับแม่นมและสาวใช้ที่อุ้มเจวียนเกอเอ๋อร์ซึ่งห่อตัวด้วยเสื้อกันลม บอกว่าเจวียนเกอเอ๋อร์เพิ่งตื่น ร้องไห้โวยวายอยากจะไปสกุลงช่ง แม่นมกล่อมอย่างไรก็ไม่สงบเสียที จึงอุ้มคนมาหาซินฮูหยิน

อวีจุ่มหวดคิ้ว ส่งเสียงขู่ออกมา "ฮูหยินกำลังมีธุระอยู่กับฮูหยินผู้เฒ่า เจ้าอุ้มกลับไปก่อน ลองกล่อมดูอีกที" พร้อมรังแกนแม่นมที่ไม่รู้เรื่องราวผู้นี้จะคิดจะพาออกไป

แม่นมใบหน้าทุกข์ใจ "ข้ากล่อมแล้วก็ไม่สงบ เจ้าเองก็รู้ เวลาที่

* เซียงเฟิง หมายถึงใบเมเปิ้ล

เกอเออร์ตื่นขึ้นมา ไม่ว่าผู้ใดก็เอาไม่อยู่..."

แม่นมเพิ่งจะเอื่อยจบ เฉวียนเกอเออร์ก็ขยับตัวลงมาจากตัวสาวใช้ แล้ววิ่งไปทางถนนเซียง

อวีจู่ร้องเสียงดัง รีบวิ่งไล่ตามไปพร้อมตะโกน "ในห้องนั้นไม่มีใครอยู่ เกอเออร์ไม่ต้องเข้าไป!"

ประตูกถูกเปิดออกจากข้างใน เงินจยาผุไหล่ออกมายิ้มเอื่อย "ให้เขาเข้ามาเถอะ ข้าไม่มีปัญหาอะไร"

ภายในห้อง สุหยินผู้เฒ่าหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง บนศีรษะถอดมาลามุกออกไปแล้ว ชุดนายหญิงตราตั้งบนร่างยังไม่ได้ผลัดเปลี่ยน สายตากวาดมองผ่านบุตรชายและบรรดาสะใภ้ตรงหน้าตนเอง ก่อนเอื่อย "หลายวันมานี้เพื่อที่จะเตรียมงานเลี้ยงให้คนแก่อย่างข้า ทำให้ข้ามีความสุข พวกเจ้าต้องลำบากกันไม่น้อยแล้ว"

เผยเฉวียนรีบเอื่อย "ท่านแม่เอื่อยออกมาเช่นนี้ได้อย่างไร ลำบากที่ใดกัน ยิ่งไปกว่านั้นนี่ก็เป็นหน้าที่ของพวกเราอยู่แล้ว"

ซินสุหยินกับเมิ่งสุหยินต่างผงกศีรษะเห็นพ้อง

สุหยินผู้เฒ่ายิ้มน้อยๆ "ระยะนี้ภายในตระกูลเรามีเรื่องดีๆ ไม่น้อย เรื่องงานวันเกิดข้าก็ผ่านไปแล้ว ไม่มีคำพ้อให้พุดถึง เรื่องจื่อเออร์ได้รับตำแหน่งและลั่วเออร์มีการเรียนโดดเด่นต่างหากที่ทำให้ข้ามีความสุขมากนั้"

หลายปีมานี้ร่างกายของสุหยินผู้เฒ่าไม่ค่อยจะดี มักจะเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้เรียกบุตรชายและสะใภ้มาหาอย่างพร้อมหน้าเช่น

ในวันนี้นานแล้ว เมื่อครูเห็นสีหน้านางหนักอึ้ง เดี๋ยวยังคิดว่านางรู้สึกไม่พอใจกับงานเลี้ยงในวันนี้เสียอีก ทุกคนรู้สึกกระวนกระวายอยู่บ้าง รอจนนางเปิดปาก ที่แท้ก็เป็นคำชื่นชม จึงพากันผ่อนลมหายใจออกมาต่างยิ้มเอ่ย "ล้วนอาศัยบารมีและชื่อเสียงของท่านแม่ทั้งสิ้น"

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ย "คนแก่อย่างข้าจะมีชื่อเสียงอะไรให้พวกเจ้าอาศัยขอแค่ในใจพวกเจ้าไม่นึกถึงเกียรติที่ข้าไม่ยอมตายไปเสียที่ ข้าก็รู้สึกพอใจแล้ว"

ประโยคนี้ความจริงแล้วหนักหนาเอาการ นับประสาอะไรกับที่วันนี้เพิ่งผ่านงานวันเกิดไป ซินสุหยินกับคู่สามีภรรยาเผยเฉวียนต่างอึ้งงันเล็กน้อย ก่อนแสดงสีหน้างวยงงขึ้นมาทันใด

เผยเฉวียนเอ่ย "ท่านแม่พูดเช่นนี้ ลูกเองไม่อาจจับใจจริง ๆ หากลูกทำอะไรผิดไปหรือทำให้ท่านแม่เสียใจ ท่านแม่สั่งสอนมาได้เลยเต็มที่ ต่อให้ตีลูกจนตาย ลูกก็ยอมรับได้ แต่จะมาสาปแช่งตนเองเช่นนี้ได้อย่างไรขอรับ"

สุหยินผู้เฒ่านิ่งเงียบ

ในใจเผยเฉวียนเริ่มรู้สึกอ้อนรน

ตำแหน่งการงานที่ได้มาจากความดีความชอบของบรรพบุรุษนี้เดิมทีเผยเฉวียนคาดหวังว่าจะตกมาสู่ตนเอง เขาจะได้ขยับตำแหน่งขุนนางที่ไม่มีการเลื่อนขึ้นมานานหลายปีเสียที สุดท้ายกลับเป็นเพราะสกุลช่ง ตำแหน่งจึงตกไปอยู่บนศีรษะของหลานชายเผยชีวจื่อ เขาย่อมต้องผิดหวัง ทั้งยังได้ยินว่าเพื่อตำแหน่งว่างนี้บ้านใหญ่ถึงกับใช้เงินไปราวสองพันตำลึง ในใจยิ่งเกิดความรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา แน่นนอนว่า

เปลือยนอกยังคงปรองดองกันอยู่ แต่เขาก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าวันนี้เพิ่งผ่านงานวันเกิดไปก็จะถูกเรียกตัวมาแล้ว ทั้งยังได้ยินคำพูดเช่นนี้ จึงไม่กล้าเปิดปากพูดไปชั่วขณะ

ซินฮุยกับเมิ่งฮุยมองสบตากันคราหนึ่ง

ฮุยผู้เฒ่าผ่นลมหายใจออกมาช้าๆ เอ่ยซ้ำอีกครั้ง "วันนี้ทุกคนมีความสุขกัน เดิมทีข้าเองก็ไม่ควรทำให้พวกเจ้าหมดสนุก เพียงแต่คำพูดในใจบางอย่างคิดว่าหากวันนี้ไม่พูดออกมา ครึ่งหน้าก็ไม่รู้ว่าจะเป็นเรื่องอะไรแล้ว"

"ท่านแม่พูดมาได้เต็มที่เลยขอรับ!" เผยเฉยเรียบเอ่ย ซินฮุยกับเมิ่งฮุยเองก็ส่งเสริม

"เช่นนั้นข้าเองก็ขอพูดแล้ว" ฮุยผู้เฒ่าเอ่ยต่อ "วันนี้ข้าออกจากห้องมาหนึ่ง ไปได้ยินบ่าวรับใช้พูดจาฉะฉานหลังเข้าโดยบังเอิญ คำพูดพวกนั้นดังมาให้ได้ยินก็แล้วไปเถอะ แต่ที่ข้าไม่เข้าใจคือจนเว่ยกั้วงเริ่มไม่มีกฏระเบียบตั้งแต่เมื่อไรกัน เหตุใดบ่าวรับใช้จึงได้หย่อนยานถึงเพียงนี้ ครุ่นคิดไปมากก็มีเพียงประโยคเดียวเท่านั้น เบื่องบนปฏิบัติตัวอย่างไร เบื่องล่งก็ปฏิบัติตามเช่นนั้น เบื่องบนไม่ทำตัวเป็นเจ้านายให้ดี เบื่องล่งที่เป็นบาวก็ยอมร้ายแรงยิ่งขึ้น"

เมิ่งฮุยนิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา

สีหน้าซินฮุยเปลี่ยนไปเล็กน้อย นางลังเลอยู่บ้าง ก่อนจะเอ่ยว่า "เป็นความผิดของลูกเองเจ้าคะ ไม่ได้สั่งสอนบ่าวให้ดี..."

ฮุยผู้เฒ่าโบกมือไม่โบกมือ "ข้ารู้ว่าพวกเจ้าต่างยุ่งกัน ตอนนี้ที่เรียกพวกเจ้ามาเอ่ยคำพูดพวกนี้ไม่ได้อยากฟังผู้ใดยอมรับความผิด

เพียงแต่ข้ามนึกสะท้อนอกสะท้อนใจนึก ชีวิตคนเราหนึ่งชาติดูจ่ม้าขาว
ข้ามร่องแคบ* ในตอนที่ข้าอายุน้อย มองดูท่านผู้เฒ่าของพวกเจ้าใช้ชีวิต
แย่งชิงความรุ่งโรจน์มาสู่วงศ์ตระกูล บัดนี้พริบตาเดียวผ่านพ้นมาจนข้า
มีหลานแล้ว นับแต่โบราณผู้ที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งแล้วรู้จักพอ เดิมทีก็
มีอยู่น้อย ส่วนผู้ที่รู้จักควบคุมความทะยานอยากของตน ไม่ตัดพ้อ
ต่อความยากจนก็ยังหาได้ยาก สกุลเผยแพร่ในหลายปีมานี้สถานการณ์สู้
เมื่อก่อนไม่ได้แล้ว แต่มีคำพูดหนึ่ง ข้ายังอยากดักเตือนพวกเจ้า
ดินปรองดองกันเป็นกำแพง คนปรองดองกันเป็นบ้าน ถ้ากระทั่งผู้คน
ในบ้านตนเองยังต่อสู้กัน ไม่ต้องให้ผู้อื่นทำอะไรเลย อีกไม่กี่ปีสกุลเผย
ก็จะรักษาเอาไว้ไม่ได้เพราะพาดพิงกันเอง"

หน้าผากเผยเฉยเย็นมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นมาบางๆ ชินสูหยินกับเมิ่งสูหยิน
ต่างก้มหน้าไม่พูดจา

สูหยินผู้เฒ่าส่ายหน้า "จะโทษพวกเจ้าก็ไม่ได้ พูดไปแล้วผู้ที่ควร
กล่าวโทษที่สุดอันดับแรกก็คือข้า หลายปีมานี้ข้าละเลยพวกเจ้าเกินไป
ทำตัวไม่สมฐานะผู้อาวุโส..."

นางนึ่งเงิบไปเล็กน้อย มองไปยังชินสูหยิน "ข้ารู้ว่าในครอบครัว
มีรายรับเข้ามาน้อยลง พวกเจ้าแต่ละคนล้วนมีความลำบากของตนเอง
เงินที่จ้อเออร์ใช้ไปเพื่อตำแหน่งครั้งนี้ข้าจะออกเอง"

ชินสูหยินนิ่งอึ้ง เตรียมจะเปิดปาก สูหยินผู้เฒ่าก็หันไปทางเผยเฉยเย็น
กับเมิ่งสูหยินต่อ "จะปล่อยให้บ้านรองอย่างพวกเจ้าเสียเปรียบไม่ได้เช่นกัน
รอแล้วเออร์แต่งงานเมื่อไร ค่าใช้จ่ายย่อมไม่น้อย วันนี้ข้าให้บ้านใหญ่ไป

* ม้าขาวข้ามร่องแคบ ใช้เปรียบเทียบว่ากาลเวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง เจกเช่นม้าขาวที่วิ่งฉิวข้ามร่องอัน
แคบเล็กไป

มากเท่าไร ถึงยามนั้นก็จะชดเชยให้พวกเจ้ามากเท่านั้น ที่ข้าทำได้ก็มีเพียงเท่านี้ หากยังมีส่วนที่ไม่เป็นธรรมอื่นใดอีกก็หวังว่าพวกเจ้าจะให้ภัยข้าได้ ปล่อยให้เรื่องผ่านไปนับแต่นี้ อย่าได้เกิดความบาดหมางระหว่างกัน ด้วยเรื่องนี้อีก หากถูกคนนอกรู้เข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ใดได้"

เผยเฉียนรุตมาข้างหน้า คุณเข่าโขกศีรษะเอ๋ย "ท่านแม่ เงินพวกนี้ ในฐานะบุตรชายไม่อาจรับไว้เด็ดขาด ทุกอย่างเป็นเพราะลูกเลอะเลือนไปเอง ถึงกับคิดเล็กคิดน้อยกับหลานชายขึ้นมา ท่านแม่อย่าได้โมโหจนเสียสุขภาพ หากท่านแม่มีสุขภาพแข็งแรงจึงจะเป็นความสุขของสกุลเผยของเรา"

ซินฮูหยินกับเมิ่งฮูหยินต่างพากันเอ่ยดำนิตตนเอง

ในดวงตาฮูหยินผู้เฒ่าปรากฏหยาดน้ำตาน้อยๆ ขณะเอ๋ย "ไม่ปิดบังพวกเจ้า งานเลี้ยงวันเกิดในวันนี้ สำหรับข้าแล้วจะมีหรือไม่มีก็ได้ ข้าแค่สงสัยพวกเจ้า เพื่อจะทำให้พวกเจ้ามีความสุขถึงได้รับปากออกหน้าไปพบแขก ข้าหวังว่าพวกเจ้าเองก็จะเข้าใจความจริงใจของข้าด้วยเช่นกัน สุขทุกข์ไร้ประตุ มีเพียงมนุษย์เรียกเข้ามาเอง ข้ามีชีวิตอยู่มาจนอายุปุนนี้ เห็นการเปลี่ยนแปลงมามาก ขอเพียงครอบครัวยังมีใจสามัคคีกัน แม้วันนี้ไม่ราบรื่น แต่พรุ่งนี้ก็อาจพลิกตัวกลับมาได้ คำพูดข้าเอ่ยถึงแค่ตรงนี้ ถ้าพวกเจ้าเห็นว่ามิเหตุผล กลับไปแล้วก็จดจำเอาไว้ นี่ถึงจะทำให้ข้ามีความสุขยิ่งกว่าพวกเจ้าจัดงานวันเกิดให้ข้าร้อยละเสียอีก"

เผยเฉียนโขกศีรษะ ซินฮูหยินกับเมิ่งฮูหยินต่างพากันรับปากอย่างเชื่องฟัง

ฮูหยินผู้เฒ่ามองไปยังซินฮูหยิน "เฉียนเกอเอ๋อร์กี้อายุไม่น้อยแล้ว

ผ่านปีใหม่ไปก็อายุครบห้าขวบเต็ม ควรจะส่งสอนให้ดีๆ ได้แล้ว
วันหน้าไม่อนุญาตให้พาไปสกุลงตามอำเภอใจอีก"

ซินฮุยนิ่งจิ่ง ลังเลอยู่เล็กน้อย "แต่ทางนั้นวิ่งมารับไปเอง..."

ฮุยผู้เฒ่าแค้นเสียง จ้องไปที่ซินฮุย "เขาสกุลงเหยหรือว่า
สกุลงเล่า เจ้าเอาแต่คิดถึงบุตรชาย ไฉนจึงไม่คิดถึงหลานชายเสียบ้าง"

ซินฮุยในใบหน้าแดงก่ำ ก้มหน้าลงไปอย่างกระดากอาย

ดึกคืนจนเกือบพันยามไ้ เหยเจวียน ซินฮุย และเมิ่งฮุย
ทยอยเดินออกมาจากห้องทางทิศเหนือ

รอจนคนจากไปหมดแล้ว อี้จู่จึงเดินเข้าไป ถามถึงการปรนนิบัติ
ชำระกายพักผ่อน หึงชรากลับเหมือนไม่ได้ยิน ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น
ดวงตามองไปยังนาฬิกาทรายที่มุมห้อง

เหลืออีกแค่ครึ่งชั่วยาม* วันนี้ก็ผ่านพ้นไปแล้ว

ดึกเพียงนี้แล้วฮุยผู้เฒ่ากลับยังไม่พักผ่อน อี้จู่รู้สึกไม่เข้าใจ
อยู่บ้าง แต่ก็ไม่กล้าถาม หลังอยู่เป็นเพื่อนข้างๆ สักพักหนึ่ง นางพลัน
นึกถึงเรื่องที่พบเจอเมื่อตอนบ่ายขึ้นมาได้ ในใจกระจ่างแจ้งขึ้นมาทันที
เปิดปากเอ่ย "ฮุยผู้เฒ่า ยามนี้คุณหนูสกุลงเงินก็อยู่ในห้องรองเจ้าคะ
ถ้าหากฮุยผู้เฒ่ายังไม่นอน บ่ว่าจะไปเรียกนางมา ให้นางมาพูดคุย
เป็นเพื่อนท่านดีหรือไม่เจ้าคะ"

เอ่ยจบ เห็นฮุยผู้เฒ่าไม่ได้ผงกศีรษะแล้วก็ไม่ได้ปฏิเสธ คล้าย
กำลังจมอยู่กับความทรงจำในอดีตอันแสนยาวนาน อี้จู่จึงลอบเดิน

* ชั่วยาม คือหน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

ออกไปเสียบๆ

เงินจยาผู้เดินเข้ามาในห้อง ก่อนคารวะสุหิณผู้เฒ่า

สุหิณผู้เฒ่าหันหน้ากลับมา เห็นนางมาแล้วก็ยิ้มน้อยๆ เอ่ย "อวีจเองก็ยุ่งวุ่นวาย ดึกปานนี้แล้วยังเรียกเจ้ามา เหนื่อยแล้วใช่หรือไม่ ที่ข้าไม่มีเรื่องอะไร เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ"

เมื่อครู่อวีจบอกกับเงินจยาผู้ว่าอยากให้นางมาทางนี้ พุดคุยเรื่องดีๆ ทำให้สุหิณผู้เฒ่ามีความสุข

เห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็นอวีจหรือว่าหญิงชราที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ ต่างไม่มีใครคาดหวังว่าเผยโยวอันที่ออกจากบ้านไปเมื่อหลายปีก่อนจะกลับมาในคืนนี้

แต่เงินจยาผู้กลับจำได้ว่าเมื่อชาติก่อนเขากลับมาในคืนนี้จริงๆ เพียงแต่กลับมาดึกมากๆ ส่วนที่ว่าดึกถึงยามไฉนนั้น นางกลับจำได้ไม่ชัดเจน

นางมองไปยังหญิงชราที่อยู่ภายใต้แสงโคมตรงหน้า หลังจากอีกฝ่ายถอดเครื่องประดับและอาภรณ์หรูหราไปแล้วก็เหลือเพียงเงาร่างอันโดดเดี่ยวเท่านั้น ในชั่วพริบตาสั้นๆ นี้ จู่ๆ ในใจนางพลันรู้สึกเสียใจกับแผนการที่ตนเพิ่งลงมือไปเมื่อครู่นี้

หากเจียนเกอเออร์ไม่สบายขึ้นมา ในคืนนี้หญิงชรานี้ย่อมไม่อาจนอนหลับสนิทแน่

ความจริงแผนการนั้นของนางเข้าไปอีกหนึ่งคืนก็ไม่ใช่อะไร เดิมทีน่าจะปล่อยให้หญิงชราได้ผ่านงานวันเกิดอายุหกสิบปีไปอย่างราบรื่นก่อน

นางผ่องลมหายใจออกมาช้าๆ เอ่ยว่า "สูหยินผู้เฒ่า พี่ใหญ่เผยจะต้องกลับมาแน่นอนเจ้าค่ะ"

สูหยินผู้เฒ่ายิ้มน้อยๆ ผงกศีรษะ "เด็กดี รีบไปพักผ่อนเถอะ"

เงินจยาผู้ดำริมีฝีปาก สดุด่ายยังคงกลืนคำพูดอื่นลงไป ยอบกายลงคารวะสูหยินผู้เฒ่า ก่อนกลับตัวเดินไปทางประตูช้าๆ

"สูหยินผู้เฒ่า...สูหยินผู้เฒ่าเจ้าค่ะ!"

ในตอนการเงินจยาผู้เดินมาถึงประตู ทันใดนั้นภายนอกเรือนพลันมีเสียงดังแว่วมา ในคำคืนที่เงียบสงบเช่นนี้ ฟังดูบาดหูไปบ้างเมื่อได้ยิน

เงินจยาผู้ชะงักฝีเท้า หยุดยืนอยู่หน้าประตู

อวีจู้รีบออกไปดำหนิว่าหญิงอาวุโสที่วิ่งเข้ามาผู้นั้น "เสียสติไปแล้วหรือ ตะโกนกลางดึกเช่นนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น!"

"คุณชายใหญ่กลับมาแล้วเจ้าค่ะ!" บ่าวหญิงอาวุโสวิ่งจนเหนื่อยหอบสีหน้าแปลกประหลาด ทำไมทำมือพลางเอ่ยปากอธิบาย "บ่าวแพบจะจดจำไม่ได้!"

3

เสียงตะโกนของบ่าวหญิงอาวุโสผู้นี้ดังมากจริงๆ ถึงแม้ตัวจะยังอยู่ในลาน แต่เสียงกลับดังให้ได้ยินไปทั่วเรือนแล้ว

ด้านหลังเงินจยาผู้เจ็บสงบ ไม่ได้ยินเสียงสักนิดเดียว

สุหยินผู้เฒ่ายังคงนั่งอยู่เช่นนั้น เกรว้างคล้ายจะแข็งทื่อไปแล้ว จู่ๆ ก็หยิบไม้เท้าที่วางอยู่ด้านข้างขึ้นมา พร้อมกับลุกพรวดขึ้นมาทันควัน

ตอนที่เงินจยาผู้หลงคิดว่าสุหยินผู้เฒ่าจะก้าวเดินออกไป นางกลับเห็นอีกฝ่ายหยุดลงอีกครั้ง ยืนอยู่ชั่วครู่ก็กลับลงไปในซำๆ

ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากเมื่อครู่นี้ เพียงแต่มือข้างนั้นกุมไม้เท้า เคียร์มังกรเอาไว้แน่น หลังมือปรากฏเอ็นเขียวปูดโปนขึ้นมาจำนวนหนึ่ง มองเห็นได้อย่างชัดเจน

มีเสียงฝีเท้าดังมาจากกลางลานแล้ว

เงินจยาผู้หันหน้าไปโดยไม่รู้ตัว สายตามองทะลุผ่านหน้าต่าง

ฉลุลายดอกไม้ที่อยู่ตรงหน้าออกไป

กลางดึกเข้ายามจืดแล้ว ในราตรีสีน้ำเงินเข้ม จันทราสีอ่อนครึ่งดวง
เผยแสงนวล ใตเ็นคันทันฤดูหนาวยะเยือก บนกิ่งไม้และใบของต้นมุขี* แก่
ภายนอกบานหน้าต่างฉลุต้นนั้นล้วนมีไอน้ำค้างสีขาวบางๆ จับตัวอยู่

ท่ามกลางม่านราตรีอันหนักอึ้ง เกร่างหนึ่งเดินผ่านแสงจันทร์
และแสงดาว ทะลุผ่านประตูของลาน ก้าวยาวๆ ตรงมายังทิศทางนี้
เงาสายหนึ่งทอดยาวบนทางเดินด้านหลัง

เกร่างค่อยๆ เข้ามาใกล้ ฝ่าเท้าเองก็จับไวมากขึ้นเรื่อยๆ หลังเดิน
ข้ามขั้นบันไดเพียงไม่กี่ก้าวก็เหยียบเข้ามาด้านในธรณีประตู เงามโคมไฟ
แกว่งไกวน้อยๆ คนผู้นั้นเดินเลี้ยวเข้ามาจากประตูหน้า

นี่เป็นบุรุษหนุ่มที่เปล่งประกายดุจหยก สง่างามดังต้นสนผู้หนึ่ง

เมื่อเดินเข้ามาใกล้ แสงโคมก็ส่องลงบนผิวของเขา สีผิวเขาซีดขาว
น้อยๆ เหมือนคนเลือดลมไม่เพียงพอ แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำลายกลิ่นอายสูงส่ง
ของเขาลงแต่อย่างใด กลับยิ่งทำให้ผิวของเขาชัดเจนดูเฉียดฟ้าดูฟุ้งกัน
แววตากระจ่างใส เขาสูงกว่าเงินจยาผู้มากกว่าหนึ่งช่วงศิระะ รูปร่าง
ค่อนข้างผอม ออกผายไหล่ผึ่ง เมื่อเดินเข้ามาใกล้ สายตาคู่นั้นมองไปยัง
ประตูบานที่อยู่ข้างเงินจยาผู้ เขาหันตัวเดินมา เข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ
ก่อนเดินผ่านหน้านางไป ระยะห่างจากนางเพียงครึ่งท่อนแขนเท่านั้น

เงินจยาผู้มองเห็นอย่างชัดเจนว่าจอนผมของเขาเป่ยกขึ้นไป
ด้วยน้ำค้าง ลี้อคลุ้มลีเดียวกับผืนราตรีบนบ่าเขาคือนั้นยังแผ่ไอน้ำ
ออกมาอยู่หลายส่วน

* มุขี คืออีกชื่อหนึ่งของดอกกุย หรือต้นหอมหมื่นลี้

ทันทีที่ได้เห็นเมื่อครูนี้นางก็จดจำได้แล้ว เขาก็คือเผยโยวอัน

นางรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาอย่างประหลาด เป็นอารมณ์พลุ่งพล่าน ที่ตนเองก็อธิบายไม่ได้ หัวใจราวกับถูกลูกกวาดฟุ้งชน ดวงตามองเขาไม่กะพริบ ทั้งยังเคลื่อนสายตาทตามเงาร่างของเขาไป ชั่วขณะนั้น พลันโพล่งปากเรียกออกไปโดยไม่รู้ตัว "พี่ใหญ่เผย!"

เดิมทีเผยโยวอันไม่ทันสังเกตถึงการมีอยู่ของเงินจยาผู้ ตัวคนเดินผ่านนางไปแล้ว เมื่อได้ยินเสียงจึงหันกลับมา สายตากวาดผ่านใบหน้าของนาง

เขาไม่มีอาการตอบสนองใด แต่เงินจยาผู้ก็ยังสังเกตเห็นว่า สายตาของเขาหยุดลงบนใบหน้านาง

ดวงตาคู่นั้นของเขาดำสนิทราวกับสีของผืนราตรี ทว่ายามอยู่ภายใต้แสงสว่างของโคมไฟกลับกระจ่างใสดุจสายน้ำ แม้ไม่อาจสัมผัสร่างกัน แต่ความเฉยชาที่แผ่ด้วยไอหนาวเหน็บของเขาก็จู่โจมจิตใจเงินจยาผู้ได้

เงินจยาผู้หน้าแดงด้วยความอับอายทันที รู้สึกไม่กล้าสบตาอยู่บ้าง เขาจดจำไม่ได้ว่าข้าเป็นใคร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6468->